

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Testim OLUNCA

KARANLIK TUTKULAR SERİSİ - I

GABRIELLE
SANDS

NASIL OLMUŞTU DA
mafya kocamdan KAÇARKEN
KENDİMİ BAŞKA BİR *mafyanın*
kollarında BULMUŞTUM?

İtalyan mafya lideri babam beni bir infazcıyla evlendirdiğinde hayatım korkunç bir kâbusa dönüşmüştü. Her şeyi geride bırakıp yeni bir hayata başlamakta başka çarem kalmamıştı. Adımı ve kimliğimi gizleyerek kaçabildiğim kadar uzağa kaçtım.

İbiza'ya geldiğimde üzerimdeki kıyafetlerim ve cebimdeki üç beş kuruştan başka bir şeyim yoktu.

Çaresizliğim beni doğruca Damiano De Rossi'ye götürmüştü. Bu adayı o yönetiyordu ancak yakışıklılığının altında karanlık bir sır yatıyordu. Gitgide ona âşık olmaya başlıyordum.

Ancak olamazdım. Gerçek adımı ve sırrımı ona dâhi söyleyemezdim.

Ona karşı direncim tamamen tükeniyordu. Sırlar perdesi aralandığında iskambil kartlarından bir kule gibi dağılmıştık. Her şey altüst olmuştu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kaçmalıydim.

Ancak artık çok geçti. Her şey için...

GABRIELLE SANDS

Teslim OLUNCA

KARANLIK TUTKULAR SERİSİ - I

Çeviren: Yelda Rasenfös

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

BÖLÜM 1

VALENTINA

M*amma* henüz on sekiz yaşındayken New York City'nin en önemli mafyalarından biriyle evlenmişti. Böyle evlilikler asla kolay olmasa da herkes onun bu rol için doğduğunu söylerdi. *Papà*mın çıkardığı bütün zorluklar karşısında sergilediği metanet ona güvenilir, sarsılmaz ve her durumda soğukkanlı biri olarak ün kazandırmıştı. Hatta adı Pietra, İtalyancada *taş* anlamına geliyordu.

Ben de tıpkı onun gibi, mükemmel bir mafya eşi olacak şekilde yetiştirilmiştim ama Lazaro'yla olan evliliğimiz çatırdıyordu. Annem granitse ben sabun taşı olmalıydım. Kocamla birlikte bodrumda geçirdiğim her gece bir parçam eksiliyordu.

Yakında geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Bakışlarımı alyansımdan çekip etrafıma baktım. La Trattoria'nın özel yemek salonunu her zaman gösterişli bulurdum. Lüks o kadar göze batardı ki çoğu insanın yüzünü kızartırdı ama ne yazık ki o kişilerin çok azı o ağır ahşap kapılardan geçmeyi başarırdı.

Mavi ipek kaplı duvarlar, mermer görünümlü tavan, üç katlı avize ve o gülünç zemin. Yerde granit, mermer ve travertenden yapılmış karmaşık bir çiçek deseni vardı. Zemin bile tek başına çoğu insanın evinden daha değerliydi. Kraliyet saraylarının oturma odalarına layıktı ama saray yerine *papamın* en sevdiği toplantı salonunu süslüyordu.

Toplantılarının genellikle nasıl geçtiği düşünülürse o zeminin morgdan daha fazla ceset görmüş olmasına şaşırımdım ancak bugün yakın bir zamanda kan döküleceğine dair bir işaret yoktu.

Çünkü bugün Garzolo klanının kadınları *neşeli* bir etkinlik olan gelin partisi için buradaydı. Ya da kuzenim ve müstakbel gelinimiz Belinda, önündeki tabağın üstüne ağlamayı keserse öyle olacaktı.

“Gözleri çıkacak kadar ağladığı gerçeğini görmezden gelmeye devam mı edeceğiz?” diye sordu Gemma sepetten bir parça glütensiz ekmek alırken.

Masanın etrafında oturan kadınlara baktım. Teyzeler, kuzenler, kız kardeşler ve büyükannelerden oluşan karma bir gruptu. Belinda’nın üzüntüsünü yalnızca kendi annesi ve Nonna fark etmiş gibi görünüyordu. Samimiyetsiz gülümsemelerini sürdürmeden önce endişeyle bakiştılar.

“Görmezden gelmiyoruz. Mutluluk gözyaşlarıymış gibi davranıyoruz,” dedim kız kardeşime.

Masada yirmi kişi rahat rahat oturabilirdi ancak büyük bir ailemiz ve dışarıda kalmayı kesinlikle reddeden uzaktan birkaç kuzenimiz olduğu için yan yana yirmi altı kişi olarak sıkışmış durumdaydık.

Sağımdaki Gemma’yla solumdaki *mammamın* arasında sıkışmıştım. *Mamma*, Belinda’ya en ters bakışlarını atıyordu. Bakışları onun bu durumu onaylamadığını göstermek için yeterli

değilse de çenesini sıkışı bunu belirtiyor olmalıydı. Ne düşündüğünü tam olarak biliyordum... Garzolo kadınlarının bu kadar duygusal olmaya hakkı yoktu.

Mamma ağlanmasından, sızlanılmasından ve yakınılmasından nefret ederdi ve en büyük kızı olarak ne pahasına olursa olsun bunlardan birini yapmaktan nasıl kaçınacağım konusunda bolca eğitim almıştım.

Bu becerim iki ay önce evlendiğimden beri sıkça sınanıyordu.

Ancak on sekiz yaşındaki zavallı Belinda aynı eğitimi almamıştı ve bu duruma verdiği tepki anlaşılabilirdi. Gelecek ay *papà*nın en kıdemli *capolarından*¹ biri olan ve maalesef kendisinden *üç kat* yaşlı olan biriyle evlenmeye hazırlanıyordu. Bunu *papà* ayarlamıştı ve bizzat yakından öğrendiğim gibi kendisi mutlu evliliklere aracılık etme konusunda başarılı biri değildi.

“Ortam çok tuhaf,” dedi Gemma. “Cenazede olmayı tercih ederdim.”

Mammam buna kulak misafiri oldu (su bardağına her uzandığında dirseği benimkine degecek kadar yakın oturduğumuz için duymaması imkânsızdı) ve kafasını uzatarak Gemma’ya baktı. Kaşlarını tam çatmasa da onu tanıyan herkes botokslu kaşlarının arasındaki ince çizginin *sinirlendiğinin* bir göstergesi olduğunu bilirdi. “Belinda’yı tuvalete götür ve o sakinleşene kadar oradan çıkmayın.”

Kardeşimin rengi soldu. “*Ben mi?* Ben onu nasıl sakinleştireceğim?” Yalvarır gibi bana baktı. “Benim yerime Vale’yi gönder.”

Mamma bir an bana baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Git dedim, Gemma. Fazla uzun sürmesin.” Sesinde bize tartışmanın anlamı olmadığını gösteren ince bir ima vardı.

¹ Liderin bir altındaki yetkili mafya. -ed.n.

Gemma derin bir iç çekti, yerinden kalktı ve ellerini dizine kadar gelen keten eteğinde gezdirdi. “On dakika içinde dönmezsem desteğe ihtiyacım var demektir.”

Onun gidişıyla bir düğmeye basılmış gibi oldu. Düğün gününden itibaren *mamma*yla aramızda yaşanmaya başlanan rahatsız edici gerginlik geri dönmüştü. Omurgam dikleşti. Onun da çenesi kasıldı.

“Belinda’ya yaklaşan evliliğiyle ilgili tavsiye verebilecek kapasitede olduğumu düşünmüyor musun?” diye sordum. Çenemi kapalı tutmam lazımdı ama yapamazdım. Onun ve *papà*mın ihaneti nedeniyle duyduğum acı çok tazeydi. En büyük kızları olarak beni Lazaro gibi birine nasıl verirlerdi?

Mamma, limonlu spagettisini çatalına dolayıp tabağından kaldırdı. “Hâlâ alışma sürecinde olduğunu biliyorum.”

Dudaklarımda acı bir gülümseme gezindi. “Sence öyle miyim?”

“Öyle olduğunu umuyorum. Seni buna hazırladım.”

Bunun gülünç bir ifade olduğunu bilmesi gerekirdi. “Bana öğrettiğin hiçbir şey beni, mevcut durumumla başa çıkmaya ufacık bile hazırlamadı.”

Çiğneyişi yavaşladı. Lokmasını yuttu ve dönüp bana baktı. “Derslerimizi unuttun mu?”

Çatalımı daha sıkı kavradım. “Hangilerini? Hiçbirinin yapmaya zorladığınız şeyle nasıl başa çıkabileceğimi—”

“Sana bir tanesini hatırlatayım,” diyerek sözümü kesti. “Garzolo kadınları değiştiremeyecekleri durumlardan asla şikâyet etmez.”

Nefesimi tuttum. “Ya, elbette. Bu en klasiklerinden.”

“Sen, kocasını gereken her şekilde desteklemesi gereken evli bir kadınsın. Bu masada zaten küstah bir çocuğumuz var, Valentina. Bir taneye daha ihtiyacımız yok.”

Son zamanlarda yaşadıklarımın sonra onun tarafından eleştirilmenin hâlâ acı vermesi çok saçmaydı.

“Bu hayatın karşına çıkardığı her türlü zorlukla yüzleşebilirsin,” diye sürdürdü konuşmasını. “Ben seni böyle yetiştirdim. Zayıflığınla bana hakaret etme.”

Dirseklerimi kendime çektim. Bir anda onunla temas etme fikrine dayanamaz olmuştum. İştahım kaçmıştı. *Mammam* hüsranla oflayana kadar tabağımdaki yemekle oynadım.

“Git kardeşine bak,” diye çıkıştı.

İki kez söylenmesine gerek yoktu.

Tuvalet koridorun sonundaydı ve köşeyi dönerken biraz daha sakın görünen Belinda hızla yanımdan geçti. Bana gözleri ıslak bir gülümsemeyle baktı.

“Gemma nerede?” diye sordum.

“Makyajını düzeltiyor.”

Tuvalette Gemma rujunu tazelemek için tezgâhın üzerinden aynaya doğru eğilmişti.

“İyi iş,” dedim yanına gidip çantamı mermer yüzeye bırakırken. “Belinda çok daha iyi görünüyor.”

“Ona, bu yaştaki bir adamın şeyinin kalkmayacağını söyledim.”

Şaşkın bir kahkaha attım. “Bunu nasıl bilebilirsin?”

“Bilmiyorum. Başka ne söyleyebilirdim? Herkes kendisine koca olarak genç, yakışıklı bir infazcı bulacak kadar şanslı değil. Lazaro’nun o konuda hiç sorunu olmadığından eminim.”

Ağzımın içinde ekşi bir tat belirdi. Keşke Lazaro’nun beni becermeye pek ilgi duymadığını bilseydi. Düğün gecemizde görevini yerine getirmesinin dışında yatakta bana dokunmamıştı.

Onun zevkleri farklıydı.

Yüz hatlarımı bir maskeye dönüştürdüm ama Gemma'nın yanında bunu yapmak daha zordu. Aramızda yalnızca iki yaş vardı bu yüzden de her zaman çok yakın olmuştuk. *Papà* bana en iyi infazcısıyla evleneceğimi söylediğinde nişanlandığımı ilk ona haber vermiştim. Daha sonra *papanın* on adamının ve bir *caposunun* ölümüyle sonuçlanan *papâyı* devirmeye yönelik büyük bir komployu *mammamdan* duyduğum zaman, Lazaro'nun ödülü olduğumu öğrenmiştim. *Papà* adamlarının sadakatini ödüllendirmeye her zaman önem verirdi ama bu yaklaşımının kızlarını da kapsayacağını tahmin etmemiştim.

Gemma rujunu kapayıp aynadan bana baktı. "Konusu geçmişken nasıl gidiyor? İkiniz birkaç hafta önce kahvaltıya geldiğinizden beri neredeyse hiç konuşmadık."

Birden kendi yansımamla ilgileniyormuş gibi davranmaya başladım. "Ben iyiyim." Kardeşim evliliğimin ayrıntılarını... Lazaro'nun yaptığı ve bana yaptırdığı şeyleri asla öğrenmemeliydi. Bu onun, anne, babamız ve benimle ilgili bütün inançlarını paramparça ederdi. "*Mamma* neden Cleo'yu getirmede?"

"Cleo'nun evden çıkması yasak, bu yüzden onu görmek istiyorsan eve gelmen gerekecek," dedi Gemma birkaç saç telini düzeltirken.

Her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Zarifçe küt kesilmiş açık kumral saçları oval yüzünü çevreliyordu ve bugün ona birkaç ay önce kutlanan on dokuzuncu yaş gününde hediye ettiğim pırlanta küpeyi takmıştı. Gür kirpikleri, çarpıcı gri gözleri ve haftada beş kere katıldığı özel pilates dersi sayesinde mükemmel bir vücudu vardı. Onun aksine ben hiçbir zaman fitness derslerine ilgi duymamıştım, bu yüzden popomdaki ve basenlerimdeki fazladan birkaç kilonun pek de bir yere gitmeye niyeti yoktu.

“Küçük kardeşimiz yine ne yaptı?” diye sordum.

“Alışveriş merkezindeyken korumasından kaçmış ve on beş dakika sonra bulunduğu bir dövmecideymiş. Dövmeci sırtına *Başardık* yazmayı yeni bitirmiş.”

Ne yapmış, ne yapmış? Yoksa o... “Britney Spears’la mı ilgili?”

Gemma gözlerini devirdi. “Kadın onun idolü. *Papà, mamma* Cleo’nun o gösterilere gitmesine asla izin vermemele-ri gerektiğini söyledi. Beyninin yıkandığını düşünüyor ve şimdi *mamma* onu yeniden eğitime sokmaya kararlı, artık ne anlama geliyorsa. Sabahları mutfakta saatler geçiriyorlar. *Mamma* ona geleneksel İtalyan yemekleri pişirmeyi öğretiyor. Öğleden sonraları da öğretmenlerin biri gidiyor biri geliyor. Sanırım ona görgü kuralları dersi aldırıyor. Cleo aralıksız şikâyet ediyor.”

O kadar saçmaydı ki gülmeden edemedim. En küçük kardeşim üçümüzün arasında her zaman en asi olanımızdı. Bu eskiden beni kaygılandırırdı. Şimdiyse *mammamın* o kıvılcımı söndürmemesini umuyordum. “Hapis cezasının bitmesi için en fazla bir hafta süre veriyorum. *Mammamın* Cleo’ya her zaman zaafı vardı.”

“Bilmiyorum,” dedi Gemma bana dönerek. Birden kaşlarını çatmıştı. “*Papà*ya bir hâller oldu. Hepimizin güvenlik önlemlerini arttırdı. Başta Cleo’nun yaptığı şey yüzünden olduğunu sandım ama kendi ekibindeki adamların sayısını da arttırdı. O... Kaygılı görünüyor.”

“Bu konuyu *mammaya* sordun mu?”

“Bana bir şey söylemez. Gelecek ayki partiye odaklanmam gerektiğini söylüyor.” Omuzları çöktü. “Beni Messerolardan birine vermek istiyorlar, Vale. Yemin ederim, beni bir et parçası gibi sergilemek için bütün klanı davet ettiler.”

Messerolar New York'un kuzeyini yönetiyordu. Bildiğim kadarıyla her zaman fazla sorun yaşamadan bir arada var olmayı başarmıştık. Onlar karaborsa ve inşaat işiyle uğraşırken *papà*nın asıl işi kokaindi... İşleri çok fazla kesişmezdi. *Papà*, Gemma'yı onlardan birine vermek istiyorsa bu onlarla ittifak kurmak istediği anlamına gelirdi. Ama neden?

"Onların ününü biliyorsun," dedi Gemma. "O ailenin erkekleri hâlâ Taş Devri'ndeymiş gibi yaşıyor. Evli bir kadın olsam bile yanımda refakatçi olmadan evden çıkamam. *Papà*nın beni *donun*² oğlu Rafaele'ye vermek istediğinden eminim. Hoş biri ama olabildiğince karanlık bir ünü var. Anlaşılan on üç yaşında mafya üyesi olmuş. *On üç.*"

Messerolar acımasız inisiyasyon törenleriyle ünlüydü. Gelecek vadeden üyelerin, *capoları* için adam öldürmeleri istenirdi. Biri koruma ücretini ödemediğinde adamların yapılması gerekeni çekinmeden yapmasını bu şekilde sağlıyorlardı.

Öfkem alevlenmişti. *Papà* bana yaptığı şeyin aynısını Gemma'ya da yapmak... Onu bir katille evlendirmek istiyordu. Kenara çekilip bunun olmasını nasıl izleyebileceğimi bilmiyordum.

Mammanın sesi kafamın içinde yankılandı. Yöntemlerini anlamayabilirsin ama baban yaptığı her şeyi ailemizi korumak için yapıyor.

Bu cümleyi her gün bir dua gibi tekrarlasam da buna inanma gücüm her geçen gün azalıyordu.

Buna inanmayı tamamen bıraktığımda ne olacaktı? Bana öğretilen her şeye aykırı olsa da sürekli Lazaro'dan kaçma hayali kuruyordum. Bu gerçek bir skandal olurdu. Kesinlikle hayatımın sonu olurdu. Yakalanıp cezalandırılmak üzere kocama teslim edilirdim, o da beni bağırtmanın tadını çıkarırdı.

² Lider -ed.n.

Kocamın ceza olarak yapacaklarını düşününce kalbim sıkıştıyordu. Yalnızca kendi hayatımı riske atacak olsam sorun olmazdı ama herhangi bir itaatsizlik belirtisi gösterdiğimde bedelini başkalarının da ödeyeceğini açıkça belirtmişti.

“*Mamma*yla Messerolar hakkında konuşurum,” dedim.

Gemma elini sallayarak geçiştirdi. “Zahmet etme. Dinlemeyeceğini biliyorsun. Sadece partiye gel, lütfen. Orada olmana gerçekten ihtiyacım olacak.”

Başımla onayladım. “Dönmemiz lazım. Nerede kaldığımızı merak edecekler.”

Yemek salonuna döndüğümüzde kuzenimiz Tito oradaydı. Partiye davet edilmiş olmasına olanak yoktu çünkü yalnızca kızlara özel bir etkinlikti. Nonna’nın sandalyesinin arkasında dururken gözlerini masadaki dev mortadellaya³ dikmişti ama beni görünce onu unutmuş gibi bana döndü.

“Seni almaya geldim,” dedi.

“Her şey yolunda mı?”

“Lazaro aradı. Seni eve götürmemi istedi.” Tito cebindeki araba anahtarını şingırdattı.

Kafamın içinde tehlike çanları çalmaya başladı. “Ne oldu?”

“Yalnızca sana evde ihtiyacı olduğunu söyledi.”

Duvarda asılı büyük saatin kadrana göre saat akşam beşti. Daha erkendi. Lazaro’nun oyunları için çok erkendi. Yaptığı, bana yaptırdığı şeyler karanlığa aitti. Ama beni başka ne için isteyebilirdi ki?

Teyzelerimin kollarına hafifçe vurarak ve yanaklarından öperek salonda gezindim. Belinda’ya çabucak veda edip Gemma’ya sarıldıktan sonra çıkışa doğru ilerledim. Annemin bakışlarını

³ Büyük bir İtalyan sosisi. -ed.n.

sırtımda hissedebiliyordum. Onunla vedalaşmadığım için kızmıştı ama şu anda onunla tartışmak istemiyordum.

Tito'yla arka kapıdan dışarı adım atar atmaz nemli mayıs havası omuzlarımı battaniye gibi sardı. Yerdeki su birikintileri yağmurun biraz önce durduğunu söylüyordu. Kurşun geçirmez bir G-Wagon olan arabası yalnızca birkaç adım öteye park edilmişti. Arka koltuğa yerleşmeme yardım ettikten sonra kapıyı çekerek kapayıp öne geçti. "Bir süredir görüşemedik."

Tito'yu severdim. Her zaman iyi anlaşırdık. Çoğu erkek akrabamın aksine benimle beyinsiz bir *Barbie*'ymişim gibi konuşmazdı. "Evlilik hayatına alışmaya çalışıyorum," dedim.

Tito ofladı. "Lazaro'ya dışarı daha sık çıkmaya izin vermesi gerektiğini söyle. Onun eğlenmeyi bilmemesi senin de eğlenmeyeceğin anlamına gelmez."

Tito'nun dediği doğru değildi, aile organizasyonlarına katılmamı engelleyen Lazaro değildi. Davetleri elinden geldiğince reddeden bendim. Her şey yolundaymış gibi davranacak enerjim yoktu. Çoğu gün yataktan bile zor kalkıyordum. Bugün *mamma* bana bunun zorunlu olduğunu söylediği için gelmişim.

Günün büyük bir bölümünde dışarıda olmam Lazaro'nun umurunda olmazdı. Soğuk ve duygusuzdu. Onun herhangi bir şekilde etkilendiğini gördüğüm tek zaman...

Hayır. Bunu düşünme.

Konuyu değiştirdim. "Sen nasılsın, Tito?"

Uzun parmaklarıyla direksiyona vurdu. "Bitkinim. Çok iş var."

"Sizin bir avuç işkolik olduğunuzu sanıyordum," diye takıldım dikiz aynasından ona yorgun bir gülümsemeyle bakarken.

Bir an bana baktı, sonra omuzları birazcık gevşedi. "Evet, elbette öyleyiz. Ne söylediğimi bilirsin, Vale. Ölünce uyurum.

Ailem için kendimi paralamak başka şey ama bazı pisliklerin emirlerini yerine getirmek başka şey.” Ağzına bir sigara koyup konsoldan çakmağı aldı. “Ben kimsenin süs köpeği değilim.” Sigarasını yakarken sözcükler boğuk çıktı. “Ve burnumu kimsenin pisliğine gömmeyeceğim.”

Ne demek istediğini anlamak için soru sordum. “Papà seni başkası için mi çalıştırıyor?”

Tito camı indirip dışarı bir duman bulutu üfledi. “Ben, babam, Lazaro hatta Vince. Hiç anlamı olmayan saçmalıkların peşindeyiz. Bütün bunların dikkatimizi dağıttığını düşünüyorum ama kimse beni dinlemiyor.”

Ağabeyimin adı geçince dikkat kesildim. Vince İsviçre’deydi, bankalardan birinde çalışıyor ve klanın sermayesinin büyük bir kısmını yönetiyordu. O da işin içindeyse bu büyük bir şeyin yaklaştığı anlamına gelirdi. Bir tür iş anlaşması mıydı?

“Karşı taraf kim?” diye sordum.

Tito sigarasını tütürüp başını salladı. “Sen bu konuda endişelenme. Netflix’teki uzaylılarla ilgili yeni filmi izledin mi? Resmen akıl tutulması.”

Yolculuğun kalanında televizyondan söz ettik ve Lazaro’nun evine yaklaştıkça hissettiğim boğucu dehşeti maskeleyemeye çalıştım. Oraya evim demeyi reddediyordum. Orada kendimi asla evimde gibi hissetmemiştim. Orası benim için çıkışı olmayan bir hapishaneydi.

Kapıdan geçip uzun araba yoluna girdik. Tito yanağımdan öperek veda etti. “Kendine iyi bak, Vale. İzleyecek güzel bir şey bulursan bana haber ver.”

Bunu yapacağıma söz verip kapıdan içeri girdim.

Kocam mutfakta durmuş iPad’ine bakıyordu, sırtı bana dönüktü. Üzerinde her zamanki iş kıyafeti olan metalik mavi renkli

bir gömlek, siyah pantolon ve deri bir kemer vardı. Rahatlamay-la kaslarım gevşedi. Lazaro *başlamadan* önce daima daha rahat şeyler giyerdi. Belki de bu gece hiçbir şey olmayacaktı.

“Eve hoş geldin,” dedi gözlerini ekrandan ayırmadan. “Gelin partisi nasıldı?”

Aslında umurunda değildi ama göstermelik davranışlar sergilemeyi severdi. Nedenini bilmiyordum. Burada normal bir evliliğimiz olduğuna ikna etmesi gereken biri yoktu.

“İyi.” Lavaboya gidip boş bir bardak alarak su doldurdum. “Tito bana burada ihtiyacın olduğunu söyledi.” Eviyenin yanındaki tezgâhta küçük deri bir sırt çantası duruyordu. Benim değildi. Onu hizmetçimiz Lorna mı orada bırakmıştı?

Lazaro bakışlarını bana dikip suyu içmemi izledi. Bitirince hafifçe gülümseyerek iPad’i bana uzattı. Korku kalbime işledi. Bu bakışı biliyordum. Tek bir anlamı olabilirdi.

“Senin için özel bir şeyim var,” dedi alçak sesle ve elini yüzüme uzattı. Parmakları yanağımda gezindi. “Baksana.”

Yutkunup gösterdiği ekrana baktım.

Ekranda bodrumumuzdaki kameranin görüntüsü vardı.

Ve soğuk beton zeminde cenin pozisyonunda kıvrılmış bir kadın yatıyordu.

BÖLÜM 2

VALENTINA

Gözlerim karardı. Avuçlarımı soğuk bir ter tabakası kapladı. Vücudum karıncalanmaya başladı.

Lazaro yeni bir kurban getirdiğinde hep böyle başlardı. Adrenalin damarlarımda dolaşırdı ve bende kusma isteği uyanırdı. Bazen beynimin ve vücudumun kapanmasını dilerdim.

Çoğu kötü adam olmasına rağmen ben onları kurban olarak adlandırıyordum. Onlar pastel kalem seti kadar çeşitli suç kaydı olan hırsızlar, suçlular ve katillerdi. Ama hepsi aynı şekilde ölüyordu.

Benim elimden.

“O kim?” diye sordum.

Kocam ekrandaki kadına bakarken dudağının kenarı hafifçe kalktı. “Küçük bir Casal Faresi. Onu bir süre elimizde tutabileceğiz.”

Kaşlarımı çattım. Bu ne anlama geliyordu? Ya o tuhaf lakap... O buraya getirdiği insanlara asla özel isim takmazdı.

Elini uzattı. “Haydi gidip onunla tanışalım.”

Serin ve kuru eli avucumun ne kadar terlediğini hissetmiş olmalıydı ancak bu konuda bir şey söylemedi. Rahatsızlığımı fark etmemiş gibi mi davrandığını yoksa gerçekten mi fark etmediğini hiç anlayamazdım. Ağlamış, çığlık atmış, yalvarmıştım... Hiçbir şey olmamıştı. Bana talimat verirken yumuşak gülümsemesi yüzünden hiç eksik olmazdı, hatta itaat etmezsem bana ve Lorna'ya neler yapacağını söylerken bile kaybolmazdı.

Lazaro'yla birlikte bodruma inerken çiçek desenli elbisemin uzun eteği hışırdıyordu. Pahalı topuksuz ayakkabılarımın tabanı inceydi. Betonun dondurucu soğuşunu geçiriyordu. Yerdeki kadin donuyor olmalıydı.

Görüş alanıma girince kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Uzun sarı saçlarının altında kalan yüzü görünmüyordu. Üzerinde bir kot pantolon ve birkaç yerinden yırtılmış bir gömlek vardı.

Onu nerede ve nasıl yakalamışlardı? Onu Lazaro mu yakalamıştı?

Bazen kurbanları bize getirilir, bazen hem avcı hem celat rolünü üstlenirdi. Mafya camiyasında bu ikinci rolüyle ün yapmıştı. New York yeraltı dünyasının adamları Stefano Garzolo'yla ters düşerlerse, Stefano'nun yalnızca tek lafı ile kocamın peşlerine düşeceğini bilirlerdi. Ve bu çoğunu hizada tutmaya yeterdi.

Kadın kıpırdandı. Küçük bir hareketin ardından acılı bir inilti geldi. Görebildiğim kadarıyla kanayan bir yeri yoktu ama sakinleştirici verilmiş olmalıydı.

Lazaro harekete geçti. Kadının bileklerinden tutarak ellerini başının üstüne kaldırdı. Kadın uyuşukça direnmeye çalıştı ama sonuç vermedi. Lazaro güçlüydü. Bileklerini kalın bir iple bağ-

laması otuz saniyeden fazla sürmedi. İşini bitirince onu belinden tutup kaldırdı ve ipi tavandan sarkan metal kancaya bağladı. Kadın kollarından asılı olarak sallandı. Sonunda saçları yüzünden çekildiğinde kısık ela gözlerini gördüm.

Avucumu ağzıma bastırdım. Tanrım, o daha gencecik bir kızdı. On sekiz yaşından büyük olamazdı. Cleo'nun yaşlarındaydı. Ani bir bulantı midemi alt üst etti.

Kız kesik kesik soluk almaya başladı ama hâlâ ilacın etkisindedeydi. Başı bir o yana bir bu yana düşüyordu.

“O neden burada?” diye sordum usulca. Bir açıklamasının olması gerekiyordu. *Papà*nın yaptığı her şey ailemizi korumak için olduğuna göre o bir tehdit olmalıydı.

Lazaro omzunu silkti. “Yalnızca bir iş.”

“İş mi?”

“Biri onu istiyor. Tesadüfen bizim bölgemizdeydi. Bir iyilik istendi, biz de onu yakaladık. Şimdi de seninle ben onunla bir süre oynayabileceğiz. Yarın akşam biri onu alacak.”

Nefesim kesildi. Onu ölü olarak mı yoksa canlı olarak mı alacaktı? İki durumda da *oyun* Lazaro'nun işkence için kullandığı parolaydı. Bunun Tito'nun biraz önce söyledikleriyle bir bağlantısı var mıydı? “Peki ama ne yapmış?”

“Bir şey yapmamış. Yanlış bir soyadla doğmuş.”

Sözlerinin bir anlamı yoktu. Az önce söylediği şeyin dehşetini idrak ettiğine dair bir belirti de yoktu. Kocam, bdoruma getirdiği insanların neler yaptığını umursamasa da ben umursuyordum. Bu insanlara yaptığımız şeyler için nedene (bahaneye) ihtiyacım vardı. Ondaki koparabildiğim ufak detayları eylemlerimi haklı çıkarmak için kullanıyordum.

O bir tecavüzcüydü, şimdi de layığını buluyor.

Klandan para çaldı ve isabet ettirseydi Tito'yu öldürebilirdi.

Kokaine müşterilerin nöbet geçirmesine neden olacak kadar çok levamizol karıştırmış.

Ama bu sefer neden o kadar zayıftı ki zihnini benim gibi zorlayan biri tarafından bile bir bahane bulunamazdı.

Aniden bir çığlık havayı delip geçti. Sakinleştiricinin etkisi geçmiş olmalıydı. Kız o kadar güçlü debelenmeye başladı ki omuzlarının çıkmasından korktum. Lazaro'nun boynunda bir damar attı. Kimsenin onu duymasından korkmuyordu. Bodrum ses geçirmezdi ve komşular onun işine burunlarını sokmamları gerektiğini bilirdi. Ancak Lazaro onların sebepsiz yere bağırmasından nefret ederdi.

“Sus artık,” dedi bir şırınga çıkarırken.

Kızın çığlıkları iniltiye dönüştü. “Hayır, lütfen. Lütfen onu bana batırma,” dedi hafif İtalyan aksanıyla.

Kocam ona bir kargocuya gülümsediği gibi gülümsedi. Tamamen dost canlısı ve iyi niyetli. “Bitti mi? Sessiz olacağına söz verirsen iğneyi kaldırırım.”

Kızın gözleri şırıngadan kocama, oradan bana kaydı. Bakışlarını bir an için gözlerime dikti, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Ben katile benzemiyordum, özellikle de gelin partisi için giyinmiş hâlimle. Muhtemelen burada ne aradığımı merak ediyordu.

“Çığlık atmayacağım,” dedi titrek bir sesle yalvarır gibi. Göğsü hızlı, yüzeysel soluklarıyla inip kalkıyordu, bu kadar genç olmasıyla bir kez daha sarsıldım. Yüzünde tek bir kırışık, saçında tek bir beyaz tel bile yoktu.

Bu kız kimseye zarar verecek bir tipe benzemiyordu.

Korku karnımın içinde büyürken gözlerimi kapadım.

“Lütfen, bu bir hata,” dedi sesini sakın tutmaya çalışarak. “Kim olduğumu sandığınızı bilmiyorum ama ben yalnızca bir

turistim. Arkadaşımla iki haftalığına New York'a geldik." Dudakları titredi. "Imogen—"

Lazaro ellerini kumaş pantolonunun cebine sokup duvara yaslandı. "Arkadaşın öldü."

Kızın yüzü buruştu.

Lazaro'nun gülümsemesi büyüdü ve gizli bir espri yapıyor-muş gibi başını salladı. "İnan bana, ikiniz arasında en şanslı olan arkadaşındı."

Onun ne demek istediğini anlaması bir saniyesini aldı ve anlayınca yanaklarından gözyaşları sessizce dökülmeye başladı. "Anlamıyorum," diye söylendi. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Senin hatan değil," dedi sakince. "Kendini suçlama. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Onunla uğraşıyormuş gibiydi. Bunun da cezanın bir parçası olduğunu tahmin ettim. *Papà*dan bu kızı yakalamasını isteyen kişi onun acı çekmesini istiyordu.

Kocam bana döndü. "Ben üstümü değiştirmeye gidiyorum. İkiniz bu süreyi birbirinizi tanımak için kullanabilirsiniz."

Kızla birlikte merdivenden çıkmasını izledik, sonra baş başa kaldık. Boğazım ağrımaya başladı. Ne olacağını biliyordum. Yal-varacaktı. Hepsi öyle yapardı.

"Lütfen, bana yardım etmen lazım," dedi ciyaklar gibi. "Hata yapıyor. Yanlış kızı yakaladı."

Ona doğru bir adım attım. Geri çekilmesinden benden ne bekleyeceğini bilmediği belli oluyordu. Düğme gibi burnunda ve dolgun yanaklarında çiller vardı.

"O asla hata yapmaz," dedim. Ağzım o kadar kuruydu ki dilim zımpara kâğıdı gibi geliyordu.

O da susamış olmalıydı.

"Biraz su ister misin?" diye sordum.

Başını evet anlamında salladı.

Mini buzdolabından bir şişe su alıp ona götürdüm. Suyu ağzına dökmek için elimden geleni yaparken o da yudumladı. Yakından kokusunu alabiliyordum. Limon otu, nane ve toz. Hatta masumiyet kokuyordu. Bu kız bir tehdit değildi. Dayanılmaz acılar çekmeyi hak etmiyordu.

İçimi bir ürperti kaplarken bakışlarımı kaçırdım. Görüntüler kafamın içinde eski bir slayt gösterisi gibi uçuşuyordu. Kurbanlar son nefeslerini verirken Lazaro'nun keyifli bakışları. Pantolonunun kasık kısmındaki kabarıklık. Yerde, ellerim kan içinde titrerken bana gururla bakması.

“Lütfen bana yardım et,” diye yalvardı kız.

Boğazımda geçmeyen bir ağrı vardı. “Başka seçeneğim yok.”

Keşke olsaydı. Keşke bu kadar korkmayı bırakabilseydim.

“Her zaman bir seçenek vardır. Bana yardım etmeyi seçebilirsin.” Sağ yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüp çenesinden gömleğine damladı. “İyi bir insan olduğumu görebiliyorum.”

Dişlerim alt dudağıma battı. İyi bir insan mı? Öyle olsam cesur olmanın bir yolunu bulurdum.

Lazaro, dediklerini yapmayı bırakırsam ne olacağını söylemişti.

Lorna'yı öldürecek ve bana işkence edecekti.

Masum kâhyamızı koruma arzumun beni hizada tutacağını bilecek kadar beni iyi tanıyordu.

Ama bu kız da masumdu.

Bakışlarını bana dikerken genç gözleri, fazlasıyla *tanıdık gelen* çaresiz bir kararlılıkla parlıyordu... Cleo. Bana küçük kız kardeşimi hatırlatıyordu.

O da birinin kardeşi olabilirdi. Birinin kızı. Belki bir gün birinin annesi olacaktı.

Bunu ondan nasıl alabilirdim?

İşte o zaman yüzüme çarpan farkındalıkla sarsıldım.

Alamazdım.

Onu bu durumdan kurtarmak için en ufak bir şansım bile varsa değerlendirmeliydim.

Derin bir nefesle ciğerlerim genişledi. Haftalardır aldığım ilk derin nefesti.

“Canımı yakmak istemiyorsun,” dedi kız kısık bir sesle.

Evet, istemiyordum. Sanırım bir gün bu noktaya geleceğimi her zaman biliyordum. Dayanabildiğim kadar dayanmıştım ama artık yapamazdım.

Onu buradan çıkaracaktım.

Bu da bir plana ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu, hem de *acilen*.

Yapmam gereken şeye karar verince etraf gözümde netleşti.

Lazaro’nun etkisiz hâle getirilmesi gerekiyordu.

Duvar boyunca sıralanmış çekmecelere gidip birer birer açmaya başladım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu kız.

“Sana yardım ediyorum. Sessiz ol.” Bir bıçak bulup eteğimin arkasına soktum. Burada silah bulmak zor değildi ama en iyisi...

Tabancaydı. Bir çekmecenin dibinden alıp dolu olup olmadığını kontrol ettim. Üç kere atış poligonuna gitmiştim. *Papà* bunun ailedeki herkesin, kızların bile, bilmesi gereken temel bir beceri olduğunu düşünürdü. Bunun ilerici bir düşünce olduğunu sanmıştım ama bu beni sadist bir katille evlendirmesinden önceydi.

“Onunla ne yapacaksın?” diye sordu kız.

“Onu vuracağım.”

Yutkundu. “Ya sonra? Buradan nasıl çıkacağız?”

Bu harika bir soruydu. Lazaro'yu atlatabilirsek kız, arka kapıdan kaçabilirdi. Lazaro etraftayken asla korunmuyordu. Kimse Garzolo'nun baş celladına, evinde saldırmaya çalışacak kadar deli olamazdı. Koşarak bahçeden çıkarsa küçük koruluk alandan geçip mahallenin dışındaki yola ulaşabilirdi.

Peki ya sonra? Hayır, onun bir arabaya ihtiyacı vardı. Ancak mahalle girişindeki güvenlik görevlisi, Michael Lazaro'nun adamıydı ve araçlarımızdan birini, tanımadığı bir kadının kullandığını görürse alarm verirdi.

Ama arabayı kullanan ben olursam bunu yapmazdı. Ona akşam yemeği için bir şeyler almak üzere markete gittiğimi söyleyebilirdim. Bize en az bir saat kazandırırды. Bu, kızı güvenli bir yere götürmem için yeterli olur muydu?

Eteğimin beline soktuğum bıçağın yerine tabancayı koyup yanına giderek ellerini bağlayan ipi kesmeye başladım. Sık nefesler alıyordu ama artık gözlerinde bir kıvılcım vardı.

“New York'ta sana yardım edebilecek kimse var mı?” diye sordum.

“Hayır. Benimle gelen tek kişi arkadaşımı ama telefonumu alabilirsem birini arayabilirim.”

“Hemen peşimize düşecekler,” dedim ona. “Onlar kaçtığını anlamadan önce çok uzaklaşmış olmalısın.”

Düşüncelerim birbirini kovalıyordu. Onu bagaja koyup mümkün olduğu kadar uzaklaşacaktım ama arabanın götürebileceğinden daha uzak bir yere kaçması gerekiyordu.

“Havaalanına gitmem gerekiyor,” dedi düşüncelerimi hissetmiş gibi. “Eve dönmem gerekiyor yani–”

“Bana söyleme,” diyerek sözünü kestim. Yakalanırsam nereye gittiğini bilmemem daha iyi olurdu. “Pasaportun var mı?”

“Sırt çantamdaydı,” dedi. “Ama artık bende değil.”

Tezgâhın üzerindeki sırt çantası onun olmalıydı. “Nerede olduğunu biliyorum.” İpi kesmeyi bitirince kız üzerime doğru sendeledi.

“İyi olacaksın,” diye söylendim bunun doğru olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim olmadığı hâlde. “Geri geldiğinde onu bayıltacağım, sonra peşimden üst kata gelmen lazım. Eşyalarını alıp arabayı çıkaracağız. Sen bagaja gireceksin. Doğruca havaalanına gideceğim. Seni bıraktığım andan itibaren tek başınasın.”

Yüzünde rahatlama ve endişe dans ediyor gibiydi. “Tamam.”

Silah soğuk olmasına rağmen arkamdan tenimi yakıyor gibiydi. Onu elime alıp arkama geçmesini işaret ettim.

Lazaro’nun dönmesini beklediğimiz dakikalar ızdırap vericiydi. Karnım o kadar gürültüyle gurulduyordu ki bodrumun kapısını açar açmaz duymasından korktum. Aynı zamanda kocamın benden asla bunu beklemeyeceğini de biliyordum. Onun gözünde güçsüzdüm. Tehdit sayılmazdım. Bunu kendi yararına kullanabilirdim.

Sonunda kapı boğuk bir gıcırtyla açıldı. Görüş alanının dışında durduğumuz için merdivenin sonuna geldiğinde onun sırtına bakıyordum. Duraksayacak zaman yoktu. Kızın artık bağlı olmadığı gerçeğini idrak etmesine izin veremezdim. Parmağım tetiğe bastı ve o hızla dönerken ateş ettim.

BÖLÜM 3

VALENTINA

Silah tepti. Lazaro yere yığıldı. Silah sesinin titreşimini kulak zarlarımda hissettim. Bir an her şey yavaşladı ve sonra olanları idrak edip hemen harekete geçtim.

“Gidelim,” dedim kızı bileğinden yakalayıp.

“Öldü mü?” diye sordu onu merdivenden yukarı sürüklerken.

“Bilmiyorum.” Onu neresinden vurduğumu kontrol edecek vaktim yoktu, tek bildiğim yere düştüğü ve hareket etmediği idi. Onu öldürmüş olabileceğim düşüncesini kabullenemiyordum. Bundan kuşkuluydum. O kadar şanslı biri değildim.

Merdiveni o kadar hızlı çıkmıştım ki az kalsın takılıp düşecektim. Nasıl olduysa aklım, çıktıktan sonra bodrum kapısını arkamızdan kilitleyecek kadar yerindeydi. Köşeyi dönüp mutfığa girdik.

“Al.” Sırt çantasını kızı fırlattım.

İçini karıştırıp hüsrana dolu bir ses çıkardı. “Pasaportum burada ama telefonum ve cüzdanım gitmiş.”

Uçak biletini nasıl ödeyecekti? Nakit paraya ihtiyacımız vardı. Kredi kartımı ona verirsem *papà* onu kolayca bulabilirdi.

“Benimle gel,” dedim Lazaro’nun ikinci kattaki çalışma odasına yönelirken. Para, silah ve başka değerli eşyalarla dolu bir kasası vardı. Kasanın yanına gittiğimizde topuksuz ayakkabılarımla cilalı parke zeminde kayarak durdum. Neredeyse buzdolabı kadar büyük, sağlam bir şeydi.

“Şifreyi biliyor musun?” diye sordu kız.

Ona yanıt vermeye zahmet etmeden şifreyi girdim. Zaman gibi sözcükler de değerliydi. Çıkardığımız her ses riskti, birinin bizi duyması için bir fırsattı. Ev bu saatte boş olurdu, Lorna öğleden sonra çıkmıştı ama paranoyaklaşmışım. Kasanın ağır kapısını çekerken omzumun üzerinden baktım. Bir yanım hemen arkamızda Lazaro’yu elinde bıçakla kanlar içinde görmeyi bekliyordu ama orada değildi.

Uzanıp bir deste para ve bir an duraksadıktan sonra da pasaportumu aldım. Kızı bıraktıktan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama buraya dönmek bir seçenek değildi ve yanımda bir belge olmadan fazla uzağa gidemezdim.

Garaja doğru giderken her yer sessizdi ama bagajı açmak için düğmeye basarken ellerim titriyordu.

“İçeri gir,” dedim kıza.

Mahalleden hızla geçme dürtümü bastırdım. Bu Michael’a ters bir şeyler olduğuna dair ipucu verebilirdi. Kulübesinin yanında durduğumda saç çizgim boyunca biriken ter damlalarının son derece farkında olmama rağmen en rahat gülümsememi takındım. Michael dışarı çıkıp camı indirmemi işaret etti. Her zaman aramız iyiydi ama daha fazlası yoktu. Sohbet havasında olmadığını umdum.

“Çıkıyor musunuz?” diye sordu bakışlarını arabanın içine kaydırarak. Yalnızca işini yapıyordu. Orada şüphesini uyandıracak bir şey yoktu.

“Evet. Marketten akşam yemeği için birkaç şey almam gerekiyor,” dedim.

Gözlerini kıstı. “Çantanızda ne var?” diye sordu yan koltukta duran çantamı işaret ederek.

Kalbim boğazımda atıyordu. Bir an için pasaportun göründüğünü ve markete gitmek için ona neden ihtiyaç duyduğumu merak ettiğini sandım. Bakınca onun yerine içine attığım bıçağın çıktığını gördüm.

Utanmış gibi bir kahkaha attım. “Ah, o Lazaro’nun olmalı. Eşyalarını hep arabada unuttur.”

Michael alayla güldü. “Dışarıdayken torpido gözüne koymanız iyi olur.”

“Kesinlikle haklısın.”

Bana bakarak bunu yapmamı bekledi. Kahretsin, oraya tabancayı saklamıştım. Kapağı bir santim kadar aralayıp bıçağı olabildiğince hızlı bir şekilde içeri tıktım.

Tekrar alaycı bir şekilde güldü ve arabanın yanından çekildi. “Kapıyı açayım.”

Köşeyi dönüp o gözden kaybolana kadar nefesimi tuttum. Çıkmiştık. Gerçekten başarmıştık.

Kısa bir süreliğine rahatlamıştım ancak başka bir sorunla karşı karşıya olduğumu fark ettim. GPS kullanmadan en yakın havaalanı olan Newark’a nasıl gideceğimi bilmiyordum, bu da telefonumu açık tutmam gerektiği anlamına geliyordu ama *papà*nın adamları, kaçtığımı öğrendikleri anda beni telefon sinyalinin takip edebilirdi. *Kahretsin.*

Harita uygulamasını açıp çabucak varış noktamızı yazdım ve rotaya göz gezdirdim. O kadar zor değildi. Havaalanına yaklaşıncaya her yerde tabelalar olacaktı. Son bir kez bakıp SIM kart bölmesini açtım ve çipi pencereden dışarı attım. Sonra telefonumu kapadım.

Otoyola çıkarken düşüncelerim birbiriyle yarışmaya başladı. Ne yapmam gerektiğine karar vermek için çok az zamanım vardı. Michael uzun süre etrafta görünmediğimi fark edince alarma geçecekti. *Papà*’nın adamlarının beni kıştırması an meselesi olacaktı.

Lazaro hayattaysa beni ona geri verirlerdi. Ölürse cezamı *papà* üstlenirdi. Direksiyonu daha sıkı kavradım. İşine karıştığım, tutsaklarından birini serbest bıraktığım ve en iyi adamlarından birini öldürdüğüm için bana hoşgörülü davranmayacaktı. *Papà* hainlerden nefret ederdi. Bana hiç merhamet göstermeyecekti.

Arabanın arkasından üç kez şiddetli vurma sesi geldi.

Sonraki sapaktan çıkıp terk edilmiş bir Target otoparkına girdim. Bu mola kaybetme lüksümüz olmayan bir zamana mal olacaktı ama orada boğulmasından korkuyordum. Bagajı açıp çıkmasına yardım ettim.

“Orada bir dakika daha kalsaydım kusacaktım,” dedi bacaklarını kenardan aşağı sarkıtırken.

“Yola devam etmeliyiz,” dedim ona. “Havaalanına hâlâ yaklaşık on dakika mesafedeyiz.” Telefonumu çıkarıp yakındaki bir çöp kutusuna koştum. Cihazı elimde tutmama olanak yoktu. SIM kartım olmasa bile tekrar açtığım anda beni takip edebileceklerinden eminim. Arabaya koşmak üzereyken gözlerim alyansıma takıldı. Bir süre sonra onu da parmağımdan çıkarıp çöpe attım.

Kız yanımdaki koltuğa oturdu ve yola devam ettik. “Oraya varınca ne yapacağız?” diye sordu.

“Kalkacak ilk uçağa bilet alacaksın,” dedim. “Mümkün olan en kısa sürede uçağa binmen gerekiyor.”

Göz ucuyla başını salladığını gördüm. Ne hissettiğini ve düşündüğünü hayal bile edemiyordum. Adrenalinin etkisi geçtiğinde bunların ne kadarını hatırlayacaktı? Kendisine hâkim olmaya çalışıyor ama zorlanıyordu.

Dürüst olmak gerekirse benim de çok başarılı olduğum söylenemezdi.

Birkaç dakika konuşmadan ilerledik ama düşünceli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. “Neden bana yardım etmeye karar verdin?” diye sordu.

Hemen aklıma gelen birçok nedene rağmen ona yanıt vermekte zorlandım.

Çünkü sen masumsun.

Çünkü bana küçük kız kardeşimi hatırlatıyorsun.

Çünkü bir kez daha birine zarar verirsem hemen ardından kendimi öldürebilirim.

Ve hak etmesem bile yaşamak istiyordum. Nedense bu çirkin dünyaya veda etmeye hazır değildim.

“Çünkü bunu yapabilirdim,” dedim sonunda.

Artık Newark Havaalanı tabelaları vardı. “Beni dış hatlar terminalinde indir,” dedi kız.

Ülkeyi terk etmek iyi bir fikirdi. *Papà*nın etki alanı çok büyük olsa da sınırsız değildi.

“Para çantamda,” dedim. “Ne kadar gerekiyorsa al.”

Ayaklarının arasında duran çantayı alıp para destesini çıkardı. Sonra saydı. “Dört bin alıyorum. Beni eve götürmeye yeter.” Saymaya devam etti. “Sana da altı kalıyor.”

Altı bin, bir bıçak, bir tabanca ve üzerimdeki giysiler. Bana kalan her şey bu kadardı.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu kız.

Kaçacağım.

Kaçıp beni bulmamalarını umacağım.

Kız kardeşlerim Lazaro’nun sadist oyunları hakkında bir şey bilmediği için neden kaçtığımı anlamayacaktı. Annemle babam onlara hiçbir zaman anlatmayacaktı ama belki bu bana yaptıklarını Gemma’yla Cleo’ya yapmamaları için bir uyarı olurdu. Kayboluşumu nasıl açıklayacaklarını merak ediyordum. Ne söylerlerse söylesinler Cleo şüpheli davranırdı ama Gemma onlara inanabilirdi. O sadıktı. Bağlıydı. Tıpkı benim de eskiden olduğum gibi. Düğünümünden önce *mamma*, bana bütün derslerini bu kadar iyi özümsemişim için memnun olduğunu söylemişti.

Kusura bakma, mamma. En büyük hayal kırıklığının olmak üzereyim. Benim için istediğin hayata katlanamadım. Artık kimse mükemmel bir eş olduğumu söyleyemeyecek.

“Duydun mu?”

Yol arkadaşşıma baktım. Tırnaklarını kemiriyordu. Çok korkmuş görünüyordu. Göğsümde bir ağrı hissetmeme neden oldu.

Tek başına başarabilecek miydi? Ya kocamı sırf kız başka biri tarafından kaçırılsın diye vurmuşsam? Hikâyesinin ne olduğu ya da Lazaro’ya neden onu kaçırmasının emredildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Peki ya kızın peşindeki tek kişi o değilse?

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedim.

Bir tutam saç yüzüne düştü. “Biletimi almaya benimle gelirmisin?” Sesi titriyordu. “Hava yolu çalışanlarına şüpheli görünmek istemiyorum. Ablam olduğunu ve bana son dakikada bir tatil hediye ettiğini söyleyebilirsin.”

Nereye gittiğini bilmek istemiyordum ama haklı olduğu bir nokta vardı. Genç görünüyordu ve bagajsız seyahat ediyordu. Ya başının belada olduğunu düşünüp uçağa binmesine izin vermezlerse?

“Tamam, seninle geleceğim. Güvenlikten geçer geçmez kendine yeni giysiler al ve bir şapka tak. Mecbur kalmadıkça kimseyle konuşma.”

“Sence bizi takip ediyorlar mıdır?”

“Henüz değilse bile edecekler.”

Uluslararası terminale gelmiştik. Park yasağı olan alanda durdum ve indik.

“Arabayı çekmezler mi?” diye sordu.

“Çabuk oluruz.” İsterlerse çeksinler. Ona geri dönmeyecektim. Kızın biletini aldıktan sonra buradan uzak bir yere kendi biletimi alacaktım.

Kalkışları gösteren ekranın yanında durduk ve Barselona’ya giden bir uçağı işaret etti. “Şu. Oradan beni alırlar.”

Bir saat içinde kalkıyordu.

“Gidelim,” dedim ve onu bilet gişesine yönlendirdim.

Bütün endişemize rağmen memur kıza biletini verirken gözünü bile kırpmadı.

Elinde pasaportuyla bana döndü. Ela gözleri benimkilerle buluştu.

Söyleyeceğim son bir şey kalmıştı. “Bir daha New York’a gelme. Asla.”

Titrek bir soluk aldı. “Bu şehrin cehenneme kadar yolu var.”

Koşar adım güvenlik kontrol noktasına giderken pembe tabanlı Converse ayakkabıları yere çarpıyordu.

Gözden kayboluncaya kadar bekledim, sonra farklı bir memura doğru yürüdüm.

Ona Barselona'ya giden uçak dışında bir saat içinde kalkacak herhangi bir uçağa binmek istediğimi söyleyince başını salladı. “Bir saat içinde kalkacak bütün uçuşlarımız dolu,” dedi bana. “Farklı bir hava yolu şirketine gidip onlara sormayı deneyebilirsiniz. İkinci terminalde.”

Dişlerimi gıcırdattım. Havaalanında koşuşturacak zamanım yoktu. *Papà* ne olduğunu tahmin etmeye başlamış olabilirdi. “Peki Barselona uçuşunda yer var mı?”

“Business sınıfında bir koltuğumuz kaldı,” diye belirtti.

Converseli kız son ekonomi koltuğunu almayı başarmıştı. Ona içimden böyle hitap etmeye başlamıştım çünkü hayatımın en yoğun saatini adını bile bilmediğim biriyle geçirmiş olmam tuhaf geliyordu. O artık Converseli kızdı.

“Ne kadar?”

“Üç bin beş yüz iki dolar.”

Gözlerim açıldı. Tanrım, çok pahalıydı ama uçağa binmeye birkaç dakika kala bilet alınca ancak bu kadar oluyordu. Onun gittiği yere gitmek istemesem de daha iyi bir seçeneğim yoktu. Parayı uzattım.

Cüzdanımda kalan iki bin beş dolar hiçbir şey değildi, özellikle de Avrupa'da indiğimde ne yapacağımı hiç bilmezken. Beni ne kadar idare edecekti? Nasıl iş bulacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yaptığım tek “iş” *mammamın* yardım etkinlikleri düzenlemesine yardım etmektir ve bunun için iş başvurusu yapmak zorunda kalmamıştım. Ne becerim vardı ki? Sır saklamanın, vasat lazanyalar pişirmenin ve güzel görünmenin *beni işe alın* diye bağıracağını sanmıyordum.

Memurun sesi beni tam olarak dağılmaktan kurtardı.

“Buyurun, biniş kartınız.” Bana bir kâğıt uzattı. “Bir an önce kapıya gitmelisiniz.”

Havaalanında hızla ilerleyerek güvenlikten geçtim, kendime kapüşonlu bir üstle şapka almak için bir mağazaya daldım. Elbisem çok dikkat çekiyordu ve Converseli kızın beni görüp onu takip ettiğimi sanmasını istemiyordum.

Kapıya gelip onu bir koltukta otururken görünce görüş alanına girmemeye dikkat ettim. Aileler ve heyecanlı turistler etrafta dolaşıyordu ama tek başına gezen bir adam gördüğüm anda kalbim hızlanıyordu. Telefonunu almak için elini ceketine mi sokuyordu? Kimi arıyordu? Bana bir saniye fazla uzun mu bakmıştı?

Paranoya çok acımasız bir şeydi. Kendimi derin nefesler almaya zorladım. *Papà*nın beni bu kadar çabuk bulmasına olanak yoktu. Lazaro ciddi yaralanmamış ve ben evden çıkar çıkmaz ayağa kalkmış olsa bile beni bulmak için biraz zamana ihtiyacı olurdu. Nereye gittiğimi bilemezdi.

Tabii arabayı takip etmemişlerse.

Aman Tanrım. Çok aptaldım. *Elbette* arabanın GPS sinyalini takip edeceklerdi. Lazaro aracı havaalanına bıraktığımı görürse burada olduğumu anlardı. Muhtemelen o anda yola çıkmıştı. Terminale varmış bile olabilirdi.

Yolcu alımı başladığında kendime zar zor hâkim olabiliyordum.

Son grupla geçecek şekilde geride bekledim ve uçağa biniş prosedürü sırasında rüyada gibiydim. Bedenim *savaş ya da kaç* arasında tamamen sıkışmış durumdaydı. Önce bir sırada, sonra diğerinde bekletildim. Gergindim ve terlemiştim. Biri soracak olursa uçuş korkum olduğunu söyleyecektim.

Uçağa binince Converseli kızı ekonomi sınıfının en uzak koltuklarından birinde gördüm. Şapkasını yüzüne kadar indirmiş, kimseye bakmamaya çalışıyordu. Bu iyiydi. Beşinci sıradaki

pencere kenarı koltuğuma geçip yüzümü pencereye çevirdim. Uçaktan kızıdan önce inecektim, dolayısıyla uçuş sırasında business bölümünde kaldığım sürece beni görme ihtimali yoktu.

Uçağın kapısı kapanıp hareket etmeye başladığımızda rahatlanan etkisiyle dudaklarımdan bir inilti çıktı. Enerjimin kalan kısmı da onunla birlikte gitmişti. Bütün uçuş boyunca diken üstünde olacağımı sanmıştım ama vücudum kendini kapadı ve uykuya daldım.

BÖLÜM 4

VALENTINA

Türbülans beni bir süre sonra uyandırdı. Penceremin dışında, gökyüzü morumsu kırmızı ve turuncu çizgilerle boyanmıştı, altımızda göz alabildiğine beyaz bulutlar uzanıyordu. Önümdeki koltuğun arkasındaki ekranda Barselona'ya inmemize kırk dakika kaldığı yazıyordu.

Rüya görmemiştim ama artık gerçek dünyaya döndüğüm için kafamın içinde görüntüler belirliyordu. Sert bodrumda yerde cenin pozisyonunda yatan Converseli kız. Soğuk tabancayı kavrayan elim. Yere yığılan ve altından koyu renkte kan sızan Lazaro.

Onu öldürmeyi başarmış olabilirdim.

Bu düşünce beni sakinleştirdi. Sakinlik hissi içime sızıp aylardır ilk kez bedenime yerleşti.

Lazaro'nun yanında uyandığım her sabah yeni bir sonsuz günün başlangıcını işaret ediyordu. Kahvaltı ediyor, öğle yemeğimi

erken boğazım düğümleniyor ve Lazaro'nun dönüşüne saatler kala bir veya iki panik atak geçiriyordum.

O gün yanında birini getirip getirmeyeceğini önceden bilmiyordum. Klan işlerinde de düzenli bir program olmadığı için belli çalışma saatleri yoktu. Her şey kaostan ibaretti, kan ve beyaz toz tarafından yönetilirdi ve tam öğrendiğinizi sandığınız anda kurallar değişirdi.

On kişi. Düğünümüzün ertesi gününden şimdiye dek haftada ortalama bir kere. Çoğunun ismini bilmiyordum ama yüzlerini sonsuza kadar hatırlayacaktım.

Üşüyen, ağrıyan ayaklarımı uzattım ve biraz kan gitmesi için kollarımı ovuşturdum. Tuvalete gitmek için ayağa kalkıp Converseli kıza bakma dürtüsüne direndim. O iyiydi. Havaalanından alınabileceğini söylemişti, bu da İspanya'da arkadaşları veya ailesi olduğu anlamına geliyordu. İspanyol aksanı mı vardı yoksa İtalyan mı? Düşününce, aslında ikisi de olabilirdi. Aynı uçakta olduğumu öğrenirse çok korkardı.

Işıklar titreyip yandı ve kaptan alçalmaya başlamak üzere olduğumuzu anons etti. Uçağı emniyet kemeri takma sesleri ve uykulu konuşmalar kaplarken aralanan bulutlar, karayı ve deniz olduğunu gösteren parıltıyı ortaya çıkardı.

Uçaktan körüğe adım atınca bunaltıcı bir sıcaklık dalgasıyla karşılaştım. Tabelalar İngilizce ve İspanyolcaydı, onları takip ederek gümrüğe kadar gittim. Sonraki hamleme karar verebilmek için yasaklı bölgeden çıkmak istiyordum.

İspanya'ya bir kere, Sevilla'da bir düğüne katılmak için, gelmiştim. Carolyn liseden tanıdığım biriydi. *Papà*mın gitmeme izin vermesinin tek nedeni kızın babasının senatör olmasıydı. Dört gün boyunca içki içilip *tapas* yenmiş ve eski krallar için inşa edilmiş güzel saraylarda aylaklık edilmişti.

Ağabeyim Vince refakatçimdi ama kadın konuklardan birini gözüne kestirdikten sonra pek ortalarda görünmemişti. Zaten Lazaro'yla nişanlı olduğum için aptalca bir şey yapmaya niyetim yoktu. Onunla evlenmek konusunda gergindim ama *papam* Lazaro'nun kocam olacağını söyledikten sonra ona hayır diyemezdim. Sözler ağzından çıktığı anda kanun sayılırdı. En ufak bir itiraz, sert bir disiplin cezası getirirdi.

Gümrük memuru pasaportumu damgalayıp bana geri verdi. “İspanya’ya hoş geldiniz,” diyerek eliyle geçmemi işaret etti.

Barselona havaalanı çok büyüktü ve geniş bir alana yayılmıştı. Dolarımı avroya çevirip kendime bir çörekle espresso alarak kafede küçük bir masaya oturdum.

Takip edilmeyi zorlaştırmam için hareket etmeyi sürdürmem gerekiyordu ama nereye gitmeliydim? Artık telefonum olmadığı için internette araştırma bile yapamıyordum.

Tepemde sonsuz bir uçuş listesi gibi görünen bir çizelgenin döndüğü iki dev ekran vardı. Ağzımdakini çiğnerken onlara baktım ve tam listenin tamamını gözden geçirmeyi başardığım sırada bir grup İngiliz genç yanıma oturdu.

“Solomon’u görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi içlerinden biri heyecanla. “Yarın gece Revolvr’da çalacak ve herkes çok çılgın bir parti olacağını söylüyor.”

Arkadaşı omzunu dürttü. “Unuttun mu? Addie’ye onunla Amnesia’da görüşeceğimize söz vermiştik. Yazın orada garsonluk yapıyor.”

Bu, arkadaşlarının koro hâlinde tezahürat yapmasına neden oldu. “Hâlâ o hatunu ayarlamaya mı çalışıyorsun?” diye bağırdı biri. “Unut gitsin dostum. O şu an kahrolası İbiza’da, seni düşünmüyordur.”

Espressomdan bir yudum alıp tekrar tabloya baktım.

Bir buçuk saat içinde İbiza uçuşu vardı.

İbiza hakkında bildiklerim herkesin bildiği kadardı. Eğlence-
li partileriyle ünlü bir adaydı. Vegas'ın Avrupa versiyonu gibiydi
sanırım. İnsanların sürekli gelip gittiği bir yerdi. Bir kızın içinde
kaybolmasının kolay olabileceği bir yer...

Parmak uçlarımla masanın kenarına vurdum. Kaybedecek ne-
yim vardı? Nereye gideceğime dair daha iyi bir fikrim de yoktu.

Yirmi dakika sonra biniş kapısındaaydım.

Yolculuğumun geri kalanı bulanıktı. İbiza'da uçaktan indik-
ten sonra anlık görüntüler eşliğinde zihnim doldu. Terminalde
sıra sıra taksiler, yol boyunca DJ'lerin reklamının yapıldığı dev
panolar, yol kenarına sıralanmış palmiye ağaçları...

Şoför beni İbiza'nın şehir merkezinden çok daha ucuz oldu-
ğunu söylediği Sant Antoni de Portmani'ye götürdü. O kadar
yorgundum ki sonunda arabadan indiğimde hiç duraksamadan
bulduğum ilk pansiyona girdim.

Küçük lobi tütsü ve odun kokuyordu. Duvarların çoğunu
adanın fotoğrafları kaplıyordu ve her tarafta satılık mumlar ve
seyahat kitaplarıyla dolu raflar vardı. Küçük bir masanın üze-
rinde bir sürahi su, yanında da istiflenmiş birkaç bardak duru-
yordu.

Ailemle seyahate çıktığımızda mutlaka beş yıldızlı otellerde
kalırdık. Parlak mermer zeminler, yüksek tavanlar, ütülü üni-
formalı kapı görevlileri ve yastıklarımıza bırakılmış çikolatalar
olurdu. Çarşafların iplik sayısı ve yatağın sertliği gibi en aptalca
şeyler konusunda seçici davrandığımı hatırladım.

Artık o kadar yorgundum ki tahta bir tezgâhın üzerinde bile
uyuyabilirdim.

İki geceliğine tek kişilik bir oda istedim. Sonrasında ne yapa-
cağıma karar verene kadar yeterli olmalıydı.

Resepsiyonist bilgisayarına bir şeyler yazarken merakla beni süzüyordu. Yanıtlamayacağım sorular sormasından korktum ama pasaportumu istemek dışında dilini tuttu. *Papà* için çalışan teknoloji dehalarının pansiyon sisteminde beni bulma şansı ne kadardı? Bu onlar için bile düşük bir ihtimaldi.

“Buyurun.” Bana fişimi ve sade, metal bir anahtarlığa takılı anahtarımı verdi. Üzerine beş rakamı kazınmıştı. “Koridorun sonunda. Sağdaki son kapı.”

“Teşekkürler.”

Odamın içi sade ama temizdi. Yatağa uzanıp biraz kestirmeye çalıştım ama çok yorgun olmama rağmen uykum gelmedi. Burada ne yapacağımı bilememenin kaygısı içimi kemiriyordu. Odamın parasını ödedikten sonra cüzdanım yüz avro daha hafiflemişti ve para takviyesi yapmamın hiç yolu yoktu.

Doğrulup oturarak kendimi kokladım. Tanrım, kokuyordum. İki gündür duş almamış gibi görünürken kesinlikle iş bulamazdım. Kendimi banyoya sürükleyip elimden geldiğince tazelandım, sonra kendime biraz tuvalet malzemesi ve birkaç giysi almak için dışarı çıktım.

Kasaba rengarenk bir halı gibi etrafımda uzanıyordu. Binalar biraz bakımsız görünüyordu ama sahil ve masmavi sular bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Bir süre etrafta dolaştım ancak öğleden sonraya doğru güneş etkisini arttırdı. Hava inanılmaz derecede sıcaktı. Nem cildimi yapış yapış yapmıştı ve pansiyonda bir şey bırakmak istemediğim için sütyenimin içine doldurduğum para beni kaşındırıyordu. Çoğunu çıkarıp cüzdanıma koydum.

Resepsiyonistin önerdiği, turist haritamda X harfiyle işaretlenmiş küçük bir alışveriş merkezi vardı. İhtiyacım olan her şeyi orada bulabileceğimi söylemişti, ben de oraya doğru ilerledim.

Üç üst, bir şort, ince bir elbise, spor ayakkabı, birkaç iç çamaşırı ve her şeyimi koyacağım bir sırt çantası aldım. Hepsinin parasını ödedikten sonra mağazanın girişinde duraklayıp çabucak cüzdanımda kalan parayı saydım. Bin sekiz yüz otuz dört avro ve sütyenimde kalan az miktar para. Sorun yoktu. Yetmesini sağlayacaktım.

Ailem artık kaçtığımı anlamış olmalıydı. Neredeyse yirmi dört saat olmuştu. Lazaro ölmüşse hizmetçi onu bulmuş olmalıydı. Hayattaysa olanları *papà*ma anlatmış olmalıydı.

Pansiyona doğru yürümeye başladığımda aklımda Lazaro'nun yerde yatan hâli belirdi. Ona zerresi kadar bile acıımıyordum. Aslında hiçbir şey hissetmiyordum.

İçimi bir ürperti sardı. Bu yanlıştı, değil mi? Kocamı öldürmüş olabileceğim gerçeğiyle ilgili *bir şeyler* hissetmeliydim. Ya içimdeki bir şey kalıcı olarak hasar görmüşse? Benim cezam bu muydu? Hayatımın kalanını uyuşmuş gibi yaşamaya mahkûm edilmek miydi? Normal insani duyguları hissedememek ve empati ya da sevgiden yoksun kalmak mıydı?

Converseli kıza yardım etmiştim. Bunun bir anlamı olmalıydı. Onu orada, o kadar genç ve korkmuş hâlde görünce yapmamıştım. Ancak bu tek yaptığım doğru şey, zarar verdiğim diğer insanları telafi etmezdi. Yanından bile geçmezdi. Onlardan birine yardım etmeyi seçebilirdim ama yapmamıştım.

Biri bana ciğerlerimdeki tüm hava boşalacak kadar sert çarptı.

“Ne oluyor ya?”

Tek gördüğüm siyah bir giysi karmaşası ve bir erkek yüzünün parıltısıydı.

“*Disculpe!*”⁴ dedi, sonra koşarak uzaklaşmaya başladı.

Ne olduğunu anlamam tam üç saniyemi almıştı.

⁴ İsp. “Pardon!”-ed.n.

Cüzdanım gitmişti.

Topuksuz ayakkabılarımla koşmaya başladığımda yeni sırt çantam sırtımda acı vererek zıplıyordu. Hırsızın arkasından seslendim ama aramızdaki mesafe giderek artıyordu.

Benden daha hızlıydı.

Yoldan geçenler durup bakıyordu hatta bazıları adamı yakalamaya çalıştı ama hiçbiri başaramadı. Sonunda durdum, kesik kesik nefes alıp veriyordum. Ellerimi bacaklarımın üst kısmına bastırdım. İçimde kalan umut baloncuğu uçmuştu.

Param gitmişti.

Midem bulanıyordu.

Pansiyona dönüp olanları resepsiyon görevlisine anlattığımda benim için üzüldü.

“Polise bildirmek ister misiniz?” diye sordu.

“Yardıma olacağını düşünüyor musunuz?”

Özür diler gibi yüzünü buruşturdu. “Açık söyleyeyim mi? Hayır. Burada çalıştığım beş yılda bir düzine kadar misafirin soyulduğunu gördüm ve yalnızca biri cüzdanını geri almayı başardı. Boş olarak.”

İç geçirip tezgâha yaslandım. Tabii ki polise gidemezdim. Sırt çantama koyduğum için hâlâ bende olan pasaportumu onlara gösteremezdim. Aynı şeyi neden para için de yapmamıştım ki?

Sütyenimin içindeki birkaç buruşuk banknotla kalmıştım. Onlar da bitince ne yapacaktım?

Her şey ters gidiyordu.

Kadınlar yatakhanesine giden kapı açılıp iki genç kadın dışarı çıkarken gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Kısa şort ve basık tişört giymişlerdi. İri mavi gözlü, uzun boylu, sarışın olanı bana acıyarak baktı.

“Olanları duyduk,” dedi. “Çok boktan.”

Arkadaşı da başıyla onayladı. “Geçen yıl Barselona’da soyulmuştum. Kimliğimi, telefonumu, her şeyimi aldılar. Olabilecek en kötü şeydi.” Koyu renk kıvrırcık saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Sarışından daha kısaydı ve yeşil tişörtünde *Ne istersen olabilirsin* yazıyordu.

“Daha dikkatli olmalıydım,” dedim. “Gardımı düşürdüm.”

“Sana bir içki ısmarlayalım mı?” diye sordu sarışın olan. “Biz de tam sokağın aşağısındaki bara gitmek üzereydik.”

Alkol. Evet, bu kulağa düşündüğüm diğer şeyden... Bir kamyonun önüne atlamaktan çok daha iyi geliyordu.

Onlara yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Elbette, çok hoş olur.”

Yürürken kendilerini tanıttılar. Sarışın olan Astrid, esmer olan da Vilde’ydi.

“Senin adın ne?” diye sordu Vilde.

Kahretsin. Resepsiyonist gerçek adımı biliyordu, bu yüzden onun önünde kullanmaları ihtimali nedeniyle alakasız bir şey uyduramazdım ancak gerçek adımı ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. “Ale,” dedim. Yeterince iyi bir çözümdü. Teoride Valentina’nın alışılmadık bir kısaltması olabilirdi. “Nerelisiniz?”

“İsveç.” Astrid bar olduğu anlaşılan bir yerin kapısını açtı. Kapının üstünde *Caballo Blanco*⁵ yazan bir tabela vardı. “Sen ne yapıyorsun? Buraya tatile mi geldin?”

Yanıtlarımı o anda uydurmak yerine önceden hazırlamam gerekirdi. “Kanadalıyım. Sadece birkaç aylığına geziyorum. Peki ya siz?”

“Biz mevsimlik elemanız,” dedi boş bir masada yerimizi alırken Vilde. “Geçen hafta işe girdik.”

⁵ *İsp. Beyaz At* -ed.n.

“Ne tür bir iş yapıyorsunuz?” diye sordum garson bir sürahi *sangria*⁶ siparişimizi aldıktan sonra.

“Ben dansçıyım,” dedi Astrid. “Vilde de barmen.” Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “İbiza’da çalışarak bir sezon geçirmek bir süredir hayalimizdi.”

“Bu bir iş ama aynı zamanda çok da eğlenceli,” dedi Vilde.

Sangria gelince ruh hâlim biraz düzeldi. Lazaro’yla evlenmeden önce pek içmezdim ama evliliğimiz sırasında günde bir şişe şaraba kadar çıkmıştım. İki yudumda bardağın tamamını bitirdim ve alkolün bir an önce etki etmesi için dua ettim. Beni rahatlatacak bir şeye ihtiyacım vardı.

“Sizce ben de burada iş bulabilir miyim?” diye sordum Astrid bardağımı doldururken. “Seçici değilim. O adam paramın çoğunu aldı ve daha fazlasını nasıl kazanacağımı çözemezsem ne yapacağımı bilmiyorum. Başka bir yere gitmeden önce biraz para biriktirmem gerekiyor.”

Astrid inleyerek başını salladı. “Ne kâbus ama. O pisliğin seyahatini mahvettiğine inanamıyorum. Ama bak, İbiza’da güzel kızlar için her zaman iş vardır.”

Omurgam dikleşti. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kulüpler sıcak sezon için bir sürü insanı işe alıyor ve daha yeni başladı.”

“Ben dans edemem ve hazırlamayı bildiğim tek içecek martini,” dedim.

“Lütfen, sen iş bulursun.” Astrid hafifçe omzuma vurdu. “Sana bir kez bakan kulüp yöneticileri hemen yelkenleri suya indirir.”

⁶ Meyveli bir şarap kokteyli. -ed.n.

“Haklı,” dedi Vilde. “Eleman trafiği çok, çünkü birçok çalışan kendini partilere kaptırıp bir daha ortalıkta görünmüyor. Her zaman yeni eleman alıyorlar. Bu gece bizim kulübe gel. Revolvr’da çalışıyoruz. Seni tavsiye ederdik ama çok yeni olduğumuz için pek bir önemi olmaz. Yöneticilerden biriyle konuşmayı denemelisin.”

Ne kaybederdim? Sunacak pek bir şeyim olmasa da öğrenmeye hazırdım.

Ancak bir sorun daha vardı. “Burada yasal olarak çalışma iznim olup olmadığını bilmiyorum.”

Astrid cıkcıkladı. “Onu halletmenin bir yolunu bulursun.”

“Arjantinli bir arkadaşım burada üç yaz üst üste kayıt dışı olarak çalıştı,” dedi Vilde. “Burada alışılmadık bir durum değil.”

İbiza’da kayıt dışı olarak çalışmak... Vay be, hayatın kesinlikle keskin dönüşleri vardı. Belgem olmadan iş bulabilirsem neredeyse izi sürülemez olurdu.

“Denemeye değer,” dedim.

Astrid gülümseyerek cesaret verdi. “Saat bir civarında gel,” dedi şaşkın ifademe gülmeden önce. “Burada partiler bütün gece ve bütün sabah sürüyor.”

Galiba bir gece insanı olmak üzereydim. Bu iyi bir şey olabilirdi.

Sonuçta karanlıkta saklanacak daha çok yer olurdu.

BÖLÜM 5

VALENTINA

Hayatta insanların bağlarından kurtulduğu zamanlar vardı. Garanti gördüğümüz şeylerin elimizden koparılıp alındığı zamanlar. Kalıcı olduğunu varsaydığımız koşulların güzel bir gün batımı kadar geçici olduğunun fark edildiği zamanlar. Tanıdık olanın ortadan kaybolduğu; bilinmeyenle yüzleşmek zorunda kalındığı zamanlar.

Gözlerimi açtığımda etrafımdaki hiçbir şey tanıdık değildi. Duvarlar, odamın alışıldık mavisi yerine sarıydı. Yaylı yatakta küçük tümsekler oluşmuştu ve her hareket ettiğimde yatak gıcırtilı sesler çıkarıyordu. Banyo limon kokuyordu.

“İspanya’dasın,” diye mırıldandım usulca. “Kaçtın.”

Gerçek gibi gelmiyordu. Belki kendi kendime konuşmayı sürdürürsem sonunda işe yarardı.

Dışarısı karanlıktı. Duvardaki ucuz saat, gecenin on ikisi olduğunu söylüyor, bu da Revolvr için hazırlanmaya başlamam gerektiği anlamına geliyordu.

Vilde ve Astrid’le vedalaştıktan sonra duş yapıp aldığım mikroskobik elbiseyi giydim. Ortama uyum sağlamak için gösterişli bir şey giymemi tavsiye etmişlerdi. Önünde V şeklinde derin bir dekoltesi vardı, arka tarafı daha da açıktı ve etek boyu kalçamı zor örtüyordu.

Hayatım boyunca hiç böyle bir şey giymemiştim. İçinde o kadar rahatsızdım ki taksi beklerken çekiştirip duruyordum. Taksi gelince bir şekilde usturuplu davranarak binmeyi başardım.

Daha önce kızlar oraya gittiğimde garsonlardan birine müdürün orada olup olmadığını sormamı söylemişti. Pek de önceden planlanmış bir şey sayılmazdı, özellikle de konuşacak birini bulsam bile ne söyleyeceğimi bilmediğim için. Tek bildiğim, gerekirse iş için yalvarmaya hazır olduğumdu.

“Geldik,” diye belirtti sürücü durduğumuzda.

Bana ücreti söyleyince içimden inledim. Gecenin bir yarısı otobüs tarifesi çözecek kadar kendime güvenememiştim ama görünüşe göre eve dönerken bunu yapmam gerekecekti.

Şoföre parayı ödedim ve arabadan inip etrafıma bakındım. Sahile yakındık. Göremesem de havadaki tuzun kokusunu alıyordum. Birkaç apartman vardı, kutu gibi bir yapının tepesinde *Revolvr* yazan dev neon tabela dışında pek dikkat çeken bir şey yoktu.

Mülkün içine adım attığımda ağzım açık kaldı.

Dışarıdan görüldüğünden çok daha büyüktü. Bir anda kaybolmuştum. DJ’in bas ağırlıklı dans müziği çaldığı ana sahneye girmeden en az üç barın önünden geçtim. Balkonları, birden fazla katı ve devasa bir dans pisti olan mağara gibi bir mekândı. Buraya kolayca binlerce insan sığdırılabilirdi.

Başım dönüyordu ve bu yalnızca hareketli ışıklar ya da büyük ekranda gösterilen hızlı tempolu Japon animesi yüzünden değil-

di. Beni burada asla bulamayacaklarını fark ederek rahatladım. Kulüpte bir iş bulursam bu dönen vücut yığınları ve yanıp sönen ışıkların arasında çalıştığımı kimse fark etmezdi.

Duvar dibindeki küçük bir bara yaklaşıp garsonun dikkatini çekmeye çalıştım. “Affedersin!”

Beni duymadı. Ses sisteminden gelen müziğin sesi çok yüksekti.

Tekrar denerken rahatsızdım. Bana her zaman yumuşak konuşmam ve ağırbaşlı davranmam söylenmişti ama artık böyle davranma lüksüm yoktu. *Her anlamda*. Tek başıma hayatta kalmak istiyorsam konfor alanımın çok dışına çıkmam gerekiyordu.

Garson sonunda beni fark etti. “*Hola, dime,*”⁷ dedi beni baştan aşağıya kadar süzerek.

“Affedersin, müdürü arıyorum. Bu gece burada öyle biri var mı?”

Kaşları çatıldı. “Müdür mü? Bilmiyorum, mesaim yeni başladım. Bak, gerçekten çok yoğunuz.”

Boğazımı temizledim. “Bu gece sorumlu kim?”

Garson dudaklarını büzdü. “Patron burada, yani sorumluluk onda. Şuradaki küçük balkonu görüyor musun?”

İşaret ettiği yöne bakmak için döndüm ve işte o zaman *onu* gördüm.

Dans pistinin yukarısındaki bir balkonda bir adam tek başına duruyordu, titreşen ışıklar vücudunda dans ediyordu.

Ensemdeki tüyler ürperdi.

Garsonun sesi, sanki biri kafamın üzerine cam bir fanus kapamış gibi boğuk geliyordu. “*Señor De Rossi.*”

Bu kadar uzaktan bile göz korkutucuydu. Uzun boyluydu, dik duruyordu ve kusursuz giyinmişti. Bedenine hamurdan ya-

⁷ İsp. “Merhaba, söyle.” -ed.n.

pılmış gibi oturan üç parçalı, kusursuz bir takım elbise giymişti. Hayatımı böyle takımlar giyen erkeklerin arasında geçirmiştım ve ne anlama geldiğini biliyordum.

Güç. Prestij. Acımasızlık.

Karanlık bakışları bana kayarken gözlerim büyüdü.

Dur. Ön yargılı davranma.

Paranoyak zihnım hâlâ her yerde tehlike çanları çalıyordu. O bir kulüp sahibiydi, mafya üyesi değildi.

Ama bana, sanki yalnızca onun için gönderilmişim gibi bakıyordu. Onun tarafından alınıp parası ödenmiş ve teslimatı bugün yapılan bir şeymişim gibi...

Bu duyguyu üzerimden atacaktım.

Buraya sahiplenilmek için gelmemiştim.

“Sana bakıyor,” dedi garson bu normal bir durum değilmiş gibi biraz şaşkın bir ifadeyle. “Tanışıyor musunuz?”

“Hayır,” dedim. “Ama onunla konuşmam lazım.”

Arkamdan alaycı bir kahkaha attı. “İyi şanslar.”

Garsona ne demek istediğini sormak için döndüm ama çoktan başka birine içki vermeye gitmişti. Biraz alkollü bir takviyeye ihtiyacım olabilirdi ama on beş avroluk bir kokteyli karşılayacak durumda değildim.

Dönüp balkona baktığımda De Rossi’nin dikkati başka yerdeydi. Yanında koyu renk saçları geriye taranmış sakallı bir adam duruyordu.

Yeni gelenin görüntüsü etkileyiciydi... İri ve kaslıydı. Fedailer gibi kemerine tutturulmuş bir telsizi vardı ama etrafta gezindiğini gördüğüm diğerleri gibi Revolvr logolu bir tişört giymiyordu. Samimi bir selamlama hareketiyle De Rossi’nin sırtını sıvazlayıp adama bir şeyler söylüyordu. İkisinin arkadaş olduğu hissine kapıldım.

Ya birlikte buradan çıkıp giderlerse? Kaybedecek zamanım yoktu.

Bekleneceği gibi balkona çıkan merdivenin başında bir fedai tarafından durduruldu.

“Yalnızca personel,” dedi monoton bir sesle.

“Bay De Rossi’yle konuşmam gerekiyor.”

Bana üstünkörü bir bakış attı, alaycı bir şekilde burnunu çekip başını salladı. “Benim de eve gidip karımı becermem gerekiyor. Hepimizin hayalleri var.”

Yanaklarım kızardı ama omuzlarımı dikleştirdim. “Lütfen, bu çok önemli.”

“Şüpheliyim.”

“Yalnızca birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

Gözleri kısıldı. “Sadece personel dedim. Dışarıya kadar eşlik edilmek mi istiyorsun?”

Tırnaklarım avuçlarıma battı. Kahretsin. Ne yapmam gerekiyordu?

“Bırak geçsin.”

Sesin geldiği tarafa baktım. De Rossi’yle konuşan kaslı adamdı. Merdivenden inmiş, artık meraklı gözlerle bana bakıyordu. Sol kulak memesinden sarkan küçük, gümüş bir küpe vardı.

“Ras,” dedi koruma. “Emin misin?”

“*Ella llamó su atención.*”⁸

Koruma bana ters bir bakış attı, derin bir iç çekip kadife kordonu kaldırdı. “Geç.”

Şansıma inanamıyordum. Bu Ras denen adamın korumaya ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu, ona kocaman gülümsememi engellemedi. “Teşekkür ederim.”

Minnettarlığım yersizmiş gibi başını salladı.

⁸ İsp. “Kız dikkatini çekmiş.” -ed.n.

İçimde bir korku dalgası yükseldi ama görmezden geldim. Buraya kadar gelmeyi başarmıştım. Geri dönmeyecektim.

De Rossi'ye yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atıyordu. Nabzımı boynumda, parmaklarımda hatta ayaklarımda hissedebiliyordum. Bunu mahvedersem işim biterdi.

Balkonda, aşağıdan görülmeyen gizli bir loca vardı. De Rossi şimdi orada oturuyordu, kollarını koltuğun arkasına uzatmıştı. Geniş omuzlar, ince bel ve vahşice yakışıklı yüzünden geriye itilmiş birkaç santim uzunluğunda dalgalı saçlar. Kalabalığı izlerken kaşları çatıktı. Kravatında bir iğne parlıyordu.

Duraksadım. De Rossi bütün soyluları şatosuna toplamış bir kral gibiydi.

Sanırım tam olarak öyleydi.

Locaya girip yandaki koltuğa oturunca gözleri tekrar bana yöneldi. Ölümcül bir duruşu vardı. Bunu takımının düzgün hatları ve umursamaz tavrının altına saklamaya çalışsa da gözleri onu ele veriyordu. Diğer taraflarından daha yaşlı görünüyordu, normalde hiç kırışıklık olmayan yüzünde sadece gözlerinin etrafında kaz ayakları vardı. Bu gözler ne görmüştü?

Derin bir nefes aldım ve hemen pişman oldum. Bu adamın parfümü, üzerine atlama isteği uyandıracak şekilde tasarlanmıştı.

“Yardımcı olabilir miyim?” Güçlü tenor sesi tenimin üzerinde ipek bir elbise gibi kaydı. Çok hafif bir aksan hissettim.

“Merhaba, ben Ale.”

“Ale...?”

“Romero.”

“Burada ne yapıyorsun Romero?” Önündeki tepside temiz bir bardak aldı, içine viskiye benzer bir şey koyup bana doğru itti.

Onu alıp göğsüme yakın tuttum. “Seninle konuşmam gerekiyordu.”

Kendi karamel rengi içeceğinden bir yudum aldı. Gözleri bardağıma sonra da elbisemin derin dekoltesine kayd. Bakışları hiç çekinmeden orada kald. “Konuş o zaman.”

Ellerim elbisemi düzeltmek için kaşınsa da kendimi bunu yapmamaya zorlayıp söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. “De Rossi İtalyan ismi, değil mi?”

Başıyla onayladı.

“Ben de İtalyanım. İtalyan-Kanadalı,” diye açıklığa kavuştur-
dum. “Ailem uzun zaman önce göç etmiş. Ama ben yıllardır
gitmedim.”

Saçmalamam karşısında kaşları çatıldı.

Tamam, her şeyi ortaya dökme zamanı gelmişti. Boğazımı
temizledim. “İş arıyorum. Beni işe alman için seni ikna etmeyi
umuyordum.”

Alnında çizgiler belirdi. Sanırım onu şaşırtmayı başarmıştım.
“İş mi arıyorsun?”

“Evet. Her şeyi yapmaya hazırım.” Bunun ne anlama gele-
bileceğini anlayınca yanaklarım ısındı. “Yani, müsait olan her
pozisyonu kabul ederim.”

Dudakları kıvrıldı ama ifadesinin tekrar sertleşmesi yalnızca
bir saniye sürdü. “Bütün çalışanlarımızı haftalar önce işe aldık.”

“Ya. Şey, ben buraya yeni geldim.” Evsiz kalma ihtimali kal-
bimdeki korkuyu pekiştirdi. *Düşün, lanet olsun. Bu adamı ikna
et!* “Burası devasa bir yer. Eminim her zaman fazladan yardıma
ihtiyacınız oluyordur. Çalışanlar sürekli gelip gidiyor olmalı.”
Derin sularda balık avlıyordum.

“Burada tam olarak ne yapmak istiyorsun?”

Avuçlarımı kucağıma koydum. “Açıkçası, özel bir yeteneğim yok.”

“Hadi canım,” diyerek sözümü kesti viskisinden bir yudum
daha almadan önce.

Onu duymamış gibi yaptım. “Ama şimdiye dek görüp görebileceğin en çalışkan insanımdır.”

Bunun üzerine ciddi tavrı bozuldu ve bir kahkaha attı.

Bana gülmüyor olsa gürleyen sesini takdir etmek için biraz zaman ayırabilirdim ama soğukkanlılığımı korumaya çalışmakla fazlasıyla meşguldüm.

“Bunun neresi komik?” diye sordum.

Elini ağzının önünde sallayıp beni saçmalıklara karnı tokmuş gibi geçiştirdi. “*Principessa*⁹, hayatında bir gün bile çalışmış gibi görünmüyorsun. Sen çalışkanlık hakkında ne bilirsin?”

Sözleri mideme inen bir yumruk gibiydi.

Hakaretinin boğazımda oluşturduğu yumruyu yuttum ve sonraki sözcükleri ağzımdan çıkmaya zorladım. “Bu küstah bir yorum. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Evet ama gözlerim ve beynim var. Gördüğüm kadarıyla temel varlıklarını sergilemeyi seviyorsun.” Bakışları göğsümde dolaştı. “Erkeklerin söylediğin her şeyi yapması için tek gerekenin bu olduğunu sanıyorsun. Belki sizin oralarda işe yaramıştır ama ne yazık ki Ibiza güzel kadın dolu. Hepsini işe alacak olsam gece kulübüm olmazdı. Haremim olurdu.”

Utanç tenimi sıcaklığıyla kapladı. “Bu hiç adil değil.”

“Hayat adil değil. Az önce söylediğim herhangi bir şeyde yanlışmış olsam bu dersi şimdiye dek öğrenmiş olurdun.” Başka tarafa bakarak artık benimle ilgilenmediğini belli etti.

Göğsümde yabancı bir his oluşmaya başladı.

Hayır. Bu olamazdı. Beni bu şekilde kovamazdı. Ona izin vermeyecektim. Hayatım boyunca başkalarının beni ezmesine izin vermiştim ama bu artık sona eriyordu.

⁹ Ita. Prensas -ed.n.

Dikkatini tekrar üzerime çekmek için bardağımı büyük bir gürültüyle masaya vururken ne yaptığımın farkında bile değildim. Böyle adamlara hiçbir zaman karşı koymamıştım, buna cesaret edememiştim ama cesur olmamı sağlayan şey çaresizliğim olmalıydı.

“Hayatın adil olmadığını biliyorum,” dedim öfkeyle. “Senin gibi erkeklerin benim gibi kadınları, yanlış ilk izlenimler nedeniyle küçümsemesi adil değil. Namusuyla iş bulmaya çalışan insanların ağzına sıçma ayrıcalığına sahip olmak güzel olsa gerek.”

Alacı şekilde güldü. “Vakıf hesabın olunca namusunla çalışmana ihtiyacın olmaz. Ayağındaki o ayakkabıların fiyatı bin avronun üzerinde. Baban faturalarını ödemekten mi bıktı? Belki *kahrolası Ibiza*’daki yarım yamalak bağımsızlık girişimini hayata geçirmeye çalışmadan önce onunla uzlaşmayı düşünmelisin.”

“Bu kulübü muhtemelen babası sayesinde yöneten biri için cesur bir cümle.”

De Rossi’nin yüzü gerildi. “Benim babam öldü. Bu kulüp benim kanımın, terimin ve gözyaşlarımın ürünü. Bu yüzden yalnızca göğüslerini sergilemeleri karşılığında senin gibi şımarık küçük kızların tam olarak istediklerini elde etmeyi beklemesi beni rahatsız ediyor.”

Ayağa fırladım. “Sen bir domuzsun.”

Ayağa kalkıp alanıma girdi. “Hayır, ben bir kurdum. Sen de yanlış merada gezinen bir koyunsun.”

Yüzüne bakmak için boynumu uzatırken ellerim yumruk oldu. Uzun boyuyla tepemde dikilerek beni korkutabileceğini mi sanıyordu? De Rossi’nin bilmediği şey, hayatım boyunca ondan çok daha korkutucu adamlarla çevrili olarak yaşadığımdı. Fiziksel olarak ona denk olmayabilirdim ama beni yalnızca sözleriyle sindirebileceğini sanıyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı.

“Ben koyun değilim,” dedim her sözcüğü vurgulayarak. “Ve senden yalnızca görünüşüm için bana bir şey vermeni istemiyorum. Adil bir fırsat istiyorum, hepsi bu. Deneme olarak bir hafta burada çalışayım. İyi giderse beni işe alırsın. Standartlarını karşılayamazsam hafta bitince ayrılırım.”

Dişlerini alt dudağında gezdirdi. “Bunu neden kabul edeyim?”

“Çünkü bunu yapmazsan başkalarını küçük gören, yargılayıcı bir pislik olursun. Benim hakkımda haklı olup olmadığını öğrenmek istemiyor musun? Yoksa yanıldığının kanıtlanmasından mı korkuyorsun?”

“O biraz zor.”

“O zaman anlaşmayı kabul et.”

Bir ritim sesi duyuldu ve altımızdaki kalabalıktan heyecanlı çığlıklar yükseldi ama De Rossi hâlâ teklifimi değerlendiriyordu. Gözlerinin içine baktım. Artık o dayanılmaz ağzını sonunda kapadığı için çok ama çok çekici bir erkek olduğunun bir kez daha farkına vardım. O kahrolası elmacık kemiklerini, o geniş alnı ya da şaşırtıcı derecede yumuşak görünen dudakları gerçekten hak etmiyordu.

Midem ürperdi.

Bacaklarımın arasında bir şeyler hissettim.

Tanrım, benim sorunum neydi? Buraya ona hayran olmak için gelmemiştim. Başımı sokacak bir çatım olabilmesi için iş bulmaya gelmiştim.

Sonunda onu ikinci kez bakmaya değer olduğuma ikna etmişim gibi bakışları bedenimde gezindi.

Çenesi seğirdi, sonra başını salladı. “İyi. Bir hafta. Pazartesi sabah on birde burada ol.”

Dudaklarıma yavaş, muzaffer bir gülümseme yayıldı. “Burada olacağım.”

“İyi.”

“Harika.”

Bana son kez bıkkın bir bakış attı, ardından arkamdaki birine eliyle küçük bir işaret yaptı.

Ras merdivenin başında belirdi.

“Gitmeye hazır,” dedi bir süre sonra De Rossi.

“Seni dışarı çıkarayım.” Ras elini bana doğru uzattı.

Tuttum ve De Rossi’nin kaşları çatıldı. Muhtemelen anlamamızdan çoktan pişman olmuştu. Basamaklardan inerken şeytani siyah gözlerinin kafamın arkasında delik açtığını hissedebiliyordum.

Bunu kolaylaştırmayacağını zaten biliyordum ama Lazaro’yla iki ay süren bir cehennemden sağ çıkmıştım. Ne kadar zorlaştırırsa zorlaştırsın De Rossi’yle bir haftayı atlatabilirim.

BÖLÜM 6

DAMIANO

Gece pek kendimde değildim. Göğsümde çok büyük bir ağırlık vardı. Başımın ağrısı basit bir tedaviyle geçecek türden değildi.

Gözlerimi kapayınca Casal di Principe eteklerindeki, çocukluğumun geçtiği evimin mutfağında duran annemin, bacaklarından yukarı tırmanan alevleri görüyordum. Ne zaman benzin kokusu alsam aklıma o gece gelirdi.

Ne zaman bir başarısızlıkla karşılaşsam onun çılgınlıklarını hatırlardım.

“Gelmene gerek yoktu.”

Gözlerimi kırıştırdım. Ras masanın diğer tarafında oturuyordu. Revolver’un ana dans pistinin yaklaşık yüz metre ötesindeki çalışma odamdaydık ama ses geçirmez duvarlar gürültünün içeri sızmasını önlüyordu. İçeri girdiğini nasıl duymamış olabilirdim?

*Cazzo*¹⁰.

¹⁰ Ita. Kahretsin. -ed.n.

“Burada olmasam evde duvarlara tırmanıyor olurdum,” dedim sağ koluma. Bu doğruydu. Beni meşgul edecek bir şey yoktu. Bu da akla şu soruyu getiriyordu: Bu gece onunla oyalanmaya niyetliken neden o kızın çıkıp gitmesine izin vermiştim?

Ale Romero. Onu barın yanında görünce ürperdiğime yemin edebilirdim. Eski zamanlarda olsa, krallar onun gibi bir kadın için savaşa girerdi. Zarif bir yüz, biçimli göğüsler, sıkı bir kalça ve neredeyse ince beline kadar gelen parlak siyah saçlar. İçimde deliliğin kıpırtılarını hissedebiliyordum. Erkekleri düzenli olarak çıldırttığına dair güçlü bir tahminim vardı.

Balkonumun girişine doğru ilerlediğini görünce keyfim yerine gelmişti. Orada benim yatağıma girmek istediğinden eminim. Bu ilk olmazdı.

Çoğu gece tek yapmam gereken ortada görünmekti ve kadınlar etrafımda belirirdi. Dünyanın en ünlü adasının yarısına sahip olunca böyle oluyordu... Kulüpler, oteller ve restoranlardan oluşan portföyümde Revolvr yalnızca en göz önünde olan mekândı.

Bunun yerine iş istemişti.

Bu beni şaşırtmıştı ki bu pek sık olmazdı. Genelde insanların niyetini okumakta iyiydim ama sabahki saçmalıklardan sonra bu yeteneğim bile zayıflamış gibi görünüyordu. Bu da beni kızdırmıştı. Onu istemiştim ama beni bunun için uğraştıracağı *belli* olmuştu. Normalde meydan okumalardan hoşlanırdım ama bu gece oyun oynayacak havamda değildim.

Onu zaten zorlamış, üzerine gitmeyi sürdürmüştüm. Geri adım atmak yerine biraz cesaret gösterdiğindeyse yalnızca tedirgin ruh hâlime bağlayabileceğim bir şey yapmıştım.

Geri adım atmıştım.

Ras ayak bileğini dizine dayadı. “Olanları düşünüyorsan belki de bu konuyu...”

“O konuda konuşmak istemiyorum,” diye tersledim. “Garajı temizlediler mi?”

“Evet, ceset gitti.”

“İyi. Daha fazla bilgi edinene kadar yapacak bir şeyimiz yok.” Ras da bunu benim kadar biliyordu. *Donumuza* karşı suçlamada bulunmak için varsayımlar ve kuşkular yeterli değildi.

Bir süre beni inceledi, sonra gözlerini kıstı. “O hâlde aklını kurcalayan ne? Kafana takılan bir şey var.”

Ona baktım. Beni fazla iyi tanıyordu.

Gitmesine izin vermemeliydim. İş almak için ne gerekirse yapacağını söylediğinde aklıma gelen fesat düşüncüyü değerlendirmeliydim. *Elbiseni çıkar, sikimin üstüne otur ve zıpla.*

Bu görsel kasıklarımın hareketlenmesine neden oldu. Özellikle pis bir his vermişti çünkü çalışanlarımı bu şekilde işe almazdım. Ahlaki değerlerim çoğu standarda göre gevşek olabilirdi ancak bulunduğum konuma yasal işlerimde böyle aptalca şeyler yaparak gelemedim. İbiza’da itibar her şey demekti.

“O kız, değil mi?” diye sordu Ras somurtkan ifademi inceleyerek. “Madem onu istiyordun, neden gitmesine izin verdin?”

“Vermedim,” dedim. “Pazartesi burada olacak.”

Bu onu şaşırttı. “Ne demek istiyorsun?”

“İş görüşmesine gelecek. Bir haftalık denemeyi kabul ettim.”

Ras parmaklarını alnına götürüp bana baktı. “Sen ciddi misin?”

“Pek şaka yapacak havamda değilim.”

Bu cevabım karşısında Ras öfkeden köpürmüştü. “Ne iş görüşmesi? Bütün bunlar olup biterken bunun için zamanım olmadığını biliyorsun.”

Ras benimle bu şekilde konuşmaya izni olan tek kişiydi. Birlikte çalışmasak ikimiz de on kere ölmüş olurduk. Üstelik akrabamdı. Yine de sert bir bakış atınca sırtını dikleştirip hafifçe başını salladı. Bu, onun sabrımı sınamanın zamanı olmadığını kabullenme şekliydi.

Yine de haksız sayılmazdı. Bu aptal deneme işini neden kabul etmiştim? İptal edebilirim ama sözümünden dönmeyi sevmezdim. Romero'ya eziyet ederken onun anısının şu anda bana eziyet ettiği gibi ben de biraz eğlenebilirdim. Birkaç günden fazla dayanamazdı. O çok çalışkansa, ben de kahrolası bir rahiptim.

“Bunun için zaman harcamanı istemiyorum. Onu Inez'e ver.”

Kaşını kaldırdı. “Inez'e mi? O kız burada çalışacaksa onu dansçı yapabiliriz. VIP'lerle çok iyi olur.”

Onun sarhoş adamlardan oluşan bir grubun önünde dans etmesi düşüncesiyle göğsüme bir yanma hissi yayıldı. *Asla olmaz.* “Onu Inez'e ver dedim. Bir hafta dayanırsa bunu tekrar düşünebilirim ama yapabileceğini sanmıyorum.”

Uzun bir nefes verdi. “*Va bene.*”¹¹

“Napoletano'yla konuştun mu?”

“Birkaç saat önce,” dedi. “Sal, bu sabah inşaat projesine yeşil ışık yakmış.”

“*Merda.*”¹² Sal başka bir klanın topraklarında bulunan bir fabrikaya beton dökecekti. Mafya *donumuz* tam bir aptaldı. Bunu ben biliyordum, Ras biliyordu, herkes biliyordu. Yine de kimse bunun hakkında konuşmuyordu. “Savaş çıkacak.”

Ras başını salladı. “Sen geçen ay zaten fikrini söyledin. Boş ver.”

¹¹ *İta.* “Tamam.” -ed.n.

¹² *İta.* “Siktir.” -ed.n.

Ses tonu hoşuma gitmemişti. “Sence toplantıda ağzımı açmamalı mıydım?”

Ras iç çekti. “Sen yüzde yüz haklı, o da yüzde yüz hatalı olsa bile Sal’ın seni asla dinlemeyeceğini biliyorsun. Konuşmak yalnızca işleri daha da kötüleştirir. Toplantıdaki bütün *capoların* önünde kararını sorgulayarak onu kızdırdın, şimdi de Nelo’yla Vito burada ve bizim işimize çirkin burunlarını sokuyorlar. Seni hizaya getirmek için ne kadar ileri gidebileceğini kim bilebilir?”

Göz göze geldik. Evet... Ne kadar ileri gidebilirdi?

Arkama yaslanıp duvarımda asılı fotoğrafa baktım. Ras, annesiyle babası, Martina ve ben. Sal babamı öldürüp Camorra sisteminin¹³ en güçlülerinden biri olan Casal klanının *donu* olarak onun yerini almasıydı fotoğraf farklı olurdu.

Annem hâlâ hayatta olurdu.

Ailem sağlam olurdu.

Sıradaki kişi ben olurdum.

“Klanımızı toz edecek,” diye söylendim.

“İş o noktaya gelmeden ona karşı ayaklanırlar.”

Elimi gerdim. “Daha çabuk ayaklanmaları gerekiyor.” Durumu tersine çevirmenin bir yolunu bulabilirdik ama ancak ihtiyacımız olan kanıtı elde edersek.

Ras ne düşündüğümü biliyordu. “İş üstündeyim.”

“Annenle babana ekstra koruma sağla,” dedim çıkmak için ayağa kalkarken. “Her ihtimale karşı.” Ras’ın babası Julio Amca olmasa Sal, ailemin öldüğü gün beni de öldürürdü. On bir yaşında, neredeyse henüz testisleri oluşmamış bir çocuktum ama Sal o zamanlar bile beni tehdit olarak görüyordu. Beni öldürmek endişelerini giderirdi ancak bu durum *capolar* tarafından

¹³ *Ita.* Takım, sistem. -ed.n.

pek hoş karşılanmazdı. Klan çocukları genellikle yasak bölgeydi, Julio Amca bunu Sal'ın çevresindeki herkese hatırlatmayı ihmal etmemişti.

Canım bağışlanmıştı.

Ama Sal, eline geçen ilk fırsatta beni yanından göndermişti. İbiza'ya.

Burası her zaman klanın yabancı ülkelerdeki kalelerinden biri olmuştu. Sağladığımız uyuşturucu olmadan İbiza olamazdı. Burada *capo* olmak kâğıt üzerinde kulağa hoş geliyordu, tabii sürgünde olmakla eş değer olduğunu anlayıncaya dek. Klan işleri telefon ya da internet üzerinden yürütülmezdi. Casal di Principe'de yüz yüze gerçekleşirdi.

Ve Sal eve dönmenden hiç hoşlanmazdı.

Ras'a veda edip otoparka doğru ilerledim.

"Beni eve götür," dedim arabaya binerken şoföre. Camın diğer tarafında gökyüzü hâlâ karanlık olsa da yakında aydınlanmaya başlayacaktı. Revolv'r'ın dışındaki uzun yeşil taksi kuyruğunun yanından geçerken kendimi kuyrukta Romero'yu ararken buldum. Orada değildi.

Otobüs durağının yanından geçerken alaycı bir tavırla güldüm. Kaldığı yere bunlardan birine binerek gitmesine olanak yoktu. İbiza'da iş arayarak ne halt ediyordu? Bir yanımda merak ediyordu. Onun yalnızca isyan etmeye ve ailesine bir şeyler kanıtlamaya karar veren ateşli, zengin bir kız olduğundan yüzde doksan beş emindim. Davulun sesi uzaktan hoş gelir misali. Onun için ne planladığımı görünce kuyruğunu kıstırıp hemen babasının yanına koşacaktı.

Ama beni durduran bir şey vardı. Gözlerinde gerçek bir çaresizlik gördüğümü sanmıştım. Hatta belki de korku.

Neden korkuyor olabilirdi?

Yüzüklerimden birini çevirdim. Hiç gerçekten çaresiz kalmamış biriye bu duygunun ortaya çıkması fazla zor olmazdı. Öyle olmalıydı. Muhtemelen egosunun zedelenmesinden korkuyordu.

İçimi çekerek elimi dudaklarımda gezdirdim. Onu neden analiz ediyordum ki? Yeterliydi. En son ne zaman henüz aletimin bile tanışmadığı bir kadını bu kadar düşündüğümü hatırlamıyordum.

Eve yaklaştıkça düşüncelerim karanlıklaşıyordu. Önceki gece yaşananların arkasında kimin olduğundan emin değildim ama her tarafında Sal'ın paranoyasının izleri vardı. Suçlunun *donumuz* olduğunu kanıtlayabilirsek ömrü fazla uzun sürmezdi.

İktidardaki *donun* soyundan olmayan bir mafya üyesi, iktidardaki *donu* çıplak elleriyle boğarak öldürürse onun yerine geçebilirdi. Barbarca bir yöntem olsa da Casallılar'da bu hep böyle olmuştu. *Donla* aynı odada bulunmak zekâ ve strateji gerektirirdi. Ondan daha iyi korunan kimse yoktu. Önce en yakın dostlarından bazılarını kendi tarafıma çekmem gerekecekti ve bunu doğru yapamazsam derhal ona koşarlardı. Onlara Sal'ın artık yönetmeye uygun olmadığını kesin olarak göstermem gerekiyordu.

Ellerimi esnettim. Bu hiç de kolay bir iş değildi.

Ama benim için en önemli kişiyi korumak istiyorsam yapmam gereken buydu.

İnsanlar bana her zaman sağduyulu davranmamın en büyük gücüm olduğunu söylerdi. Acele kararlar vermezdim. Sonuçlarını iyice düşünmeden hareket etmezdim.

Daha zayıf biri şimdiye dek Sal'ın peşine düşmüş olurdu ama ben bunu yapmayacak kadar iyiydim. En uygun ânı bekleyecektim.

Sonra benden çaldığı her şeyi geri alacaktım.

BÖLÜM 7

VALENTINA

Pazartesi günü saat 10.45'te Revolvır'ın karşısındaki sokakta otobüsten indim. Gün ışığında ortam o kadar farklı görünüyordu ki kendimi doğru yere geldiğime ikna etmem gerekti.

Gergindim. Bütün hafta sonu De Rossi'nin fikrini değiştirip beni başladığım noktaya döndürmesinden korkarak geceleri bir o yana bir bu yana dönüp durmuştum. Son iki günde neredeyse hiç para harcamamayı, ramen ve pansiyondaki ücretsiz kahvaltıyla hayatta kalmayı başarmıştım ve Astrid'le Vilde'nin daha ucuz olan ortak yatakhanelerine taşınma davetini kabul etmiştim. Yine de bunların hiçbiri beş parasız olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Ana girişten kulübe girdim.

“Bu taraftan.”

Sesin geldiği yöne döndüm. Ras'tı. Elinde terlemiş bir bira şişesiyle, barlardan birinde bir taburede oturuyordu. Çok yıp-

ranmış bir kot pantolon ve solmuş gri bir tişört giymişti, neredeyse cana yakın görünüyordu. Ta ki yüzündeki bıkkın ifadeyi görene kadar...

“Merhaba,” dedim ciyaklar gibi çıkan sesimle. “Benimle görüşme yaptığın için teşekkürler. Bu fırsat için minnettarım.”

Gözlerini devirmemek için gerçekten çabalıyormuş gibi görünüyordu. “Yalnızca işimi yapıyorum,” dedi huysuzca. “Görünüşe göre işimin kapsamı genişlemeye devam ediyor.”

“Bunu genelde yapmaz mısın?”

“Bu sezon için herkes işe alındıktan sonra yeni personel almayı mı kastediyorsun? Hayır. Yapmam.”

Sıcaklık yanaklarımı kapladı. “De Rossi denenmemi kabul etti.”

“De Rossi’nin neyi kabul ettiğini biliyorum. Şansına az önce bir çalışanı Laser’a transfer ettim. Onun yerini sen alacaksın.”

Kaşlarım hayretle çatıldı. “Laser mı?”

“Patronun kulüplerinden biri.”

“Birden fazla kulübü mü var?”

“Adadaki büyük kulüplerin yarısı ona ait. Seninle benim sayamayacağımız kadar çok otel, restoran ve apartmanla birlikte.”

Harika. De Rossi İbiza’nın kodamanlarındandı. Bunu berbat edersem buradaki iş imkânlarımı tamamen kaybedebilirdim. İnlememek için dudağımı ısırdım. Risk daha da artmıştı.

“Şanslısın,” dedi Ras taburesinden atlayıp onu takip etmemi işaret ederek. “Patron tanıştığınızda özellikle kibar bir ruh hâlindeymiş demek.”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?”

Cümlemi bitirir bitirmez güçlü bir kahkaha attı. “Belli olmuyor mu?” Gözlerinde keyifli bir pırıltı dalgalandı. “Aksi takdirde burada olmazdın.”

Terslememek için kendimi tuttum. De Rossi kaba davranmış olabilirdi ama yine de bana bir fırsat tanımıştı. Onu çalışanlarından birine şikâyet etmeyecektim.

Konusu geçmişken... “Peki sen burada ne yapıyorsun?” diye sordum Ras’a.

“Resmî ünvanım Revolvır’ın genel müdürü ve güvenlik şefi ancak her türlü şeyi yapıyorum.” Beyaz saçlı bir temizlikçinin temizlik malzemesi dolu bir arabanın etrafında telaşla koşturduğu kadınlar tuvaletinin yanında durdu.

“İşte geldik,” dedi Ras. “Ale, Inez’le tanış. O, temizlik ekibimizin gündüz vardiya şefi.” Kısa boylu, orta yaşlı kadına sıcak bir gülümsemeyle baktı. “Inez, bu Ale Romero. Ekibinize yeni katıldı.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim hiç duraksamadan ve Inez’in elini sıktım. De Rossi’nin beni o şişe servisi yapan kızlardan biri olarak çalıştırmasını bekliyordum ama temizlikçilik de işimi fazlasıyla görürdü. Temizlik yapmayı biliyordum. Lazaro’nun evindeyken beni bu konuda azarlasa da sık sık Lorna’ya yardım ederdim. De Rossi’nin aklına gelen en iyi şey bu muydu?

“Harika,” dedi Ras arabaya uzanırken. “İşte üniforman. Vardiyen on dakika içinde başlıyor.”

Ben üzerimde gök mavisi pantolon ve kısa kollu gömlekle dışarı çıktığımda Inez beni başka bir arabayla bekliyordu.

Şeffaf çerçeveli gözlüğünün üstünden bana baktı. “*Señor* Ras bana seni Manken Salonu’na vermemi söyledi.”

“Benim için sorun yok.” Manken Salonu’nun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama neresi olduğu benim için fark etmiyordu.

“Bütün malzemeler burada.” Arabayı bana doğru itti. “Şuradaki pembe kapılardan geç. Herhangi bir sorun olursa ana salona gel, ben orada çalışıyor olacağım.”

“Teşekkür ederim.”

Bana gülümsedi, sanki bana acıyor gibi miydi? Hafifçe topallayarak uzaklaştı.

Salona girdiğimde veda gülümsemesi anlam kazanmıştı.

Alan büyük değildi, anca yüz kişi alacak büyüklükteydi ama yerler konfeti kaplıydı. Üzerine içki dökülen yerlerde bulamaç gibi olmuştu ve köşelerden birinde gözüme yalnızca kusmuk olabilecek ıslak bir yığın çarptı.

İğrençti ama De Rossi’nin bilmediği bir şey vardı, midemi çelik gibi sertleştirecek kadar iğrenç şey görmüştüm.

İşe koyuldum. Arabada ihtiyaç duyabileceğim bütün malzemeler vardı. Önce yerleri süpürdüm, sonra paspası çıkardım. Çamaşır suyu şişesini açınca koku anılarımı canlandırmıştı ama onları bastırdım.

De Rossi’nin sesi salonu doldurdu. “Seni o üniformayla zor tanıdım, Romero. Hâlâ pes etmedin mi?”

Etrafımda döndüm ve bakışlarımı De Rossi’nin lüks takım elbiseli görüntüsüne diktim. Bir anda nemli alnıma yapışan saçların ve hava almayan kumaştan yapılmış, üzerime oturmeyan üniformanın fazlasıyla farkına vardım. Bana sanki kırılmam için yapması gereken tek şeyin beni biraz dürtmek olduğunu düşünüyormuş gibi alaycı bir bakış attı.

“Alakasız bile yok,” dedim gergin bir gülümsemeyle. “Şu ana kadar harika bir gün oldu.”

Dudakları kıvrıldı ve salonun zeminine baktı. “Burayı atmamışsın.”

“Nereyi?”

“Tam burası.” Zemini işaret etti. “Kalite, Romero. İşini yarım yamalak yapanları işe almam.”

Beni aşağılamak istiyordu. Hiç sakıncası yoktu. Lazaro için yaptıklarımın sonra hiç gururum kalmamıştı.

De Rossi’nin önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve o gülümsemenin yüzümde donup kalmasına dikkat ettim. “Geri bildirimin için teşekkür ederim. Hallederim.”

İfadesi değişti ve bir an için biraz rahatsız göründü. Belki de eleştirisinin umduğu etkiyi yaratmamasına bozulmuştu.

Bir bez alıp orayı ovalamaya başladım. Bütün bunlardan keyif alan sapkın bir yanımdı. Açık konuşmak gerekirse yaşamak istiyordum ama bir pislik olduğumun farkındaydım. Bir katil, bir işkenceci, ahlaki açıdan yetersiz bir korkak. İster suçlu olsunlar ister olmasınlar, o insanlara yaptıklarımın dolayı kendimi asla affetmeyecektim.

De Rossi işi daha da zorlaştırmak istiyorsa devam edebilirdi. Zaten kırılmış birini kıramazdı.

Boğazım birden tıkanır gibi oldu. Yutkunup kendimi düşüncelerden çıkmaya zorladım. Bir şeylerle dikkatimi dağıtsam iyi olacaktı. “Senin gibilerin yalnızca geceleri ortaya çıktığını sanıyordum,” dedim. Ona karşılık verebilme becerime hâlâ alışmaya çalışıyordum. Kaderim ona bağlı olmasına rağmen beni Lazaro ya da *papà* kadar korkutmuyordu.

“Benim gibiler mi?”

“Şeytanlar, vampirler, ruh emiciler...”

Kıkırdadı. “Anlıyorum. Beni insanüstü bir konuma terfi ettirdin. Gerçekten sana o kadar korkunç mu geliyorum?”

“Sen bunu iltifat olarak kabul edersin tabii,” diye homurdandım tekrar ayağa kalkarken. “Şimdi nasıl? Atladığım başka yerler var mı?”

De Rossi elini kravatının üzerinde gezdirdi. “Bunun yapmak istediğin türden bir iş olduğundan emin misin?”

Paspası plastik kısımda sıkmadan önce kovaya batırdım. “Bu iş benim için çok uygun.”

“Hafta sonuna kadar böyle hissetmeyi sürdüreceksin bakalım,” dedi cebinden bir protein barı çıkarıp ambalajını yırtarken.

Doğrusunu söylemek gerekirse buna şaşırmıştım. Bana böyle şeyler atıştıran biri gibi gelmemiştir ama sanırım bu kadar kasın bir şekilde korunması gerekiyordu.

Bir süre bara yaslanarak öylece durdu ve elindekini yerken çalışmamı izledi.

Karnımdan şiddetli bir gurultu geldi. Sabah o kadar gergindim ki kahvaltıyı atlamıştım.

De Rossi bunu duymuştu. “Aç mısın?”

İç çektim. “Senin gideceğin başka bir yer yok mu?”

Bana yaklaştı, çok yakınımda durdu. Barını dudaklarıma doğru kaldırdığında midem kasıldı. “Al.”

Protein barına baktım. Ondan ısırık aldığını görmesem zehirli olup olmadığını sorardım.

Kaşını kaldırdı. “Ağzını aç. Çalışanlarımın iş başında bayılmasına izin veremem.”

“Ağzımı mı açayım? Ne yapacaksın, beni besle– Ah...”

Barı dudaklarımdan arasından iterek beni susturdu.

Bir milisaniyeliğine protein barından onun tadını aldığımı sandım. Viski, çikolata ve son derece yozlaşmış bir şey.

Bu saçma düşünceyi bir kenara attım. Tadının nasıl olduğu beni ilgilendirmezdi.

Bakışları bir süreliğine dudaklarıma inerek çiğnememi izledi.

Bir kırıntıyı almak için alt dudağımı yaladım. Gözleri kısıldı.

“İşe dönsen iyi olur.” Barı bana uzattı. Herhâlde beni vahşi bir hayvanmışım gibi beslemekten vazgeçmişti. “Yarın tekrar gelmek istiyorsan burası tertemiz olsa iyi olur.”

Buna yanıt vererek onu onurlandırmadım.

Altı saat sonra işim bittiğinde yansımamı neredeyse her yüzeyde görebiliyordum. Inez işimi denetlemeye geldi.

“*Vale, bien hecho,*”¹⁴ dedi işaret parmağıyla köşelerde toz olup olmadığını kontrol ettikten sonra. “İyi iş çıkarmışsın.”

“Teşekkür ederim. Başka ne yapabilirim?”

Beni takdir etti ve ince dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığında küçük bir zafer hissettim. En azından onun övgüsünü almıştım.

“Bugünlük işin bitti. Yarın on birde tekrar gel.”

Bir gün bitmişti, dört gün daha vardı.

Düzenleme
Ny.ozlem

¹⁴ *İta.* “Tamam, iyi olmuş.” -ed.n.

BÖLÜM 8

VALENTINA

Haftanın geri kalanı hızla geçti. Başımı eğip İnez bana ne söylerse onu yapıyordum. Tuvaletleri temizlemek, yerleri paspaslamak, aynaları parlatmak, VIP bölümünü süpürmek ve bunun gibi bir sürü şey. Cuma günü geldiğinde kulübün bütün düzenini öğrenmiştim ve burası artık o kadar da büyük gelmiyordu. Gündüz çalışanlar beni tanımaya hatta selam vermeye başlamıştı.

Sonra Cuma oldu ve onunla birlikte son görevim verildi. De Rossi'nin çalışma odası.

Zamanını nerede geçirdiğini biraz merak ettiğimi itiraf etmem gerekiyordu. Geldiğimde beni Ras karşıladı ve daha önce yalnızca birkaç kez geçtiğim bir koridordan geçtik. Ağır görümlü bir kapının önünde durduk, kapıyı tıklattı. Yanıt yoktu.

“Sanırım daha sonra tekrar gelmemiz gerekecek,” dedim.

“Yedek anahtarım var. Dokunmaman gereken hiçbir şeye dokunma.” Ras anahtarını kilitte çevirdi ve geçmem için kapıyı tuttu.

Yani, kesinlikle beklediğimden çok daha gösterişliydi. Oda bana *papamın* evimizdeki çalışma odasını hatırlatmıştı, kitap dolu koyu meşe raflar ve farklı geometrik şekillerde kâğıt tutucularla bezeli devasa çalışma masası. Dikkatimi duvarda asılı olan bir fotoğraf çekti. Ras gittikten sonra onu daha yakından incelemeyi planlıyordum.

“Her şeyin tozunun alınmasını, yerlerin süpürülüp paspaslanmasını istiyor. Masasının arkasındaki köşede büyük bir örümcek ağı olduğunu söyledi.”

“Harika,” diye mırıldandım. “Onun için uzun süredir mi çalışıyorsun?”

Ras başıyla onayladı. “Şimdiye kadar tek patronum o oldu.”

“İşi nasıl aldın? Sana da yerleri fırçalattı mı?”

“Hayır, bu yalnızca senin için.”

“Kendimi çok özel hissediyorum.”

“Onunla çok eskiden tanışıyoruz,” dedi Ras geçirir gibi, bu konuşmayı bitirmeye çalıştığı açıkça belli oluyordu. “Gitmem gereken başka bir yer var. Çıkmadan önce bir sorun var mı?”

“Evet, bir tane.”

Başını yana eğdi. “Neden bu sorudan hoşlanmayacağımı hissediyorum acaba?”

Bana karşı temkinli davranıyordu. Nedenini merak ettim. De Rossi ona benim hakkımda ne söylemişti? “Bugün cuma. Sence denemeyi geçmiş miyimdir?”

“Bir vardiyalı daha var.”

“Ama De Rossi’yi tanıyorsun. Hangi ihtimale daha yakın?”

Ras arkama baktı. “Bunu kendisine sorarsın.”

Arkamı dönünce De Rossi’nin odaya girdiğini gördüm. Yanından geçerken hafifçe Ras’ın omzuna vurdu ve Ras bunu gitmesi için işaret olarak kabul etti.

“Ras sana yapman gerekenleri söyledi mi?” diye sordu odada yalnız kaldığımızda.

“Evet, inini temizlememle ilgili bütün talimatları verdi.”

“İnimi mi?” diye sordu De Rossi. Masaya yaslanarak bana sıırttı. “Senin açından burası daha çok bir işkence odası. Sırf bugün cuma diye seni rahat bırakacağımı sanıyorsan...”

Beynim *ışkence odası* benzetmesine takıldığı için diğeri söylediklerini duymamıştım bile. Gözümün önünde Lazaro’nun bodrumu canlandı. Parçalanmış, kanlı etler. Elimde tuttuğum bıçağın parıltısı. Ve en kötüsü, tahmin edilemez acılara neden olacak zalim talimatlar veren sesinin kulaklarıma işemesi. “*Elini al, Vale. Benim için onun parmaklarını kesmeni istiyorum.*”

“Ale.”

De Rossi’nin sesi beni bu durumdan çıkardı. Artık çok yakınımda duruyordu.

“Özür dilerim,” dedim bir adım geri çekilirken. Düşüncelerimin böyle alıp başını gitmesine izin veremezdim, lanet olsun. Önümüzdeki birkaç saati De Rossi’ye beni işe almamasına neden olacak bir bahane vermeden atlatmam gerekiyordu.

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Onu tanımasam gözlerinde bir miktar endişe olduğunu düşünebilirdim. “Hayallere mi daldın yoksa beni görmezden mi geliyordun?”

“Seni görmezden geliyordum.”

İkna olmuş görünmüyordu. “Neden özür diledin?”

Sana ne? diye bağırarak istedim. Bunun yerine, “Hatırlamıyorum,” dedim.

Yanıtımdan etkilenmemişti. “Oturman gerekiyor mu?” diye sorarak beni şaşırttı.

“Ben iyiyim.” Temiz bir bez bulmak için arabayı karıştırmaya başladım. “Artık başlayabilir miyim?”

De Rossi çenesini sıkıp başını salladı ama umduğum gibi çıkıp gitmedi. Masasına oturdu ve alçak merdivene tırmanıp raflarının tozunu almaya başladığımda beni izledi. Bakışları tenimi ısıtıyordu, sırtımdan belime bir damla ter süzüldü.

“Yapacağın daha önemli bir şey olmalı,” diye tersledim daha fazla dayanamayınca.

“Kalite kontrolünden daha önemli bir şey yok.”

“Bana o kadar uzaktan uçuşan bir toz zerresi görebildiğini söyleme.”

“Yaklaşmamı mı istiyorsun?”

“Hayır, teşekkürler.” Merdivenden aşağı inerek merdiveni yandaki kitap rafına taşıdım. Bu adamın burada binlerce kitabı vardı, çoğunlukla klasikler ve kurgu dışı kitaplardı. İş, strateji, pazarlama üzerine sıra sıra ciltler...

“İşini gerçekten kendi başına mı kurdun?” De Rossi böyle bir işin başında olmak için fazla genç görünüyordu. Otuzdan fazla olamazdı. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar başarılı olunabilirdi?

Koltuğunda arkasına yaslandı. “Başladığımda bir yatırımcım vardı. Parasını üç yılda ikiye katladım.”

“Ne şirketiydi?”

“Beton.”

Esnedim. “Sıkıcı.”

Yüzünde keyifli bir ifade gezindi. “Gece kulüpleri çok daha eğlenceli.”

“Eğlenceli mi? Gördüğüm tek şey balkonunda oturup so-murttuğun.”

“Beni *bir kere* bunu yaparken gördün.”

“Buraya gece yarısından sonra gelirsem tekrar göreceğimden eminim.”

“Bu gece yapmayı planladığın şey bu mu?”

“Hayır. Eve varır varmaz kendimi yatağa atacağım. Bu hafta çok...” Kendimi durdurdum. Canımın çıktığını hiçbir şekilde itiraf etmeyecektim.

Gözlerindeki parıltı benimle ilgilendiğini gösteriyordu. “Bir an önce yerlere başlasan iyi olacak. Paspasladıktan sonra özel bir ahşap temizleyiciyle ovman gerekiyor,” diye tavsiyede bulundu.

“Elbette majesteleri. Tam istediğiniz gibi ovuşturacağım dan emin olabilirsiniz.” Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kulağa nasıl geldiğini fark ettim. Gözlerim De Rossi’ninkilerle buluştu.

Çenesini kaldırıp bana oldukça erkeksi bir sırıtışla baktı. “Deneme haftanda başarılı olmayı *gerçekten* istiyorsun.”

“Ne demek istediğimi anladın,” diye homurdandım elektrikli süpürgeye uzanırken.

“Bana teklifte bulunuyormuşsun gibi geldi.”

“Sönmüş bir balona teklifte bulunmayı tercih ederim.”

Kıkırtısı karnımın derinliklerinde bir yere yerleşti. Tamamen rahatsız edici bir duygu değildi. “Birinin sana amirlerinle nasıl konuşulacağını öğretmesi gerekiyor.”

Omzumun üzerinden ona baktım. “Henüz patronum değilsin.”

Gözleri parladı. Sanırım beni biraz daha eziyet etmek için işe alacaktı. Bir yanının ona laf yetiştirmemden hoşlandığını hissediyordum.

Süpürmeye başladım ve bir süre sonra artık dikkati üzerimde değildi. Ben odanın her köşesine ulaşmak için elektrikli süpürge nin uzun aparatını kullanırken o dizüstü bilgisayarında bir şey üzerinde çalışıyor ve yeşil elma yiyordu. Burası aslında o kadar da pis değildi. Inez’in benden önce burayı halledip halletmediğini merak ettim.

Çerçevesi fotoğrafın yanından geçerken merakıma yenik düşerek durup ona baktım. Bir aileydi. Bir adam ve üç çocuklu bir kadın. Fotoğrafın ortasında belki on iki ya da on bir yaşında bir çocuk vardı ve kucağında küçük bir çocuk tutuyordu. Yanında daha büyük bir çocuk duruyordu, kolunu daha küçük olanın omzuna atmıştı. Tuhaf bir aile tablosuydu. Kimse gülümsemedi.

Gözlerimi kısarak ortadaki çocuğa baktım. “Bu senin ailen mi, De Rossi?”

Bir kalem tıkladı. “Evet.”

“Kardeşlerin varmış.”

“Evet.”

“Annen çok güzel.”

“O benim teyzem.”

Ona dönerken kaşlarım çatıldı. “Senin ailen olduğunu söylemiştin. Annenle baban olduğunu tahmin etmiştim.”

“Annemle babam ben küçükken öldü,” dedi duygusuz bir sesle. “Annemin ablasıyla kocası, beni ve kız kardeşimi yanlarına aldı.”

Bir kez daha fotoğrafa döndüm. “O zaman diğeri de...” Bir dakika, biraz tanıdık geliyordu. “O Ras mı? Siz akraba mısınız?”

“O benim kuzenim.”

Ya. Demek De Rossi’nin en güvendiği çalışanı onun akrabasıydı. Belki bütün o şiddet ve cinayetler haricinde iş insanı olmak mafya olmaktan çok da farklı değildi.

Küçük De Rossi’nin kardeşini kucağına alması yüreğimi acıttı. “Zor olmuş olmalı. O yaşta onları kaybetmek.”

“Romero, ben terapist aramıyorum. Kendini göstermeye çalışmayı kes.”

Fotoğraftaki tatlı küçük çocuğun büyüüp bu 1,80 küsurluk tehdide dönüşeceğini kim tahmin edebilirdi? Ona dik dik bakıp süpürgeyi tekrar çalıştırdım.

Odanın geri kalanıyla işim bitince masasına yaklaştım. “Koltuğunun arkasına geçmem gerekiyor. Ras örümcek ağı olduğunu söyledi.”

De Rossi geçmeme yetecek kadar kenara kaydı.

Yanından geçerken kokusunu ciğerlerime çektim. İtiraf etmekten nefret etsem de inanılmaz kokuyordu. Tuz, deniz ve bugün bir ara puro içmiş gibi dumansı bir koku.

Bu tehlikeli düşünceleri bastırıp dizlerimin üzerine çöktüm. Örümcek ağı Ras’ın vurguladığı kadar kötü değildi. Daha iyi görmek için ileri uzandım. Ağın ortasında yakalanmış iki ölü sinek vardı.

De Rossi boğazını temizledi. Ona aldırmadım. Herhâlde sokacağı yeni lafı hazırlıyordu. Yaratıcılık sürecini kesintiye uğratmak istemedim.

Ağı ıslak bir bezle topladım. De Rossi’nin cilalı deri ayakkabısı görüş alanımdaydı ve ayağını hafifçe değerli ahşap zemine vurarak muhtemelen dışarıdan taşıdığı kirleri her tarafa saçıyordu.

“Endişelendiğin bir şey mi var?” diye sordum ona.

Ayağı durdu. “Benim yanımdayken sonunda mutlaka diz çökmenin ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordum.”

Bezle bileğine vurma dürtüsüne direndim. “İşim kelimenin tam anlamıyla yerlerde sürünmek olunca öyle oluyor. Zihnini düştüğü pislikten çıkar bence.”

Popoma mı bakıyordu? Öyle olabileceğı düşüncesi dudaklarımı yalamama neden oldu. Ve sırtımı germeme.

De Rossi boğazını temizleyip o aptal elmasından gürültülü bir ısırık aldı. Gülümsedim.

Küçük zaferim ayağı kalkmak için hamle yaparken kendimi kış üstü yerde bulunca yarıda kaldı.

“Ah!” Ellerimle baldırımını kavradım. Lanet olası kramp. Bu hafta fiziksel olarak bu kadar zorlandığım için olmuş olmalıydı.

“Ne oldu?” De Rossi koltuğundan kalkıp yanımda diz çöktü. “Yaralandın mı?”

“Kramp girdi,” dedim gergin kaslarımı ovuştururken inleyerek. Gözlerim yaşarmıştı.

“Göster,” dedi buyurur gibi.

“Görecek bir şey yok, yalnızca gevşetmem gerekiyor.”

“İnat etmeyi kes.”

İri elleriyle baldırımını kavrayıp başparmaklarıyla arkasını ovuştururken itirazım yarıda kaldı. Benden daha güçlüydü, daha fazla baskı uyguluyordu ve bu benim kendime yaptığım şeylerden çok daha iyi hissettiriyordu. Bu his küçük bir inilti çıkarmama yetti.

“Nasıl oldu?” diye sordu alçak sesle.

“Daha iyi.”

“Hımm.”

O devam ederken başımı masasının kenarına yasladım. Gözlerim kapanır gibi oldu. Bugün hava sıcaktı ve o anda hareket etmediğim için uyku bastırmıştı. De Rossi, hayatımda bir gün bile çalışmak zorunda kalmadığımı iddia ederken hakkımda tamamen yanılmamıştı. Yemek, barınma ve para bana her zaman sunulan şeylerdi. Artık öyle değildi. Bu hafta çok çalışmışım, her zamankinden daha fazla çalışmışım ve bedenimin henüz buna ayak uyduracak zamanı olmamıştı.

Parmaklarını tam olarak doğru noktaya bastırınca tekrar inlememek için alt dudağımı ısırdım. İçimde kesinlikle istenmeyen bir sıcaklık dalgası hâkimdi. Daha o zalim ağzını açmadan önce ondan etkilenmişim... Bu unutmak istediğim bir gerçektir.

Tanrı aşkına, o De Rossi'ydi. Acı çeken birini görüp ona yardım etmeye karar vermişti. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Ama gözlerimi araladığımda yüz ifadesi tenimde kıvılcımlar çakmasına neden oldu. Tam anlamıyla kurt gibiydi. Göz göze geldik ve bakışlarını kaçırmadı. Nefesimi tuttum.

“Artık acımıyor,” dedim fısıldayarak.

Parmakları yavaşladı, dokunuşu daha nazikleşti. “Muhtemelen susuz kalmışsın.”

“Hem iş insanı hem doktor. Nasıl zaman buluyorsun?”

Ellerini üzerimden çekip ayağa kalktı. Bir saniye sonra masasından bir şişe su uzattı. “İç bunu.”

Öyle de yaptım çünkü... Yani muhtemelen haklıydı. Sabah-tan beri bir şey içmemiştim. Kendime nasıl bakacağımı çoktan unutmuştum ve hâlâ hatırlamaya çalışıyordum.

“Teşekkürler,” dedim suyu bitirdikten sonra. “Etrafına bir bak. Gözden kaçırdığım bir şey varsa bana söyle.”

Odaya üstünkörü bir bakış attı. “İyi görünüyor.”

“İyi senin için yeterince iyi değil, De Rossi. Kusursuz olması gerekiyor.”

Gözlerinde bir saygı parıltısı gördüğümü sandım. Ona yorğun bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Ben çabuk öğrenen biriyim. Ve sana anlatmaya çalıştığım gibi, çok çalışırım.”

Başını hafifçe yana eğdi ve bir süre sonra elini uzattı. “Kalkmana yardım edeyim.”

Eli sıcak ve güçlüydü. Tam olarak ayağa kalınca gözlerim köprücük kemikleriyle aynı hizaya geldi. Beni bırakmak için acelesi yokmuş gibi görününce başımı geriye atıp gözlerine baktım.

Düşünceli bir ifadesi vardı. “Inez’le konuştum. Bana şimdiye kadar denediği en iyi çalışanlardan biri olduğunu söyledi.”

Bedenim rahatlamayla hafıfledi. Inez benim için iyi şeyler mi söylemişti? Onu ilk gördüğümde uzun uzun sarılacaktım. “Talimat verme konusunda iyi.”

Bir nefes alıp kontrollü olarak verdi. Sonraki cümlesini söylemeye hevesli olmadığı anlaşılıyordu. “Hakkında yanılmış olabileceğimi itiraf ediyorum.”

Heyecanımı bastırmaya çalışarak yutkundum. “Yani bunun anlamı..?”

Gülümsemesi yalnızca hafif bir parıltıydı. Elimi bıraktı, masasının arkasına geçti ve dizüstü bilgisayarını kapadı. “Bu, çalışma odamı son temizleyişin olmadığı anlamına geliyor.”

Yüzümü bir sırtış kapladı. “Tamam, patron.”

“Pazartesi günü belgelerini getir. Ras sözleşmeni hazırlayacak.”

Belgeler mi?

Kahretsin.

BÖLÜM 9

VALENTINA

Pansiyona döndüğümde Astrid’le Vilde odamızdaydı, onlara işe alındığımı söyledim.

“Ekibe hoş geldin,” dedi Astrid heyecanla. “Bu gece bunu kutlamamız lazım.”

“Çalışmanız gerekmiyor mu?” diye sordum. De Rossi, hemen başka bir sorunu yüzüme vurduğu için başarımın tadını çok kısa bir süre çıkarabilmişim, bu yüzden pek kutlama havasında değildim.

Pazartesi günü ona gösterecek hiçbir belgem yoktu ve bu işin içinden nasıl çıkacağımı hiç bilmiyordum. Gerçek pasaportum hâlâ şiltemin altına saklanmış duruyordu ama onu kullanamazdım.

“İkimizin mesaisi de bu hafta cumartesi günü,” dedi Vilde. “Zaten izin günümüzün tadını çıkarmayı planlıyorduk. Dansçılardan biri deniz kenarındaki inanılmaz deniz ürünü restoranından söz etti.”

“Bilemiyorum. Böyle bir hafta geçirdikten sonra oldukça yorgunum,” dedim.

“İbiza’dayız. Buranın bütün olayı dışarı çıkıp eğlenmek ve birileriyle tanışmak. Belki bu gece seks yapabilirim,” dedi Astrid özlemle. “Çok uzun zaman oldu. Matthew’dan iki, hayır üç ay önce ayrıldım ve ondan sonra sadece bir kişi oldu ama yatakta gerçekten berbattı. Televizyonun uzaktan kumandası falanmı-şım gibi parmaklayıp duruyordu.”

Bu canlı görüntü karşısında Vilde’yle yüzümüzü buruşturduk.

“Senden ne haber?” diye sordu Astrid. “Kanada’da sözünü etmediğin bir erkek arkadaşın var mı?”

Aklımda Lazaro’nun yüzü belirdi. “Sevgilim yok.” Benimle yalnızca bir kez yatmış, muhtemelen ölü, psikopat bir eski kocam vardı. Lazaro’dan beni kurbanlarına yapmaya zorladığı şeyler nedeniyle nefret etmekle o kadar meşguldüm ki bana başka türlü zararlar da verdiği neredeyse hiç aklıma gelmemişti. Bakire değildim ama çok da farklı sayılmazdım. Evliliğim birçok açıdan iğrenç bir saçmalıktı.

Lazaro’yla olan tek cinsel etkileşimim üç dakika sürmüştü. Elbisemi çıkarmış, parmaklarını içime sokmuş ve birkaç saniye sonra parmaklarının yerini aleti almıştı. Hayatta kalmak için ona dayanmış, gözyaşlarımı bastırmış, bacaklarımın arasındaki acının bir an önce dinmesi için dua etmişim. Olmamıştı. İşini bitirip dışarı çıkana kadar durmamıştı.

Ailemin bana öğrettiği her şeye aykırı olan ne vardı, biliyor musunuz? Günübirlik seks.

Tanrım, kızlarının kaçmakla kalmayıp bir de fahişeye dönüş-tüğünü bilseler akıllarını kaçırdırlardı. Klanda adının fahişeye çık-ması bir kadın için en kötü etiketti. Fahişeler sadakatsiz olurdu.

Onlara güvenilmezdi. Kesinlikle sevilmemeleri gerekirdi. Yalnızca aptallar, kafası çalışmayan adamlar onlara âşık olurdu.

Papà ve Lazaro beni her an bulabilirdi. Bu kusursuz mafya karısı imajını sonlandırmak için şu andaki özgürlüğümden yararlanmamam için bir neden yoktu.

Vilde'yle Astrid'e beni ikna ettiklerini söyledim ve birkaç saat sonra hazırlanmaya başladık.

Astrid kışkırtıcı giysilerinden birini ödünç almama izin verdi. Revolvır'daki o ilk gecenin aksine tenimi cömertçe sergilemeye karar verdim.

Aynaya baktığımda karşımda bir yabancı gördüm. İpek gibi siyah saçları ensesinde toplanmış bir kadındı. Göğüslerine biraz dar gelen mavi askısız ve göbeği açık bir üstle ona uygun mavi bir mini etek giymişti. Soluk tenli tuvalin üstünde kırmızıya boyanmış dudaklar vardı. Uzun kirpiklerin altından bir çift gri göz bana göz kırptı. Gözleri tanıdık geliyordu, uzun zaman önce tanıdığım birine aitmiş gibi...

Onlara fazla uzun süre bakınca başka yansımalar da belirmeye başladı. Öldürdüğüm bütün insanların yüzleri. Üst üste binen katmanların birleşimi sonucunda hepsi beni oluşturmuştu.

Aynadan uzaklaştım.

Astrid'le Vilde tuvaletten çıkıp dikkatimi dağıtmak için en mükemmel âni seçmişti. Beni incelediler.

“Çok ateşli görünüyorsun,” diye yorum yaptı Astrid sakızla yaptığı balonu patlatmadan önce. “Üç dakikaya daha ihtiyacım var, sonra çıkarız.”

Pansiyondan çıkıp otobüse bindik. Restoranın adı Aromata'ydı, durağımıza geldiğimizde tam sahilde olduğunu ve sakin suları olan küçük bir koya baktığını gördüm.

Hava güzeldi, sıcak havada hafif bir esinti vardı. Astrid garsonla konuşurken ben de omzunun üzerinden açık hava restoranını görmek için kafamı uzattım. Çok kalabalıktı, sohbet sesleri ve hafif tekno müziğin sabit ritmiyle doluydu.

Garson eline birkaç menü aldı. “Bu taraftan lütfen.”

Onu, barın yanında tam olarak üç tane boş sandalyenin olduğu tarafa kadar takip ettik. “Burası olur mu?” diye sordu.

“Olana razıyız,” dedi Astrid. “Şansımız varmış. Tamamen dolu görünüyor,” diye ekledi garson gittikten sonra.

Yakınıımızdaki bazı tabaklara göz attım. “Yemekler harika görünüyor.”

“Bar daha da güzel görünüyor,” dedi barın arkasındaki raflardaki şişeleri inceleyen Vilde.

Siyah, kıvrırcık saçlı sevimli bir erkek barmen siparişimizi almak için yanımıza geldi. “Size ne getirebilirim, *señoritalar*?”

“Meyvesi bol, bir sürahi köpüklü *sangria*,” diye sipariş verdi Astrid.

“Tamamdır.”

“Bir de biz Revolvr’danız,” dedi Vilde.

Barmen başıyla onayladı. “Çalışan kartlarınızı görebilir miyim?”

Kızlara düşünceli bir bakış attım. “O ne için?”

“Ha, burası GR restoranlarından olduğu için inanılmaz bir indirimimiz var,” dedi Astrid barmene kartını uzatırken. “Groupo De Rossi.”

Keyfim bir anda kaçtı.

“Benim henüz kartım yok,” dedim barmene.

“Üzgünüm ama kimlik olmadan indirim yapamam.”

“Haydi ama,” diye sızlandı Astrid.

“Müdürüm kafamı keser,” dedi yüzünü özür diler gibi buruşturarak. “Sahibi bu gece burada olduğu için çok titiz. Her şeyin mükemmel olmasını istiyor.”

Sanki biri beynimdeki bir vidayı sıkıp etrafımdaki her şeyin netleşmesini sağlamıştı.

Yüksek sesle nefes verip arkama döndüm.

Dört masa ötemizde De Rossi oturuyordu.

Ve bana bakıyordu.

“Bu bir şaka olmalı,” dedim ağzımın içinden.

Ras, tanımadığım üç adam ve pahalı giysiler giyip onları ıslatacak kadar çok, şık mücevherler takmış üç çarpıcı kadınla bir masada oturuyordu.

De Rossi kırmızı şarap kadehini kaldırıp uzun bir yudum alırken gözleriyle beni içine çekiyordu. Onun bakışlarını yanaklarımda ve... Dekoltemde hissettim. Özellikle sert bir esintinin etkisiyle göğüs uçlarım sertleşti ve ürperdim.

Vilde bana dirsek attı. “Belki Ras’tan sana kefil olmasını isteyebilirsin.”

Başımı iki yana sallayıp arkama döndüm. “Merak etmeyin, önemli değil.”

Garson bize menüleri verince gözlerim yerinden fırladı. Bir salata yirmi beş avro muydu? Bir parça balık elli avro muydu? Menüyü kapayıp barın üzerine bıraktım.

Kızlar kimliğimin olmayacağını akıl etmedikleri için kendilerini kötü hissederek kibarca paramı ödemeyi teklif etse de onlara aç olmadığımı söyledim. Bana karşı yeterince cömert davranmışlardı. Revolver’den çıkmadan önce çalıştığım haftanın parasını talep etmem gerekirdi ama sözleşmeden söz edilince dikkatim o kadar dağılmıştı ki bunu düşünememiştim.

Yemek gelince midem guruldamaya başladı, bu yüzden izin isteyip tuvalete gittim. Dışarı çıktığım anda sert, sıcak bir vücuta çarptım.

“Of!”

Güçlü eller belime dolandı. Onun olduğunu hemen anladım.

“Sen ne—”

“Söylesene, buraya bu kıyafetle gelerek ne başarmayı umuyordun?” dedi kulağımın dibinde. Nefesi boynumu okşayacak kadar yakın duruyordu.

Nabzım hızlandı. “Ne—”

“Dikkat çekmek istiyorsan, başardın.”

Ellerini üzerimden çektim. “Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Erkeklerin aç gözlerinin üzerinde olmasından hoşlanıyorsun. Bu mu senin olayın?”

“Herhâlde *seni* bana bakarken yakaladığım için bozuldun.”

Sözlerim onun çenesini kapadı. Beni rahat bırakacağını sandım ama onun yerine eliyle bileğimi kavradı.

“Şimdi ne oldu?” diye sordum beni bara doğru çekerken. İnsanlar bize bakıyordu ama bunu fark etmişse bile aldırmadı. Hatta bizi birlikte görmelerini *istiyormuş* gibiydi. En direkt rotayı kulanmak yerine beni yemek salonunun her tarafında gezdirdi.

“Yardıma ihtiyacım yok,” dedim ona.

“Senin neye ihtiyacın olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.”

Bara geldik, beni bırakınca elinin olduğu yer bileğimi saran bir sıcaklık olarak kaldı. Astrid’le Vilde taburelerinden inerek panikle birkaç selamlama sözcüğü geveledi ama De Rossi onları öylesine geçiştirdi. Uzaklaşmak üzereyken tezgâhta benim için tabak olmadığını fark etti. Bana çözemediğim öfkeli bir bakış atıp barmene el salladı. Genç adam neredeyse tökezleyip düşecekti.

“*Si, Señor De Rossi*—”¹⁵

“Hesaplarını benim hesabıma yaz,” dedi ters ters.

Ağzım açık kaldı. Pardon? Benim sosyal yardıma muhtaç olduğumu filan mı sanıyordu? Daha kısa bir süre önce sadakaya ihtiyacım olmadığını ona kanıtlamamış mıydım? “Bunu yapamazsın,” dedim.

“Bana neyi yapamayacağımı söylemeye devam et.”

Sesindeki uyarıyı gözden kaçırmak mümkün değildi. Siyah gözlerine bakarak yutkundum. “Bir şey sipariş etmeyeceğim.”

Barmene döndü. “Şef günün balığı, ahtapot, ceviche¹⁶ ve diğer bütün garnitürlerden hazırlasın.” Sonra tekrar kulağıma eğildi. “Sipariş ettiklerimi yemezsen geri gelip ben yediririm. Bunu bütün restoranın önünde yapmamı isteyip istemediğini iyi düşün.”

Kalbim göğüs kafesime çarptı ve kendime bunun öfkemden kaynaklandığını, kesinlikle göğsümde dönen diğer duygular yüzünden *olmadığını* söyledim. “Yapamazsın.”

“Yaptım ve yaparım.” Uzaklaşıp parçaları birleştirmemi bekledi. Lanet olsun, yalan söylemiyordu. O aptal protein barı.

“Adamı deli edersin,” diye çıkıştım ama duyduğunu sanmıyordum. Zaten topuklarının üzerinde dönmüş uzaklaşıyordu.

Astrid’le Vilde ağızları açık bana bakakalmıştı.

“Bunu yapmasını ben istemedim,” dedim.

Astrid hayretle güldü. “Onu bu kadar çıldırtacak ne yaptın?”

“Hiçbir şey. Neye çıldırdığı hakkında hiçbir fikrim yok.” Belki de bana patronluk taslamaktan sapkın bir keyif alıyordu.

¹⁵ *İsp.* “Evet, Bay De Rossi—” -ed.n.

¹⁶ Narenciye ve baharatlarla marine edilmiş balık veya kabuklu deniz ürünlerinden oluşan bir yemek. -ed.n.

De Rossi'nin sipariş ettiği yemek gelince benimle birlikte yemekleri için ısrar ettim. Her şeyin tadı o kadar güzeldi ki sinirim geçti. Dokunuşunun etkisini hâlâ bileğimde hissedebiliyordum ve gözleriyle beni içine çekişini hatırladıkça karın çukurumda bir sıcaklık hissettim. Yine de De Rossi'nin masasına bakmaktan bilerek kaçınıyordum.

Saatler geçti. Astrid'le Vilde'nin açık hesabımıza alışması uzun sürmedi ve çok geçmeden hepimiz çakırkeyifliğin ötesine geçmiştik. Dans pisti açılınca ilk çıkan biz olduk.

Müziğin sesini, konuşmaların çoğunu bastırarak kadar açmışlardı. Artık kafayı bulduğum ve güzelce beslendiğim için şaşırtıcı derecede iyi bir ruh hâlindeydim. De Rossi'ye karşı çok mu inatçı davranmıştım? Zorba gibi davransa da adamın tek istediği yemeğimin parasını ödemekti. Belki en azından ona teşekkür etmeliydim.

Etrafıma bakındım ama onu göremedim. Tam restorandan çıktığından emin olduğum sırada bir kol belime dolandı.

Kanım damarlarımda lav gibi aktı. "Hâlâ mı bakıyorsun?" diye sordum omzumun üzerinden.

"Yalnızca sana."

Dondum. Bu De Rossi'nin sesi değildi. Bir an çevremdeki her şey karardı ve zihnimde Lazaro'nun yüzü belirdi.

Etrafımda döndüm ve neredeyse rahatlayarak güldüm. Uzun boylu bir yabancıydı. Tehlikeli bir tipi vardı. Yüzünde, sol gözünün yanında bir bıçak dövmesi ve defalarca kırılmış bir burnu vardı ama benim için o hiç kimseydi. Korku beni geri çeken bir dalga gibi terk etti.

Yüzümde gördüğü her şey onu heyecanlandırmıştı. Yaklaşıp göğsünü göğüslerime bastırdı ve avuçlarını kalça çıkıntımın hemen üstüne koydu. "Adın ne, *bella*?"

“Yabancılar söylemiyorum,” dedim çekilmeye çalışarak.

“Uzun süre yabancı kalmayacağız,” dedi dudaklarımın birkaç santim ötesinden. Nefesi çürümüş gibi kokuyordu. Elleriyle kalçalarımı hareket ettiriyor, beni oyuncakmışım gibi kasıklarına bastırıyordu. Bacağıma baskı yapan şişkinlikten ne istediği açıkça anlaşılıyordu.

Birden her şey kirli ve hastalıklı gelmeye başladı. Şarap, teki-la ve Tanrı bilir başka nelerin karışımı midemde birbirine girdi ve kıyafetim fazla dar gelmeye başlamıştı. Dans etmekten terlemiştim, saçlarımın bir kısmı topuzumdan kurtulup boynuma yapışmıştı.

Yabancı adam gitmeme izin vermiyordu ve onunla boğuşacak gücümün olmadığını fark ettim.

Bu gece fahişe olmak istemiştin, dedi kafamın içinde bir ses.

Bunu hak ettin.

Gözleri arzuyla parladı. “Benimle gel, *bella*.” Beni tuvalete doğru döndürdü. Sonra o yöne itmeye başladı, büyük güçlü vücudu benim küçük zayıf bedenimi eziyordu.

Yan tarafa, bara doğru baktım. Astrid’le Vilde barmenle sohbet ediyor, üçü bir espriye gülüyordu. Belki bu adamın benimle işi bittiğinde hâlâ orada olurlardı. Kötülüğümle başıma ne işler açtığımı belki hiçbir zaman bilmeyeceklerdi. Günler, haftalar, aylar sonra bu geceden söz ederken onların aklında başka, benim aklımda başka bir şey olacaktı. Sürünen bir yalnızlık bütün düşüncelerimi kaplayıp sıkıştırdı.

Tam o sırada vücuduma baskı yapan adamın ağırlığı kayboldu.

Gözlerimi açtım (bir noktada kapamış olmalıydım) ve yönümü bulmaya çalıştım. Tuvalet sağımda, dans pisti solumdaydı. Karşımda De Rossi duruyordu ve diğer adamı gömleğinin yakasından kavramıştı.

“Hâlâ buradasın,” dedim uyuşuk bir sesle.

Bana aldırmadı. “O sarhoş,” dedi dövme adama. “Git buradan.”

Yabancı alaycı bir tavırla güldü. “Siktir git.”

“Dikkatli ol.”

“Senin neyin oluyor?”

Kalbim hızlandı.

De Rossi’nin ifadesi boş bir maske gibiydi. “Hiçbir şeyim. Ama burası benim bölgem ve sen konuk olmayı abarttın.”

İçimde bir şaşkınlık dalgası dolaştı. Bölge kelimesi eski hayatımla ilgili her türlü çağrışımı beraberinde getirmişti. Sonra buranın onun kulübü, özel mülkü olduğunu hatırladım.

De Rossi yumruklarını gevşetti. “Bana bunu iki kere söyletme, Nelo.”

De Rossi’nin vücut diline yansıyan şey Nelo’nun yüzünü pes etmiş gibi buruşturmasına neden olmuştu. “Zaten bu bok çukurunda çok sıkılmışım,” dedi alaycı şekilde burnunu çekerek. Soğuk bakışları üzerimde dolaştıktan sonra De Rossi’ye başını salladı. “Eğlenceyi arttırmak için onun gibi birkaç kolay sürtük daha bulmalısın.”

Nefesim darbe yemişim gibi kesildi.

De Rossi de bunu duymuştu. Geri çekerek hız kazandırdığı yumruğu Nelo’nun burnunu kırdı.

BÖLÜM 10

DAMIANO

Elim acıyordu ama kafamın içindeki uğultu yüzünden acısının pek farkında değildim. Nelo'yu onun üzerinde gördüğüm anda beynimi kaplayan öfke kendimi farklı biri gibi hissetmeme neden olmuştu. Ne kadar sert olduğunu herkese kanıtlamak için salyaları akarak yumruk yumruğa dövüşmeyi bekleyen düşük seviyeli adamlardan değildim. Sorunlarımı acımasızlığın, stratejinin ve gizliliğin ölümcül birleşimiyle çözerdim.

Ama Nelo'nun (Sal'ın hakkımda casusluk yapması için gönderdiği adamın) lanet suratına yumruk atmanın stratejiyle alakası yoktu.

Kontrolümü kaybetmiştim.

Hepsi Ale yüzündendi.

Bakışlarım ipek gibi siyah saçlarına takıldı ve sırtımdan yukarı doğru bir ürperti yükseldi. Başlıyorduk. Onu yanımda tuttuğuma pişman olacağımı biliyordum.

Bana döndüğünde dudakları şokla aralanmıştı.

Yerdeki Nelo'ya baktım, Ras'a bu pisliği halletmesini işaret ettim ve Ale'yi kolundan tutup restoranın dışına sürükledim.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Ale, gözü üzerimizde olan kalabalığı geçmeyi başardığımızda. "Senden bu işe karışmanı kim istedi?"

"Mekânlarımda olup biten her şey beni ilgilendirir," diye söylendim.

"Sen tescilli delisin. Bir müşteriye yumruklamak. Bir sürü sert eleştiriye hazır ol."

"O müşteri değil. Kuzenim."

Elini kaldırdı. "Bir tane daha mı? Sanki bu işleri düzeltirmiş gibi."

Otoparktaydık. Şoförüm hangi cehennemdeydi? Onu eve götürmesi, gözümün önünden uzaklaştırması gerekiyordu. Bu kadın kafamı karıştırıyordu ve olup biten diğer şeylerin arasında bu saçmalığa ayıracak zamanım yoktu.

"Aman Tanrım." Elimden kurtulmaya çalıştı. "Astrid'le Vilde hâlâ orada. Dönmemiz gerekiyor."

"Geri dönmeyeceğiz."

"Lanet olsun, De Rossi! Onları bırakamam. Bir kavga başlatmış olabilirsin."

Sinirli bir şekilde inledim ve pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım. "Ras'a sağ salim eve dönmelerini sağlamasını söyleyeceğim, tamam mı? Mutlu musun?"

"Mutlu muyum? *Mutlu* mu? Hayır, mutlu değilim."

Kolunu bırakıp Ras'a bir mesaj gönderdim. Aşırı tepki veriyordu.

Kavga çıkmayacaktı. Nelo'yu bayıltmıştım ve kiminle geldiğini görmüştüm... Yalnızca birkaç düşük seviyeli satıcıydı, adadaki yeni dostları. Yanında ağabeyi olsa durum tamamen farklı olabilirdi.

“Neden müdahale ettin?”

“Nelo tam bir pislik. Ona bulaşmak istemezsin.”

Hayretle güldü. “Kime bulaşacağımı kontrol etmene ihtiyacım yok.”

Yok muydu? Nelo’nun onu o tuvalete götürmesine izin verirsem neler olabileceğinden haberi var mıydı? Birkaç içki içince aniden kendini koruma duygusunu kaybetmiş gibiydi.

“Neden müdahale ettiğimi öğrenmek ister misin?” dedim homurdanarak. “Seni istemediğin bir şey yapmaya zorladığını düşündüm. Seni nasıl tuttuğunu, nasıl yürüttüğünü gördüm. Bana çok istekli görünmedin.”

Hareketsizleşti ve bir an gözlerine bakmaya cesaret edemedim.

Cazzo. Kendi ağzıma yumruk atmalıydım. Gerçekten ona parlak zırhlı bir şövalye olmaya çalıştığımı mı itiraf etmiştim? Bu kadının yanındayken ne halt ettiğimi bilmiyordum.

“Beni tanıımıyorsun,” dedi sonunda, sesi o kadar kısıktı ki zor duydum.

“Evet, tanıımıyorum,” diye çıkıştım. “Belki Nelo seni daha iyi tanıyordur. Belki hakkında söylediği şey...” Ağzımı kapadım.

“Hakkımda söylediği şey mi? Sürtük mü?”

Karşılık olarak çenemi gıcırdattım. Kimsenin onun hakkında böyle bir şey söylemeye hakkı yoktu. Kimsenin.

İç çekti. “Sürtük olmaktan çok daha kötü şeyler var, De Rossi. Benim adıma bu kadar alınmana gerek yoktu.”

Şoförüm restoranın arkasından göründü.

“Özür dilerim, *señor*, mutfaktan yiyecek bir şeyler alıyordum.”

Başımı sertçe Ale’ye doğru salladım. “Onu evine bırak. Benim içeri dönmem gerekiyor.” Konuşma bitmişti. Gidip pisliğimi temizlemem, sert bir içki içmem ve bu kadın konusunda ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu.

Ya onu benim yapacak ya da tamamen aklımdan silecektim.

Restorana döndüğümde Nelo'nun gittiğini, müşterilerin dağıldığını gördüm. Personel gece temizliği yapıyor ve kimse bana bakmaya cesaret edemiyordu.

Ras yanıma geldi. "Kimseden hesap almadık. Adamın biri kameraya çekmiş ama gözümün önünde silmesini sağladım. Bu olay sızmayacak."

Belki haberlere çıkmayacaktı ama Nelo, Sal'a şikâyet edecekti. Sal, Ale hakkında sorular sormaya başlayabilirdi. Yanıtlamayacağım sorular.

"Onunla ağabeyinin adadan gitmesini istiyorum."

"Bu geceden sonra bu pek mümkün değil. Haydi buradan çıkalım. Personel mekânı kapayacak."

Ras'ın arabasına binip evime doğru yola koyulduk. Ben bir şey söylemeyince burnunu çekip yan yan bana baktı. "Bir açıklama yapmak ister misin?"

"Açıklanacak bir şey yok."

Boynunu eğdi. "Benim işim riski azaltmak. Bana o kızla aranızda neler olduğunu anlatmazsan işimi yapamam."

"Onu işe aldığımı zaten söylemiştim."

"Son konuştuğumuzda bunun gerçekleşme ihtimalinin çok düşük olduğunu söylemiştin."

"Haftayı atlatmasını beklemiyordum ama başardı." İstemem de onun hakkında yanıldığımı kabul etmem gerekiyordu. Zor bir hafta geçirmişti, Inez'e ona sert davranması gerektiğini söylemiştim ama Ale her şeye dayanmıştı. En iğrenç görevleri bile reddetmemişti. "İşi ona vermemem için bir neden yoktu."

"Koruması olmak da sözleşmesine dâhil mi?"

Elimi yüzümde gezdirdim. "Hayır."

"O zaman ne halt ettin?"

“Nelo kaşındı.” Öyleydi ama bunu herkesin önünde halletmem gerekmiyordu. Soğukkanlılığımı korusaydım davranışını onu Ibiza’dan atmak için bahane olarak kullanabilirdim. Şimdi Sal’ı arayıp ne olduğuna dair ikna edici bir yalan söylemem gerekecekti. Bir kadını sahiplendiğimi düşünürse bunu bana karşı kullanırdı. Ona Nelo’nun bir müşteriyi taciz ettiğini ve bunun benim mekânımda olmasına izin veremeyeceğimi söylemem gerekecekti.

“Bu senin normalde yapacağın bir şey değil,” dedi Ras. “Sen öfkeni her zaman dizginlersin.”

Çünkü hayatta kalmak ve değer verdiğim insanları korumak için buna mecburdum. Kendimi bildim bileli Casal *donunun* hedefiydim. Tetiği çekmeye karar verene kadar kaç yanlış hamle hakkım olduğunu bilmiyordum.

Ben bir şey söylemeyince bana döndü. “Bu kız bir çalışandan fazlası mı olacak?”

Ale Romero kimdi? Odamda elini sıkıttığımdan beri bu soru aklımdaydı. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ras’tan araştırmasını isteyebilirdim ama bu yalnızca büyüyen takıntımı beslerdi.

Ona karşı gerçek bir hamle yapmak için ihtiyacım olan şeyi elde edene kadar Sal’la geçici barışımı korumam gerekiyordu. Bu da bu gece yaşananların bir daha olamayacağı anlamına geliyordu.

“Hayır,” dedim. Ama içimden bir ses inancımın yeniden sınanmasının fazla sürmeyeceğini söylüyordu.

Pazartesi günü odamın kapısı tıklatıldığında bir dizi sözleşme imzalıyordum.

“Gel,” diye seslendim bakışlarımı kâğıtlardan kaldırıp.

Oydu.

Cazzo. Burada ne işi vardı? Inez'e onu bir daha odama göndermemesini söylemiştim. Bütün hafta sonu kendimi onu düşünmemeye zorlamıştım. Ne zaman davetsizce kafama girse yüz şınav çekiyordum. Kollarım beni öldürüyordu.

Bütün bu çabalar boşunaydı. Pencereden süzülen güneş yerde uzunlamasına bir ışık yolu oluşturmuştu ve o da doğruca içine adım attı. *Madonna*¹⁷. Gerçek dışı görünüyordu. O saçlar. Kendimi onun içine gömerken saçlarını elime ip gibi dolamak için neler yapmazdım.

Üniformasındaki bir şeyi silkeledi ve bana temkinli bir bakış attı. Kalemimi indirdim. "Ne oldu?"

"Cuma günü olanlar için özür dilemek istedim. Haklıydın. Sarhoştum."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Özür dilemeni beklemiyordum."

"Hatalı olduğumda bunu kabul edebilirim."

Bunu yapabiliyor muydu? İlginç. Bana sergilemekten hoşlandığı tavırla onun sürekli üste çıkan bir tip olmasını bekledim. "Bu nadir görülen bir özellik."

"O gece kendim gibi davranmıyordum," dedi. "Ve artık patronumsun. Bunu arkamızda bırakmak istiyorum."

Dudaklarım keyifle kıvrıldı. Kendisini bir daha böyle bir pisliğin içine sokmayı planlamadığını bilmemi istiyordu. İyi. Derisini almıştı. "Beni şaşırtıyorsun Romero. Bana patron demeye alışmanın çok daha uzun süreceğini düşünmüştüm."

Her zamanki atışmalarımızdan birini başlatmak yerine boğazını temizledi. "Cuma günü, bugün için sözleşmem hakkında konuşacağımızı söylemiştin."

¹⁷ *İta*. Hz. Meryem. -ed.n.

“Evet. Ras hazırladı.” Çekmeceyi açıp ataşla tutturulmuş birkaç kâğıdı çıkardım, bu sırada o da karşımdaki sandalyeye geçti. “Bir göz at.”

Okumadan göz gezdirdi. Sonra gözlerime baktı. “Küçük bir sorun var.”

“Nasıl bir sorun?”

“Pasaportum bende değil.”

Vücudum gerildi. Kadın kaçakçılarının elinde miydi? Şüphelendiğim ilk şey bu oldu ve keyfim kaçtı. “Neden sende değil?”

“Buraya ilk geldiğimde soyuldum. Paramın çoğunu ve pasaportumu aldılar,” dedi.

İbiza’da alışılmadık bir olay değildi ama ikna olmamıştım. Bana gerçeğin tamamını söylemiyordu. Kadın kaçakçılarından kaçtıysa burada güvende olmazdı. Onu kimin kaçırdığını öğrenmem ve bir daha bulamamalarını sağlamam gerekirdi.

“Kanadalı olduğunu söylemiştin.”

“Doğru.”

“Çalışma iznin olmadığı sürece pasaportun olsa bile İspanya’da çalışamazsın.”

“İnsanlar bunu her zaman yapıyor.”

“Yasa dışı.”

“Bundan emin değilim,” dedi.

“Ben eminim.” Gözlerimin önünde dağılırken paniğini hissedebiliyordum.

“Yapabileceğin bir şey var mı? Bu işe gerçekten ihtiyacım var.”

Öne eğilip ellerimi masanın üstünde kenetledim. Bakışlarımın karşısında kıpırdandı, onu şimdiye dek bu kadar rahatsız bir hâlde görmemiştim. “Bana karşı dürüst olmanı istiyorum,” dedim.

“Yalan söylemiyorum. Soyuldum.”

“Başın belada mı?”

“Ne belası? Tabii ki değil.”

Daha fazla yalan.

“Neden buradasın, Romero?”

“İnsanlar İbiza’ya neden gelir?”

“İnsanlar umurumda değil. Ben *sana* soruyorum.”

Bana korku dolu gözlerle bakınca açık sözlü davranmaya karar verdim. “Biri seni buraya zorla mı getirdi?”

Kaşları çatıldı. “Hayır. Bunu neden sordun?”

“Bazen kızlar buraya kendi istekleri dışında getiriliyor.”

Dudaklarını büzüp başını salladı. “Beni kimse getirmedi. Buraya gelmeye kendim karar verdim.”

Bu kez söyledikleri doğru gibiydi. Biraz rahatladım. Sonuçta insan avına gerek kalmamıştı.

“Peki neden İspanya? Neden İbiza? Kanada o kadar kötü olmaz. Dost canlısı insanlar.”

“Kutuplar kadar soğuk.”

Onun bu açık sözlü yorumu kıkırdamama neden oldu ve odadaki gerilim biraz azaldı.

İçini çekti. “Dürüst bir cevap mı istiyorsun?”

“Evet.”

“Ailemden kaçtım. Bana iyi davranmıyorlardı. Aramıza olabildiğince mesafe koymak istedim. İdeal olarak bir okyanus. Böylece buraya geldim. Söylenecek fazla bir şey yok.”

Ailesi ona ne yapmıştı? Onu dikkatle inceledim. “Bir şeyden korkuyorsun.”

“Hayır.” Yanıtı fazla hızlıydı.

“Kimden korkuyorsun?” diye sıkıştırdım.

“Bak, önemli değil. Bazen paranoyak davranıyorum, hepsi bu.”

“Bana kim olduğunu söylersen bu adaya ayak basmamasını sağlarım.”

Teklifim onu şoke etse de başını sallamadan önce yalnızca bir anlığına değerlendirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Fakat buna gerek olmayacak. Burada olduğumu bilmelerine olanak yok.”

İtiraz etmeye niyetlendim. Kaynakları olan biri için birinin izini sürmenin pek çok yolu vardı. Ras’tan onu araştırmasını istesem muhtemelen bir-iki gün içinde ailesinin kim olduğunu öğrenebilirdim. Ama bunu istemeyecektim ve bunun iyi bir nedeni vardı. Hayatımda bütün bu olup bitenler varken Ale Romero önceliğim olamazdı.

Yine de birinden saklanırken onu sokağa atamazdım. Bunun savunulacak bir tarafı olmazdı.

Kalemimi ona uzattım. “Belgeleri imzala.”

Neredeyse elimden kaptı. “Teşekkür ederim.”

“Bu konuda kimseye tek kelime bile etmek yok,” dedim sözleşmeyi geri uzattığında.

“Tabii. Tekrar teşekkür ederim. Gerçekten.”

Kalemi geri alırken parmaklarımız birbirine değdi. Ne zamandan beri böyle saçmalıkları fark ediyordum?

Çıktı ve ellerimle saçlarımı karıştırdım. Ale’de beni ona çeken bir şey vardı. Çözemediğim bir şeydi.

Ama nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem *gereken* bir şeydi.

BÖLÜM II

VALENTINA

Revolvr'daki ikinci çalışma haftam ilkinden çok daha kolay geçiyordu. Artık üzerimde bir belge tehdidi olmadığı için büyük bir şevkle işime sarılmıştım. Vücudum, bedensel zorlanmaya alışmaya başlamıştı ve perşembe günü eve döndüğümde mayomu giyip sahile doğru yürüyüşe çıkacak kadar enerjim bile vardı.

Parmak arası terliklerimi çıkarıp ayak parmaklarımı sıcak kuma gömdüm. Bir çocuk yanımdan koşarak geçerken rengarenk uçurtmasına neşeyle bağıırıyordu. Yoğun mavi renkteki su, minik elmaslardan oluşan devasa bir örtü gibi parlıyordu. Çok güzeldi.

Gemma burada olsa bir bardak soğuk *prosecco*¹⁸ içerek havaalanından aldığı gizem türü romanını okurken bronzlaşmak çok hoşuna giderdi. Ne zaman bir yere uçsak bir tane kitap alıp uçakta okumaya başlamak onun için bir gelenektir. Gece haya-

¹⁸ Köpüklü bir İtalyan beyaz şarap türü. -ed.n.

tı da Cleo'nun ilgisini çekerdi. *Mamma*yla *papà*dan onu dışarı çıkarma izni almam için bana yalvarır ve kaçınılmaz olarak istediğini elde edince bize mükemmel giysileri bulmak için büyük bir çaba harcardı. En küçük kardeşim güzel giyinmeyi çok seviyordu.

Tanrım, onları özlemiştim. Onlara sıkı sıkı sarılmak ve ikisini de öpmek için neler vermezdim.

Üzülmek yerine kanvas çantamı yere koydum, elbisemi içine tıktım ve suya doğru ilerledim. Serin dalgalar ayak bileklerimi yalıyordu. Acımı içime gömüp bütün hızımla denize koştum.

Pazartesi gününden beri De Rossi'yi görmemiştim. Belgele-rimle ilgili duruma rağmen beni işe alması, cuma günü benim için endişelenmesiyle birleşince tuhaf şeyler hissetmeme neden olmuştu. Belki de görüldüğü kadar kötü değildi. Acımasız kabuğunun altında gerçek bir insan olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Kafamı suya sokup gözlerimi sımsıkı kapadım. Ofisindeyken beni koruma teklifini kısa bir süre düşündükten sonra bunu asla kabul edemeyeceğimi fark ettim. Öncelikle ona gerçek kimliğimi açıklayacak kadar güvenmiyordum ama daha da önemlisi ailem burada olduğumu öğrenirse, buradakilerin Garzoloları adadan uzak tutmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. *Papà* ve Lazaro acımasız katillerdi. Burada olduğum kulaklarına giderse yollarına çıkan herkesi vururlardı. Kimse hatta De Rossi bile onları engelleyemezdi.

Yanımdayken dikkatli olmam gerekiyordu. O akıllı bir adamdı. İyi bir gözlemciydi ve meraklıydı. Bunlardan ikincisi, zengin ve güçlü erkekler için özellikle tehlikeli bir özellikti. Ale Romero hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak istediğine karar verirse ciddi hasara yol açabilecek araçlar kullanabilirdi. İbiza'da işler benim

için yolunda gitmeye başlamıştı ve buradan ayrılmak zorunda kalmak istemiyordum. Mesafemi korumam gerekiyordu ama bunun yerine onu tekrar görmek istiyordum. Bütün hafta nereydi?

Pansiyona döndüğümde resepsiyon görevlisi bana el salladı. “Biri seni arayıp duruyor.”

Midem kasıldı. Hemen *papà* olduğunu düşündüm. “Kim?”

“Ras adında bir adam. Onu bir an önce araman gerektiğini söylememi istedi.”

Ah, Tanrı'ya şükür. “Tabii, şimdi arayabilir miyim?”

Telefonu bana verdi, ben de artık bütçeme uygun bir cep telefonu almayı aklımın bir köşesine not ettim. Ras üçüncü çalışta açtı.

“Merhaba?” dedim tereddüt ederek.

“Romero, saatlerdir dosyanda kayıtlı numaranı arıyorum. Nerelerdeydin?”

“Sahile gitmiştim.”

“Bir dahaki sefere bu şekilde ortadan kaybolma,” dedi homurdanarak. “Bu gece büyük bir VIP rezervasyonu için yardıma ihtiyacımız var. Garsonlarımızdan bir kısmı dün gece kuzey yakasındaki o boktan suşi restoranına gidip gıda zehirlenmesi geçirmiş. Yardım edebilir misin?”

“İş tam olarak nedir?”

“Sipariş almak ve içecek servisi yapmak. Atomu parçalama-yacaksın.”

Bu, Ras’a garson olarak iyi iş çıkaracağımı göstermek için bir fırsat olabilirdi. Vilde bana VIP alanlarındaki garsonların iyi bahşiş aldıkları için çok para kazandığını söylemişti. “Ne zaman?”

“Şimdi, Romero. Önce eğitim alman lazım.”

“Tanrım, tamam. Atomu parçalamayacağımı söylediğini sanıyordum. Bir saat sonra orada olurum.”

“Gelince Jessa’yı bul. Sana öğretir. İyi şanslar.”

Çok fazla şansa ihtiyacım olacağından kuşkuluydum. Bir grup particiye içki servisi yapmak o kadar da zor olamazdı. Vilde, işe başladığından beri üst kattaki teras barda çalışıyordu ve işler onun için sorunsuz gidiyordu.

Revolvr’a vardığımda Jessa’nın ağzından çıkan ilk sözler beni bu iş üzerine düşünmeye sevk etti. “Kendini hazırla, tatlım. Bazı çılgın sikişmelere tanık olabilirsin.”

Jessa, küçük bir İngiliz kasabası olan Canterbury’den, platin sarısı saçları ve etkileyici koyu renk kaşları olan yirmi beş yaşında ufak tefek bir kızdı. Konuşurken kaşları küçük tırtıllar gibi hareket ediyordu. “Sen sadece işine bak, tamam mı? Wernerler VIP bölümlerden üçünü kapatmış ve o Almanlar seks partilerine bayılır.”

Onu yanlış duymuş olmalıydım. “Seks partisi mi? *Burada mı?*”

“Tanrım, hayır. Burada uygun ortam yok.” Elini havada salladı. “Ama burası onların avlanma alanı. Dikkatlerini çekenleri VIP alanına davet ederler ve daha sonra parti için yatlarına çağırıp çağırmayacaklarına karar vermek için birkaç saat incelerler.”

“İnsanlar da gider mi?”

“Elbette. Bizim işimiz içecekleri hızlı bir şekilde servis edip herkesi yağlamak. Ben içkileri hazırlayacağım, sen ve diğer iki garson da dağıtacaksınız. Unutma, Wernerler böyle gecelerde yaklaşık yüz bin dolar filan harcar, bu yüzden herkesin iyi zaman geçirmesini sağlamalıyız.”

Tişörtümün yakasını çekiştirdim. “Elbette.”

Wernerler bir saat sonra etraflarında kalabalık bir grupla geldi ve zihnimde canlandırıdığım şeyle alakaları yoktu. Otuzlu

yaşlarında muhteşem bir çiftti. Kadının gür kıvrırcık kızıl saçları vardı ve vücudu fitti, adamsa sarı saçlı, mavi gözlü, iri yarı biriydi ve güne spor salonunda saatlerce çalışarak başlıyormuş gibi görünüyordu. İkisinin giydiği pahalı giysilerden kadının bileklerini süsleyen ışıltılı mücevherlere kadar etraflarında bir sefahat havası vardı.

“Kadının adı Esmeralda,” dedi Jessa bana fısıldayarak. “Babasının *çelik* imparatorluğundan kazandığı büyük servetin mirasçısı. Kocasını Tobias. Yarı Alman yarı Monegask.”

“Mone– ne?”

“Monakolulara öyle deniyor. Onun ne iş yaptığını bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmaz.”

“Sen onlarla sohbet mi ettin?”

Jessa’nın soluk teni pembeleşti. “Biraz.”

Kaşlarını şüpheyle kaldırarak ona baktım. “Yatlarına gitmişsin.”

Daha çok kızardı. “Birkaç kere.”

“Nasıldı?”

“Unutulmaz,” dedi elinin tersini kaşında gezdirerek. “Kesinlikle unutulmaz. Ama o anılar yalnızca kendim için. Haydi, git.”

Wernerlerle aramdaki mesafeyi koruyup etrafta dolaşarak diğer gelen misafirlerin siparişini alırken onlara daha deneyimli olan personelin hizmet etmesine izin verdim.

Bir süre sonra De Rossi belirdi. Onun VIP alanını geçişini izlerken nefesimi tuttuğumu fark ettim. Bugün müritlerini teftişe gelen karanlık bir tanrı gibi tamamen siyah (siyah takım elbise, siyah kravatla siyah gömlek) giymişti. Varlığı salonu etkisi altına alarak gözleri üzerine çekiyordu.

Karnımın alt kısmında bir çırpınma hissi oluştu. Onun çekimine bağışıklığım varmış gibi davranmak istiyordum ama ne

zaman başımı çevirmeye kalksam bakışlarım ona yöneliyordu. Wernerler onu ayağa kalkarak sıcak gülümsemelerle karşılarken eski dostlarıymış gibi sırayla sarıldı.

Birbirlerini nereden tanıdıklarını merak etmiştim. De Rossi yatlarında onlara katılıyor muydu? Esmeralda'yla yatmış mıydı?

Umursamamam gerekiyordu ama umursuyordum. Esmeralda'yla aralarındaki her bakışı ve dokunuşu hafızama kaydediyordum ve her bir görüntü, keskin bir bıçak saplanmış gibi hissettiriyordu. Tanrım, bu beni fena hâlde rahatsız etmişti.

De Rossi oturup omzunun üzerinden baktı. Karanlık bakışları bedenime odaklandı ve sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. Bu, Esmeralda'yla Tobias'ın gözünden kaçmamıştı. Kadının zarif elini kaldırıp hafif bir bilek hareketiyle beni çağırdı.

Lanet olsun. De Rossi'ye ne kadar iyi bir garson olabileceğimi göstermem gerekirken onu görmemiş gibi yapamazdım.

Tepsimi göğsüme bastırarak locaya doğru ilerledim.

“Size ne getirebilirim?” Rahat bir ifadeyle konuşmuştum ama De Rossi'ye bakmamak için elimden geleni yapıyordum. Kim bilir yüzümde neler görüyordu?

Esmeralda'nın dudakları içten bir gülümsemeyle aralandı ve saçını omzunun üzerinden attı. Yanında oturan kocası da başıyla onaylayarak beni gördüğünü belli etti.

“Bu gece nasılsın?” diye sordu kadın.

YSL Opium parfümünün kokusunu aldım. Cleo da aynısını kullanırdı. “İyiyim, teşekkür ederim.”

“Adın ne?”

“Ale.”

“Seni daha önce burada gördüğümü hatırlamıyorum. Revolvır'da yeni misin?”

“Evet. Burada çalışmaya geçen hafta başladım.”

“Eh, harika bir yer seçmişsin. Arkadaşımızın,” elini De Rossi’nin omzuna koydu, “garsonlarına çok iyi davrandığını biliyorum.”

“O garson değil,” diyerek araya girdi De Rossi.

“Ne peki?” dedi Tobias içkisinden bir yudum almadan önce.

“Ale bizim temizlik ekibimizde. Bu gece personel açığımız olduğu için yardım ediyor.”

Terfi umudu buraya kadardı. Hayal kırıklığını belli etmemek için elimden geleni yaparak kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. “Yardım edebildiysem ne mutlu bana.”

Gözlerindeki soğukluk beni ürkütmüştü. Kaşlarımı çattım. Pazartesi den bu yana ne değişmişti? Özrümü kabul etmiş ve beni işe almıştı. Bütün bunları aştığımızı sanıyordum.

“İyi bir duruşun var,” diye belirtti Esmeralda. “Bunu elinden kaçırmayarak akıllılık edersin,” dedi De Rossi’ye. “Ve böyle bir yüzü varken onu saklamanın anlamı yok. Çok güzel değil mi, Tobias?”

“Tıpkı Monica Belluci’nin gençliğine benziyorsun,” diye yorum yaptı kocası. “Olağanüstü. Bunu daha önce duyduğundan eminim.”

Yanaklarım kızardı. “Teşekkür ederim, bu çok nazik bir iltifat.”

Karısının yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. “Seni buradan çıkışta vereceğimiz partiye davet etmekten mutluluk duyarız, bizim yat—”

“Çalışanlarıma etrafta dolanıp beğenilmesi için maaş vermiyorum, Esmeralda,” dedi De Rossi haşın bir ses tonuyla.

Ortam bir anda soğudu. Tobias’ın gözleri kısıldı ve Esmeralda huzursuzca kıpırdandı.

“Ale, sallanmayı bırak da bize birkaç kadehle bir şişe şampanya daha getir.”

Sallanmak mı? Tepsiyi daha sıkı kavradım. “Tabii.” De Rossi’ye gülümsemem ölümcüldü.

“Seninle tanışmak bir zevkti,” dedi Esmeralda keyifli bir tavırla ama rahatsız olduğu belliydi. “Gece arada uğra.”

Terfi umutlarım artık tamamen suya düştüğü ve varlığım De Rossi’yi kızdırıyormuş gibi görüldüğü için sanırım bunu yapabiliirdim. Sonuçta onun önemli konuklarını reddetmek haddim değildi. “Memnuniyetle.”

Şampanyayla döndüğümde ona ve Wernerlere hizmet ederken her hareketimi izledi. Wernerlerin bana karşı davranışı değişmişti, De Rossi onları benimle tekrar konuşmamaları için uyarmış gibi görünüyordu ama bardaklarını uzatırken teşekkür ettiler. Tam ayrılmak üzereyken De Rossi bileğimden tutup kulağım dudaklarıyla aynı hizaya gelene kadar beni aşağı çekti. Cildimde bir elektrik akımı dolaşmaya başladı. “Aklından bile geçirme.” Sesi zehirli bir kamçı gibiydi. “Geceki parti senin gibilere göre değil.”

Yanaklarım alev aldı. Benim gibiler mi? Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Şımarık bir prenses mi? Tembel bir sürtük mü? De Rossi’ye hakkımda yanıldığını kanıtladığımı sanıyordum. Daha ne yapmamı bekliyordu?

Bileğimi çekip elinden kurtardım ve bir kez daha bakmadan uzaklaştım. Öfkeden göğsümün içinde bir ateş yanıyordu.

Benim gibiler.

Belki de senin değersiz bir pislik olduğunu tam olarak anlamıştır.

Bu rahatsız edici bir düşünceydi ve ilk kez olduğu söylene-
mezdi. Bu düşüncelerden nasıl kurtulacağımı Google’da araştırıyordum çünkü her geçen gün çoğalıyor gibi görünüyordlardı. Ölü, kanlı ceset görüntüleri. Çıgıllıklarının anıları.

Hayır, buna takılmayacaktım. Ben bir kızı kurtarmıştım. Geç olsa da sonunda doğru olanı yapmıştım. Bunun bir önemi yok muydu?

Ama ondan önce onlarcasını öldürdün.

Kafamdaki ses Lazaro'nun sesine dönüştü. *Bazı günler o işi yaparken o kadar sakindin ki sonunda benim gibi senin de bundan hoşlanmaya başlamış olabileceğini düşündüm.*

Bir sütuna yaslanıp uzun bir nefes verdim. Sesini kafamdan çıkarmam lazımdı.

Seni bulurum. Ve bulduğum zaman ihanetinin bedelini ödersin.

Kocam hâlâ hayatta olabilirdi. Şu anda peşime düşmüş olabilirdi. Beni bulduğunda... Hayatta kalmam pek mümkün değildi. Peki ya Lorna? Onu acı dolu bir ölüme mi mahkûm etmişim?

Nefes almakta zorlandım. Burası çok sıcaktı, çok gürültülü, çok kalabalıktı. Buradan çıkmam gerekiyordu. *Hemen.*

Ayaklarım beni acil çıkışa götürdü ve kapıyı iterek geçtim. Arka taraftaki küçük alan loş ve tamamen boştu. Boğulan birinin acizliğiyle nemli havayı içime çektim ve tişörtümü havalandırdım.

Geçmiş beni aşağıya çekerken daha ne kadar ayakta kalabilirdim? Bir terapist ihtiyacım vardı ama bu söz konusu bile olamazdı. Sırlarım benimle birlikte mezara gidecekti, bu da bunları bir şekilde bastırmam gerektiği anlamına geliyordu. Sonuçta New York'a dönmekten daha iyiydi. En azından kendime bir daha asla başka birine zarar vermeyeceğime dair söz verebilirdim.

Acil durum kapısı ardına kadar açıldığında kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyordum.

Kim olduğunu görünce arkamı döndüm. "Lütfen De Rossi. Şimdi olmaz."

Patronum duvara yaslandığım yere yaklaştı, kaşları bu kadar çatılmışken yüzü daha da vahşi bir yakışıklılıkla parlıyordu. Birkaç adım ötede durup manşetlerini düzeltti. “Sözlerimin doğru anlaşıldığından emin olmak istiyorum. O yata binmeyeceksin.”

“O kadın davetini tamamlamaya fırsat bile bulamadı,” dedim.

“Tobias’la Esmeralda’yı tanıyorum. Hoşlarına giden bir şey görünce o kadar kolay vazgeçmezler.”

“Peki benim gitmemden sana ne ki?”

Gözleri kısıldı. “O partiye gitmiyorsun.”

İçimde bir öfke patladı. “Of Tanrım, o aptal parti umurumda değil!”

Bağırmam onu şaşırttı. Her şeyi ortaya dökmek için ağzının kapalı olduğu nadir bulunan fırsatı değerlendirdim. “Senin benimle derdin ne? Başlangıçta beni sınıyordun. Bunu anlıyorum. Ama sınavı geçtim. Beni kendin işe aldın! Beni rahat bırakman için daha ne yapmam gerekiyor?”

Bana doğru bir adım atarken burun delikleri genişledi. “Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum. Seni rahat bırakmaya. Bu yüzden sana bu gece benim gideceğim etkinliğe gitmemeni söylüyorum.”

Bir anda göğsüm sıkıştı. “Seni seks yaparken görmemi istemiyor musun? Etkilenmeyeceğimden mi korkuyorsun?”

“Korktuğum şey o değil.”

Kaşlarımı çattım. “Ne peki?”

Yüzü öfkeyle çatıldı. “Lanet olsun, Ale. Neden söylediklerimi yapamıyorsun?”

Duvarı iterek doğruldum. “Partinin benim gibiler için olmadığını söylemiştin. Bu ne anlama geliyor?”

Bana baktı, göğsü hızlı nefesler eşliğinde inip kalkıyordu. “Bu beni delirttiğin anlamına geliyor.”

“Ne yaparak?”

“Yalnızca var olarak.”

“Anlamıyorum.”

“Belki bunu anlarsın.” Beni duvara yasladı ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Biri silme tuşuna basmış gibiydi. Çevremdeki her şey kayboldu ve kafam yalnızca öpücüğünün hissettirdiklerine odaklandı. Çenesindeki kirli sakala. Diliyle alt dudağımı yalarken dudaklarının yumuşaklığına. Üzerimdeki (biri saçımda, diğeri belimde olan) kor gibi dağılayan ellerine. Beni kendine çekince sert göğüs uçlarım onun güçlü göğsüne değdi.

Ağzımdan bir inilti çıktı. Bunu öpücüğünü derinleştirme fırsatı olarak değerlendirdi ve tadının nasıl olduğunu merak ettiğim o anları düşündüm.

Artık biliyordum. Tadı viski ve günah gibiydi.

Tırnaklarımı sırtına batırınca daha önce hiçbir erkekte duymadığım bir ses çıkardı. Yarı hırlama yarı inilti gibiydi ve verdiği his ayak parmaklarıma kadar indi.

Öpmeyi bırakıp dişlerinin arasından tısladı. “Seni gördüğüm an, şimdiye dek gördüğüm en sinir bozucu derecede güzel kadın olduğunu düşündüm,” dedi dudaklarıma doğru. “Dikkatli olmazsam senin yüzünden aklımı kaçıracağımı anlamam için tek bir bakış yeterliydi. Dikkatli olmaya çalıştım. Senden neden uzak durmam gerektiğine dair nedenler buldum ama hiçbirinin kalıcı olmasını sağlayamadım.”

Midem keleklerle dolup taşı.

“Şu anda dikkatimin dağılmaması gerekiyor ama otokontrolüm pamuk ipliğine bağlı,” dedi dudaklarını yanağımda gezdirerek. “Senin üzerinde başkasının ellerini görürsem o elleri kırarım. Partiye gelersen sana tek dokunan ben olacağım.”

Damarlarımdaki kanın akışını hissedebiliyordum. Yanıyordum. “Adını bile bilmiyorum,” diye mırıldandım hâlâ açıklamasının şokundayken aptal gibi.

“Damiano,” dedi. “Ama sakın tekrarlamaya kalkma. Adımı bir kere bile senin dudaklarından duyarsam bağımlı olacağımı biliyorum.”

“Kendini bu kadar mı iyi tanıyorsun?”

Başını salladı. “Seninle tanışmadan önce öyle sanıyordum.”

Titrek bir nefes verdim ve onu yavaşça kendimden uzaklaştırdım. Vücudu beni neredeyse sararken düşünemiyordum. Beynimdeki kanın tamamı başka yere gitmişti. “Geri dönmem lazım.”

Geçmeme izin verdi ama neredeyse kapıya gelmişken bana seslendi.

“Ale, iyi düşün.”

Bunu uyarı olarak söylediğini biliyordum. Ama bence daha çok yalvarır gibiydi.

BÖLÜM 12

VALENTINA

Tekrar kulübe girdiğimde beynim bazı temel işlevlerini kaybetmiş gibi hissediyordum. Örneğin düzgün düşünme yeteneğim gibi.

Benim yüzümden aklını kaçıracağını söylemişti ama görünüşe göre ben bu konuda ondan önde olabilirdim.

İsmini söylersem bağımlı olacağını söylemişti ama ben zaten bir hamleden sonra bağımlısı olmuştum *bile*. O öpücüğü ve o vahşi itirafı öleceğim güne kadar kafamda tekrarlayacaktım. Biri bu tür sözler söylediğinde tek bir kelimesini bile unutamazdınız.

Lanet olsun.

Jessa'nın yanma gidip bana bir shot hazırlamasını rica ettim. De Rossi'nin tadı hâlâ ağızımdaydı ve fazla alışmadan kurtulmam gerekiyordu.

Jessa bana meraklı bir bakış attı.

“Ne var?” diye sordum.

“Etkilemişsin.” Cebinden bir şey çıkardı. “Al bunu.”

Kabartmalı altın harflerle yazılmış ağır, siyah bir karttı. “Bu resmî davetiye,” dedi.

“İbiza Marina, gece üç,” dedim kartın üzerindeki okuyarak.

“Buraya yakın,” dedi.

De Rossi haklıydı, Wernerler kolay kolay pes etmiyordu. Ayrıca patronumun partilerinde olmamı istememesini de pek umursamıyorlardı.

“Sen gidecek misin?” diye sordum Jessa’ya.

“Hayır. Birisiyle görüşüyorum. Ciddi gibiyiz.”

“Yalnızca takılmak için gelebilirsin.”

Alaycı şekilde güldü. “Bu tür partilerde yalnızca takılan çok fazla insan göremezsin. Gitmeye karar verersen katılmaya hazır olsan iyi olur.”

Kafamın içinde görüntüler uçuştı. Belimdeki kocaman elleri. Benimkine baskı yapan vücut ağırlığı. O baş döndürücü erkek kokusunun beni her yönden sarması. Onu tekrar öpmeyi o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Öpüşmekten çok daha fazlasını da yapmak istiyordum.

Otuz dakika sonra Wernerler yerlerinden kalktı. Damiano da yanlarındaydı ve çıkışa doğru yürümek üzereyken omzunun üzerinden bakarak benimle göz göze geldi.

Tüylerim diken diken olmuştu.

Senin üzerinde başkasının ellerini görürsem o elleri kırarım.

Elbette bu boş bir tehditti. Onun eski hayatımdaki erkeklere benzemediğini kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Sonra Nelo’nun burnunu nasıl kırdığını hatırladım.

Dudağımı kemirdim, sonunda çıkana kadar bir süre beni izledi.

Peşinden gitmemeliydim. Bunu *gerçekten* yapmamalıydim. Ama sonra bir şeyin farkına vardım. Damiano bana gitmememi söylediği hâlde *kendisi* gidiyordu. Ve Jessa’ya göre oraya yalnızca

takılmak için gitmiyordu. Bu gece beni aklından çıkarmaya mı çalışacaktı?

Dilimi alt dişlerimin üzerinde gezdirip başımı salladım. Hayır, bu iş böyle olmazdı. Damiano dikkatinin dağılmaması gerektiğini söylemişti ama bu onun sorunuydu. Ben canımın istediğini yapacaktım.

O tekneye binecektim.

Vardiyamı tamamladım, üniformamı çıkardım ve iskeleye doğru yürüdüm. Elektronik müziğin boğuk sesi beni takip ediyordu. Çoğu kulübün en canlı saatleri yeni bitmişti. Kıyafetim olabildiğince sıradandı (bir kot şort ve bir tişört) ama partiden önce eve gidip üstümü değiştirmekle zaman kaybedemeyecek kadar heyecanlıydım.

Beni nasıl bir çılgınlığın ele geçirdiğini hâlâ bilmiyordum ama Damiano'yla aramdaki neyse doruğa ulaşana kadar sona ermeyecekmiş gibi geliyordu. Ya blöfünü görüp sözlerinin abartılı olduğunu kendime kanıtlayacak ya da onun yatağına düşecektim.

Beklenti midemin içinde bir yanma hissi oluşturdu.

Yata yaklaşırken aynı yöne giden bir grup davetliyle karşılaştım.

İri yapılı güvenlik görevlisine davetiyelerimizi gösterdikten sonra yata bindik, bu yat da İbiza'daki çoğu şey gibi devasaydı. Bir zamanlar ailemle bu boyda bir yatta bulunmuştum. *Papà*nın Sicilya'daki uzak akrabalarından biriyle toplantısı vardı, bu yüzden üçüncü kuşaktan kuzenimiz Fabio'yla buluşmak için bütün aileyi Palermo'ya uçurmuştu. Onun teknesi çok büyüktü ama zevksiz bir dekorasyonu vardı. Her yer taşlarla süslenmişti ve kötü kolonya kokuyordu.

Bu ona hiç benzemiyordu. Zevkli ve moderndi. Birkaç çiftin ihtirasla seviştiği ana salondan geçip merdivenden köprü güvertesine çıktım.

Burada gökyüzü inanılmaz derecede açık görünüyordu. Biri yanımda belirttiğinde yıldızları inceliyordum. Benim yaşlarımda görünen, güneşin altında geçirdiği uzun günlerden iyice bronzlaşmış genç bir adamdı.

Göz göze geldik, sıcak bir tavırla gülümsedi. “İnanılmaz, değil mi?”

“Gökyüzünü en son ne zaman bu kadar açık gördüğümü hatırlamıyorum,” diye itiraf ettim. “Hayatımın çoğunu büyük şehirlerde geçirdim.”

“Ben de,” dedi. “Şikagoluyum.”

“Oradan ayrılalı uzun zaman olmuş gibi görünüyorsun.”

“Ada hayatına âşık oldum. Şimdi Mallorca merkezli çalışıyorum ama Ibiza’ya sık sık iş için geliyorum.” Gülümsemesi çapkın bir hâl aldı. “Zevk için de. Adım Adrian. Senin adın ne?”

“Ale.”

“Tobias’la Esmeralda’yı çok mu iyi tanıyorsun?”

“Hiç. Onlarla bu gece tanıştım ve her nasılsa davetiye aldım. Her şey biraz bunaltıcı.”

“Rahatlamak istersen bana haber ver. Senin için bir şeyim olabilir.” Ceketinin cebini yokladı.

Hazırlıksız yakalanmıştım. Bana uyuşturucu mu teklif ediyordu?

Yüzümde beliren ifadeye hafifçe gülümsedi. “Anladığım kadarıyla uzun süredir burada değilsin. Özür dilerim. Varsayımında bulunmamalıydım.”

“Ne varsayımı?”

Tek omzunu kaldırdı. “Senin de hepimiz gibi kimyasal madde kullandığını varsaymak gibi.”

Salondaki âleme baktım. Burada insanların kafayı bulduğunun elbette farkındaydım. Yalnızca bu kadar açık konuşması-

nı beklememiştim. New York'ta kimse mafya *donunun* kızına uyuşturucu teklif etmeye cüret edemezdi. İbiza'da ben hiç kimseydim. Ne istersem yapabilirdim ve kimse beni durdurmaya çalışmazdı.

Kimse umursamazdı.

Unutmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Belki de kafayı bulmak bu anıları artık ayrıntıları seçemeyeceğim hâle gelecek şekilde bulandırmama yardımcı olabilirdi.

Yanaklarımın içini ısırđım. “Şey—”

“*Adrian.*” Aramızdaki konuşmayı sert bir ses kesti.

Ensemdeki tüyler dimdik oldu. O anda nasıl göründüğünü bilmek için De Rossi'ye bakmama gerek yoktu... Muhteşem, güçlü ve çıldırmış gibiydi.

Adrian'ın çapkın tavrı kim olduğunu görür görmez kayboldu. “*Señor De Rossi.* Nasılsınız?”

“Bizi yalnız bırak,” diye emretti.

“Bir sohbetin ortasındaydık,” dedim.

Adrian hemen araya girdi, “Elbette. Yalnızca veda ediyordum.”

Arkamı döndüm. “Adrian, gitmene gerek yok. De Rossi, benimle konuşmak istiyorsa sıranı beklemen gerekecek.”

Şaşırtıcı bir sessizlik oldu. Adrian bana korkuyla parlayan kocaman açılmış şaşkın gözlerle bakıyordu ve bunu görmek beni rahatsız etmişti. *Papà*mın ve Lazaro'nun emirlerine uysalca itaat ederken ben de mi böyle görünüyordum? Onlara hayır demek her zaman imkânsız gelirdi. Ama konu De Rossi'yken hayatım tehlikede değildi, Adrian'ınki de. Neden herkes ona tanrıymış gibi davranıyordu? Gerçekten sorun yalnızca para mıydı? Bu tür bir saygı elde etmek için tek gereken buysa *papà*nın neden infazcılarına ihtiyacı vardı ki?

Adrian telaşla, “*Lo siento*,”¹⁹ dedi ve bana bir kere bile bakmadan kaçır gibi uzaklaştı.

“Umarım herkesin seni neden dinlediğini bir gün öğrenirim,” dedim.

Yaklaşmaya başladı. “O beni dinler çünkü benim için çalışıyor.”

“Hiç şaşırmadım,” dedim ellerimi kaldırarak. “Sanırım bir dahaki sefere biriyle konuşmadan önce geçmişini araştırmam gerekecek.”

“Pasaportu olmayan bir kadın için büyük sözler.”

Kaşlarımı çattım. Yalnızca takılıyor muydu yoksa durumu araştırdığına dair bir ipucu muydu?

Birkaç santim ötemde, beni sıcaklığıyla kaplayacak kadar yakınımda durdu. Koyu renk gözlerinin içinde tehlikeli bir şeyler kaynıyordu. “Gelmişsin.”

Bunu söyleme şekli onun için burada olduğumu düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu. Düzeltsem iyi olacaktı. “İkimiz de bu partinin amacını biliyoruz, De Rossi. Sen gidebilirsin ama ben gelemem miyim? O iş öyle olmuyor.” Ellerimi sert göğsüne koyup onu itmeye çalıştım.

Bir santim bile kıpırdamadı. Çenesini eğdi, bakışları dudaklarıma kenetlendi. “Seni uyarmıştım.”

“Yani? Belki bunu sana daha önce söyleyen olmamıştır ama Tanrı değılsin. Bir şeyi söylemen herkesin dinlemesi gerektiğı anlamına gelmez.” Göğsüne daha sert bastırdım.

Avuç içleri bileklerimi sardı. “Neden geldin?”

“Canım öyle istedi.”

“Neden?” Nasırlı baş parmağını bileğimin iç kısmına sürttü. O küçük okşamayı karnıma kadar hissettim. Ona dokunmama-

¹⁹ İsp. “Özür dilerim.” -ed.n.

lıydım. Kendimi elinden kurtarmaya çalışınca hiçbir şey olmadı. Canımı yakmıyordu ama çok sıkı tutuyordu.

Ofladım. “Seninle aynı sebepten. Eğlenmek için.”

“Sen becerilmek mi istiyorsun, Ale?”

Gözlerim kocaman açıldı. Tahrik dalgası üzerime o kadar sert çarptı ki nasıl nefes alacağımı unuttum. “Affedersin?” dedim boğulur gibi.

De Rossi kulağıma eğildi. “Buraya yıldızlara bakmaya gelmedin,” dedi alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle.

Evet, onun için gelmemiştim. Burada olma nedenim, ben bütün gecemi o öpücüğü düşünerek geçirirken onun rastgele bir kadını becereceği düşüncesine dayanamamamdı.

Ama bunu ona söylemeyecektim. “Buraya senin için gelmedim.” Sesim soluk soluğa çıktı.

Dudakları kulağımın yanında hareket etti. “O hâlde kimin için geldin?”

“Kendim için.”

“Peki *sen* ne istiyorsun?”

Sen becerilmek mi istiyorsun? Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. “Bilmiyorum.”

“Hayır, biliyorsun,” dedi usulca. Eli sağ bileğimi serbest bıraktı ve göğsümün ortasından aşağı doğru ilerleyerek şortumun belinde durdu.

Onu durdurmalı ve her neyse buna bir an önce son vermeliydim ama tişörtümü bir santim yukarı itip başparmağıyla karnımı okşamaya başladığında vücudum şarkı söylemeye başladı. Cildimin altında canlanan kıvılcımlar klitorisime kadar yayıldı.

“Sanırım o ıslak vajinan bu gece çok sert becerilmek istiyor,” diye fısıldadı. “Sanırım büyük bir penis tarafından dağıtılmak istiyor.”

Düşünme yeteneğimi kaybetmiştim. Kim bir kadınla böyle konuşurdu ki? De Rossi'ye kelimeleri zihin kontrol yöntemi olarak kullanma iznini kim vermişti? “Yanılıyorsun,” dedim so-luyarak.

Karşılığında kıkırdamıştı. Parmakları belime battı. “Kontrol etmeme izin ver o zaman.”

Ne kadar ıslak olduğumu hissetmek istiyordu.

Tanrım, Vale. Uyan. Ona hayır de. Ona, kibirli kıçının tekne-den atlayıp okyanusun ne kadar ıslak olduğuna bakmasını söyle.

Hâlâ tuttuğu bileğime bağlı olan yumruğumu açıp kapadım. “De Rossi... Bu...”

Yalnızca hayır de.

Elimi ağzına götürüp yumuşak bir öpücük verdi. “Utangaç davranmana gerek yok,” dedi dudaklarını tenimde gezdirirken. “Vücudunun nasıl tepki verdiğini saklamana gerek yok. Bana ne yaptığını hissetmek ister misin?”

Başımınla onayladım çünkü zayıftım. Yaklaşıp kasıklarının kar-nıma bastırarak sertleşmiş penisini hissetmeme izin verdiğinde arzulu bir inilti çıkardım. Çelik gibi ve devasaydı. İçimde olmak istediği açıktı. Duvarlarım beklentiyle titredi. De Rossi'nin beni o şeyle becermesi nasıl hissettirirdi acaba?

“Sıra sende,” dedi ve dudaklarını elimden çekti.

Onunla göz temasımı koruyarak tekrar başımı salladım. Bakışları zaferle koyulaştı ve hiç acele etmeden elini şortumun ve iç çamaşırımın bel kısmından geçirdi. Hâlâ güvertede duruyorduk. Herkes bizi görebilirdi ancak muhtemelen bu tekne-de izleyecekleri çok daha ilginç şeyler vardı.

O kadar ıslaktım ki orta parmağı klitorisime ulaşır ulaşmaz hissedebilirdi. Vajinamın etrafında yavaşça dönerken ve beni kıvrandırırken yüz ifadesi zevkle doldu. “İşte.” Daha da içeri

girip ıslak girişimi yokladı. “Çok sıcak ve ıslak,” diye mırıldandı. “Mükemmel.”

Boğazımdan bir inilti kaçtı. “Damiano...”

Gözlerini kapadı. Kalın boynunda bir titreşim oldu.

O anda ona ismiyle hitap etmem konusunda söylediklerini hatırladım.

“İlk seferini her zaman hatırlarsın,” diye mırıldandı.

Sonra beni öptü. Hâlâ içimde olan parmağı ritmik bir şekilde bükülerek sinir uçlarımı harekete geçirdi ve vücudumu güçsüzleştirdi. O anda tek yapabileceğim şey ona hayatım pahasına tutunmaktı.

O köprü güvertesinde saatlerce öpüştük, başım dönene ve dayanılmaz derecede azana kadar. Neredeyse boşalma raddesine gelmişim. Aniden öpüşmeyi kesti, elini şortumdan çıkardı ve beni göğsüne çekti. “Gidelim.”

“Nereye?” diye sordum soluk soluğa.

“Yatak odama.”

“Biz bir yattayız.”

“Yat benim. Wernerlere sezonluk kiraliyorum.”

Buna neden şaşırmıştım ki? Tahrik sarhoşluğum biraz olsun dağıldı. “Gösteriş yapmaktan yorulmuyor musun?”

Elini sıkıca belimin arkasına koyarak güverte boyunca bana rehberlik etti. “Asla.”

Odasının olması gereken kapıya geldiğimizde kendimi biraz toparlamayı başarmıştım. Hâlâ bu durum daha ileri gitmeden çekip gidebilirim. “Bunu yapmamamız gerektiğini düşünüyorum,” dedim sözlerimin arkasında hiçbir ikna gücü olmadan. O yatak odasında bana yapabileceklerini düşününce heyecanım damarlarımda vızıldıyordu.

Bir kart okutarak kilidi açtı ve kapıyı eliyle benim için açık tuttu. Bakışları beni içten dışa eritiyordu.

“İçeri gir, Ale.”

Bu kadardı. Kader anı. O kapı arkamdan kapandığında gide-meyeceğimi biliyordum.

Gözlerini yüzüme dikilmişti. Büyümüş göz bebekleriyle ne-redeyse siyaha dönüşen sıcak ela gözleri. Bütün o karanlığın iç-in-de bir kıvılcım vardı. Benim için yanan parlak bir mum alevi.

O hayale tutundum ve kendimi burada kontrolün bende ol-duğuna ikna ettim.

Sonra eşikten geçtim.

BÖLÜM 13

VALENTINA

Damiano ışıkları yaktı ve yatak odası aydınlandı. Geniş bir çalışma masası, kral boy bir yatak, köşede bir bar arabası ve küçük bir sehpanın yanına yerleştirilmiş kumaş kaplı iki koltuk vardı. Sofistike, düzenli ve oldukça erkeksiydi. Gösterişli bir şey yoktu ama buradaki her mobilyanın, her kumaş parçasının profesyonel biri tarafından özenle seçildiği açıktı.

Oymalı ahşap masaya yöneldim. “Bu muhteşem,” dedim parmaklarımı işçiliği koruyan cam yüzeyde gezdirirken.

Damiano iki kadeh şarap doldurup birini bana uzattı. Bakışları masaya indi. “En sevdiğim eşyalarımından biri. Kız kardeşim bunu benim için Napoli’nin dışında bir zanaatkâra yaptırdı.” İfadesinde nadir görülen bir yumuşama belirmişti.

Küçük Damiano’nun küçük bir çocuğu kucakladığı fotoğraf kalbimi sıkıştırdı. “Yakınsınız.”

“Evet,” dedi.

Kardeşine düşkün olması hoşuma gidiyordu. Hayatının daha önce görmediğim bir yanına dair kısa bir bakıştı ve kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlıyordu. Ona kız kardeşlerimi ne kadar özlediğimi söylersem anlayacağını düşündürüyordu.

Aklından çıkmayan düşüncelerden kurtulmak istermiş gibi boğazını temizleyip şarabından bir yudum aldı. Bu adamın, yutkunurken âdemelmasının hareket etmesine kadar her şeyi çekiciydi. Sıcaklık yine tenimi kapladı. Bardağımın yarısını tek seferde bitirdim ve iki avucumla tuttum.

Kadehini masaya bırakıp vücudunu bana döndürdüğünde sıcaklık daha da arttı. Elini yüzüme götürüp başparmağını çenemde gezdirdi. “Şarap nasıl?”

“Çok güzel,” dedim.

“Senin tadının daha da güzel olacağını biliyorum.” Sesi bacaklarımın arasında ipek bir kumaş gibi dolaşıyordu.

Ciddi bir zayıflığım olduğunun farkındaydım. Lazaro’nun ilgisizliğinden sonra güçlü, muhteşem, akli başında bir adamın beni istemesi fikri rüya gibiydi. Damiano’nun benden etkilendiğine inanmayı çok istiyordum ama kafamın arkasında daha ikna edici olmak isteyen ısrarcı bir ses vardı.

“Benden nefret etmiştin,” diye fısıldadım tanışmamızdan sonraki ilk hafta bana hiç rahat vermediğini hatırlayarak.

Damiano kadehi elimden alıp kendisinin yanına koydu. “Senden hiçbir zaman nefret etmedim.” Avucunu enseme götürdü. “Senden şüphelendim. İnatçı gücünün numara olduğunu sandım ama değilmiş. Gerçekmiş.” Burnunun ucu elmacık kemiğime süründü. “Sen muhteşemsin.”

Tanrım, gerçekte kim olduğumu bilse... Güçlü olduğum konusunda yanılıyordu ama öyle bir inançla konuşuyordu ki

neredeysse ikna olacaktım. Yalnızca irade gücüyle beni başka birine dönüştürebilirmiş gibiydi.

Yaklaştı, kasıklarındaki kabarıklığı vücuduma bastırdı ve beni baş döndürücü kokusuyla sarmaladı. Dudakları benimkileri bulduğunda ağzına doğru inledim. Her şey erotik, ateşli bir rüya gibi yavaş ve sıcaktı.

Sütyen giymemiştim. Avuçları tişörtümün altından çıplak göğüslerimi buldu, nasırlı başparmaklarının göğüs uçlarıma ilerlemesi onları sertleştirdi. Bacaklarımın arasında biriken baskıyı hafifletmek için çaresizce karşı koymaya çalışınca göğüslerimi hafifçe sıkıp homurdandı.

Öpüşmeyi kesti, ellerini şortuma indirdi ve hızla bacaklarımdan aşağıya çekti.

Önümde diz çöktüğünde avuçlarımı masaya bastırdım. Ne olacağının beklentisi göğüslerimin acımasına ve vajinamın ürpermesine neden oluyordu. Yarım saniye boyunca tangamı inceledikten sonra iplerinden birine asılıp kopararak üzerimden çıkardı.

Çığlık attım. “Damiano!”

Haylaz bakışları yüzüme indi. “Masanın kenarına otur,” diye emretti, “ve bacaklarını aç.”

Kalp atışlarım kulaklarımın içinde uğulduyordu. Yalnızca bir kere seks yapmıştım. *Bir kere*. Bu yaşadığımız şeyin şimdiye kadarı bile o gece Lazo’yla aramda yaşananlardan çok daha yoğundu. Yutkundum ve kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. Kalçalarımı kaldırdım ama bacaklarımı hareket ettiremiyordum.

Damiano duraksadığını fark etti. Kaşlarından biri kalktı. “Utandın mı?”

“Hayır,” dedim hemen. Yemi yutacağımı düşünüyordu.

“O zaman bana istediğimi ver.”

İnledim. Yüzüm güneşten yanmış gibiydi.

Büyük ellerini çıplak uyluklarımda gezdirdi. “Utangaçsın.”

“Saçmalama.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Peki bu tereddüt neden?”

“Bana biraz izin ver, tamam mı?”

Bakışları beni neredeyse dağıtacak belli belirsiz bir şefkatle doldu. “Benim yanımda utanmana gerek yok, Ale. Vücudunun mükemmel olmadığını düşünmeme neden olacak bir şey yapamazsın.”

Avuçlarıyla dizlerimi tutup hafif bir kuvvetle bacaklarımı iki yana açmaya başladı. Gözlerimi kapayıp nefes aldım. Derin derin. Muhtemelen güzel masasının her yerini ıslatıyordum.

Bacaklarımı ayırmayı bitirince boğazından sert bir ses çıktı. “Kahretsin.”

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını sıvadı, aklını kaçırmış biri gibi görünüyordu. Yavaşça yüzünü yaklaştırdı, sonra sıcak dilini ayrılan bölgeme değdirdi.

Bu ilk yalama o kadar muhteşemdi ki dirseklerimin üzerine düşüp çaresizce inledim. Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi, sonra dişlerini vajinamın dudağı üzerinde gezdirerek beni bir enstrüman gibi çaldı. Bunu nasıl yapacağını nereden biliyordu? Bütün normal erkekler bir noktada bunu öğrenir miydi?

Bacaklarımı kaldırıp omuzlarına koyduğunda tamamen masaya yığıldım. Sırtıma sert bir şey saplandı. “Ah.”

Bana baktı, hâlâ klitorisimi emiyordu.

“Senin yüzünden değil,” diye soludum sırtıma uzanıp rahatsız eden nesneyi kavrarken. Kalın ve pahalı bir kalemdi.

Onu benden aldı.

“Ne yapıyorsun?”

Diliyle vajinamı yalamaya başladığında gözleri koyulaştı. Kalemin soğuk yüzeyinin diğer deliğe sürtündüğünü hissedip kıvranmaya başladım. “Damiano...”

Kalemin ıslanan ucunu yalnızca birkaç santim içeri itti ve sokla nefesim kesildi. Uyluklarım titriyordu, bütün bedenim elektrikle titreşen canlı bir tel gibiydi. Hâlâ beni izliyor, yüzümde gördüğü her tepkiyi takip ediyordu ve o anda ne yaşadığımı benden daha iyi bildiğinden emindim. Yeni hisler o kadar yoğun gelmişti ki düşünemiyordum. Dilinin yerini kalın parmakları almıştı ve önceki hareketi sürdürüyordu. Bu beni uçurumun kenarından itmeye yetti. Parmaklarımı masanın oymalı kenarına geçirdim. İçimden yayılan güçlü zevk dalgaları dışında her şey karardı.

Ben dalgaların üzerinde ilerlerken beni sabit tuttu ve dalgalar geçince kalemin ucunu içimden çıkardı, ayağa kalkıp vücudunu benimkine bastırdı. Hâlâ soluk soluğaydım ve o, “Tadın acayip güzel, Ale,” derken nefesim ıslak dudaklarının üzerinde uçuşuyordu.

“Öyle mi?” Daha önce tadımın nasıl olduğunu hiç düşünmemiştim.

“Dudaklarımdan yala.”

Kendi tadıma bakmamı mı istiyordu? Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim ama o anda bana söylediği her şeyi yapacağımı biliyordum. Ben dilimi çıkarıp dolgun alt dudağında gezdirirken karanlık bakışları beni pençesine aldı. Hımm. Fena sayılmazdı. Topraksı ve biraz tuzluydu. Onu tekrar yaladım ve bu kez inleyerek dudaklarını benimkine bastırdı.

O beni delice öperken ellerimle saçını kavrayıp bacaklarımı beline doladım. Bana duyduğu arzuyu hissedebiliyordum, üste-

lik yalnızca pantolonundaki sertlikten değil, öpücüğünün ardındaki çaresiz arzudan da.

Bu adam beni *istiyordu*. Kaçmasaydım bütün hayatımı bunu bir kez bile yaşamadan geçirecektim.

Bu farkındalık içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Hiç istemediğim hâlde ağlamaya başladım. Yaşlar yanaklarımdan aşağıya doğru akıyordu, görmesini istemediğim için öpücüğü yarıda kesip burnumu göğsüne bastırdım. Tenini içime çekmek, anısını kafamın derinliklerinde bir yere kazımak istiyordum.

Ama o aptal değildi. Hem de hiç. Bir şeylerin ters gittiğini anlaması çok kısa sürdü.

Ellerini masaya koyup aramızda biraz mesafe bırakmak için kendini yukarı itti. Yüzümü görünce yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” dedim ağlamaklı bir sesle. “Ben iyiyim.”

Oturmama yardım etti. “Ağlıyorsun.”

“Maalesef.”

“Anlamıyorum. Konuş benimle.”

Tanrım, neden bu kadar endişeli görünüyordu? Bu beni daha da çok ağlattı.

Elini ensesinde gezdirip küfretti. “Bu gerçekten beklediğim tepki değildi.” Bir yerden bir mendil bulup bana verdi. “Al.”

Akan burnumu ve gözlerimi sildim, sonunda kendimi toparlamayı başardım. “Sen bir şey yapmadın. Yalnızca...” Bakışlarımı kaçırdım. “Biraz fazla geldi. Ben... Bu daha önce bana yapılmamıştı.”

Şaşkınlığı keskin bir solukla daha da vurgulandı. “Önünde diz çöken bir erkek olmadı mı?”

Başımı salladım. “Hayır.”

“Ben ilktim.”

“Evet.”

Başparmağını alt dudağında gezdirerek uzun bir süre beni inceledi. “Bu konuda pek tecrübeli değilsin, değil mi?”

Utanç yanaklarıma hücum etti. “Hayır.”

Ondan ne yapmasını beklediğimi bilmiyordum ama içini çekip beni göğsüne yaslamasını beklemediğim kesindi. “Ön yargılı davrandım. Yine.”

“Sorun değil. Ben...” Boğazımı temizledim. “Devam etmeye hazırım.”

“Bu gecelik bu kadardı.”

“Ne? Başka planların olduğunu sanıyordum.”

Yanaklarını şakaklarıma sürttü. “Sana söylediğim şeyler... Sana ne hissettirdi?”

“Açık saçık şeyler mi?”

“Evet.”

“Hoşuma gitti.”

“Öyle mi?”

“Tanrım, evet.”

Hoşnut bir ses çıkardı. “İyi. Sana söylemek istediğim daha pek çok şey var. Sana yapmak istediğim. Ama bu gece değil.”

Beni kalçamdan tutarak kaldırıp çıplak bacaklarımı beline dolamamı sağladı ve devasa yatağa taşıdı. Hâlâ sertti, bacaklarımin arasında hissedebiliyordum ama ona sürtünmeye kalkınca beni ona ulaşamayacağım şekilde kendinden uzaklaştırdı.

Duygularım darmadağındı. Utanmıştım ve savunmasızdım. Bunu gerçekten berbat etmiştim ve neden duygularımı bastırmadığımı anlamamıştım. Sanki zihnim olması gerektiği gibi... Lazaro’yla ilgili şeyler yaşanmadan önce olduğu gibi çalışmıyordu.

Damiano örtüyü kaldırıp beni ipek çarşafların üzerine yerleştirdi.

“Berbat hâldeyim,” diye söylendim.

Yanıma gelip kollarını belime doladı. O anda sergilediği empati o kadar beklenmedikti ki onunla ilgili bütün tahminlerimi sorgulamaya başladım. Gerçek Damiano kimdi?

“Biraz uyu,” dedi beni kendine çekerek.

Uykuya dalana kadar hafif dokunuşlarla sırtımı okşadı. Nefes alış verişleri yavaşladığında başımı kaldırıp yüzünü inceledim. Huzurlu görünüyordu.

Ne yazık ki ben aynı durumda değildim. Burada onunlayken gözümü bile kırpamazdım. Kalbim göğsümde hızla atıyor, düşüncelerim vahşi at sürüsü gibi birbiriyle yarışıyordu. Bacaklarımın arasına diz çöküşünü hatırladım ve seksin *böyle* olabileceğine inanamadım. Lazaro’yla yaptığımız şeyin gerçek bir sevişme sayılamayacağının elbette farkındaydım ama buna en iyimser fantezilerimde bile asla yaklaşamazdım. Bütün o süre boyunca bana bakışı, beni *görme* şekli, bana hissettirdiği zevk...

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Damiano için bu pek çok macerasından yalnızca biriydi. Benim için bir aydınlanmaydı. Bu gelişme benim lehime değildi ve üzerimde daha fazla güç sahibi olmasına izin verme riskini göze alamazdım.

Derin uykuda olduğundan emin olunca yataktan kalktım, giyindim ve yattan ayrıldım. Beni pansiyona götürmesi için taksi çağırırken tek bir şeyden emindim.

Bu bir daha olamazdı.

BÖLÜM 14

DAMIANO

Çelikten daha sert bir aletle uyandım. Taşaklarımdaki nahoş ağırlığa rağmen aklıma önceki gecenin anıları gelince dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Ale'nin tadına bakan ilk kişi bendim. Dilini onun sıcak, istekli etine sokan ilk kişiydim. Deneyimsizliği beklemediğim bir sürprizdi ama içimde şiddetli, sahiplenici bir şeyler uyandırmıştı. Ona birbirimizi nasıl tatmin edebileceğimizi öğretmek gerçekten keyifli olacaktı.

Elimi dolgun bir göğüs ya da sıkı bir popoya dokunma beklentisiyle uzattım ama bulduğum tek şey soğuk, ipek çarşaf oldu.

Nasıl yani?

Gözlerimi araladım, buna inanamıyordum.

Gitmişti.

Homurdanarak yataktan fırlayıp masama baktım. Not da mı yoktu? Yazılı mesaj bile mi yoktu?

Eve gidip gitmediğini kontrol etmesi için şoförüne mesaj atarken içimdeki hayal kırıklığı arttı. O hırsla duşa girip kendimi tatmin ettim.

Gece ona yumuşak davranmamın karşılığı demek buydu ama ne yapmam gerekiyordu? Üzgünken onunla seks mi yapmalıydım? Hayır. Partnerlerimin istekli ve hevesli olmasından hoşlanırdım.

Süngerini sırtıma acıtacak kadar sert sürdüm. O aptal Adrian. Onunla flört ettiğini görmek beni deli etmişti. İçimden geçeni yapıp onu denize atmalıydım ama bunun bir olaya neden olacağını ve o geceki planlarımı bozacağını biliyordum.

Ale partiye benim için gelmişti. Zayıf inkârları beni kandıramazdı. Uyarmama rağmen gelmişti ve artık eşiği geçtiğimize göre geri dönüşü yoktu.

O çoktan benim olmuştu.

Duştan çıktığımda telefonum çaldı. Açtım. “Konuş.”

“Pansiyona dönmüş,” dedi şoförüm. “Resepsiyon görevlisi sabah beş civarında geldiğini söyledi.”

“Neye dönmüş?”

“Kaldığı pansiyona.”

“Cazzo. Nerede?”

“Sant Antoni.”

İbiza’nın mevsimlik çalışanların yoğun olarak yaşadığı ucuz kesimiydi. Son birkaç yıldır giderek daha tehlikeli hâle geliyordu, çoğunlukla küçük suçlarla soygunlar olurdu ancak birkaç şiddetli saldırı da olmuştu. Onun orada kalması fikri hoşuma gitmemişti.

“Neye benziyor?” diye sordum.

“Pansiyon mu?” Sürücü nefes verdi. “Yani, harika değil ama daha kötüsü de olabilirdi.”

“Fotoğraflarını çek ve bana gönder.”

“Tamam, patron.”

Telefonu kapayıp gelen görüntülere baktım. *Pansiyon Clandestino*. Geceleri iyi aydınlatılmadığını bildiğim bir sokaktaki bakımsız bir binaydı.

Orada fazla kalmayacaktı.

Ale'nin cumartesi günü vardiyası vardı, çalışma odamı temizlemekle görevlendirilmesini sağladım. En son ne zaman hafta sonu ve gündüz saatlerinde burada olduğumu hatırlamıyordum ama onunla yapmak istediğim konuşma için pazartesiye kadar bekleyecek sabrım yoktu. Revolvr'a girdiğimde hafta sonu çalışanlarını selamladım ve arka tarafa ilerlemeden önce premium bardan kendime *hierbas*²⁰ aldım. Kapı tıklatıldığında masamın arkasına yeni yerleşmiştim.

"İçeri gel."

Kapı aralandı, orada sade mavi üniforması ve temizlik malzemesi dolu arabasıyla o duruyordu.

Bu hâliyle bile gördüğüm en güzel kadın olmayı nasıl başatabiliyordu?

Bakışlarıma karşılık verip derin bir nefes aldı. Onu teknedeki kadar çıplak hayal ettiğimin farkında mıydı? Ona bir kere bakmam bile heyecanlanmama yetmişti. O da aynı şeyleri hissetmeyi hak ediyordu.

Kapıyı arkasından kapayıp arabayı duvar dibine çekti. "Konuşmamız gerekiyor."

*Principessam*²¹ ne söylemek istiyordu? Gece yarısı gizlice kaçtığı için özür dilese iyi olurdu. Bana kendini biraz tattırmak dışında bir şey vermeden çekip gidemezdi. Ona bağımlı olacağımı söylemiştim. Direncim kırıldığında zapt ettiğim her şeye hazır olması gerektiğini açıkça belirtmiştim.

²⁰ *İsp.* Bitki çayı. -ed.n.

²¹ *İta.* Prensesim. -ed.n.

Bana inanmamış mıydı? Ona ne tür bir adam olduğumu hatırlatacaktım.

Arkama yaslandım. “Seni masamın üzerine yatırdığım, içini spermimle doldurduğum ve günün geri kalanını kalçandan aşağıya akan spermlerimle geçirdiğin bir fantezim var.”

Çaresiz bir inilti çıkarınca sıırıtmadan edemedim. Lanet olsun, yanımdan kalkıp gitmişti. Gerçekten bunun karşılığında bir tepki almayacağını mı düşünüyordu?

Soğukkanlılığını yeniden kazanması biraz zaman aldı. “Terapist istemediğinden emin misin? Sana yardımcı olabilir. Bunun gibi fantezilerin genellikle gizli anlamları vardır.”

“Ben ne anlama geldiğini biliyorum.”

“Neymiş?”

Öne eğilip dirseklerimi masaya dayadım. “Bana ait olmanı istediğim anlamına geliyor.”

Gözleri açıldı. Kızarmasını sağlamanın gerçekten tatmin edici bir yanı vardı.

“Cuma gününden sonra bana parmağını sallayınca koşarak sana geleceğimi mi sanmıştın?”

“Ben daha çok parmağımı içine sokmakla ilgileniyorum,” dedim. “Belki bilmiyorsundur ama orada bir kadının gelmesini sağlayan özel bir nokta var.”

Deneyimsizliğine dair ettiğim ima onu pancara çevirmişti. “İşe başlamam lazım,” dedi gergin bir sesle.

“Konuşmamız bitmedi.”

“Hayır, bitti,” dedi paspasa uzanırken. “O tekne de yaşananlar bir daha olmayacak.”

Hayal kırıklığı göğsümün içine yayıldı. Direnç gösteriyordu. Neden? Benimle olmak istediği gün gibi açıktı. Onu tutan neydi?

“Neden?” diye sordum.

Paspasını sabunlu su dolu kovaya batırdı ve bakışlarını bana çevirdi.

“Şu anda kimseyle ilişki yaşamayı düşünmüyorum.”

“Neden?” diye tekrarladım.

Yüzündeki bir tutam saçı çekti, gergin görünüyordu. Ağzından çıkacak şeyin tamamen doğru olmayacağını biliyordum.

“Bak, buraya daha yeni geldim ve henüz yerleşemedim. Aklimda milyonlarca şey var.”

Bana izin verse bir günde çözebileceğim milyonlarca şey.

Ama halletmeye önce bir tanesiyle başlayacaktım.

“Şoförüm bana nerede kaldığını söyledi,” dedim.

Kafasının karıştığı yüzünden belli oluyordu.

“Yani?”

“Taşınman lazım.”

“Ne için?”

Çene kaslarım gergindi. “O pansiyon rehabilitasyon merkezi gibi bir yer. Orada olmanı istemiyorum.”

Öfke gözlerinin içinde parladı. “Orada *olmamı istemiyor* musun? Nerede yaşadığım seni ilgilendirmez.”

Dudaklarım onunkilere değdiği anda ilgi alanım olmuştu. Masamın çekmecesinden bir tomar para çıkarıp ona doğru ittim. “Bunu güzel bir yer için depozito olarak kullan.”

Başta şoke oldu ama şokun öfkeye dönüşmesi uzun sürmedi.

“Beni satın almaya mı çalışıyorsun?”

Ona işi bırakabileceğini ve her şeyini karşılayabileceğimi söylemek üzereydim ama öfkesi karşısında bu fikrimden vazgeçtim.

“Hayır. Sana yardım etmeye çalışıyorum,” dedim. “Bir de seni tekrar yatağıma atmaya çalışıyorum ama ikisi farklı şeyler. Al şunu.”

Lastik bantlı desteye bakıp başını salladı. “Ben sadaka istemiyorum. Oranın harika bir yer olmadığını biliyorum ama taşınmak için yeterince para biriktirene kadar bekleyebilirim.”

Belli ki İbiza’daki konut fiyatlarına bakmaya hiç zahmet etmemişti. “Aldığın maaşla depozitoya yetecek kadar para kazanman aylar sürer.”

“O hâlde beni terfi ettir,” dedi çenesini kaldırarak. “Beni garson yap.”

“Parayı al, o işi olmuş sayabilirsin.”

Dudaklarını sıkıp başını salladı. “Hepsini ödeyeceğim,” dedi. “Borcumu ödeyene kadar maaşımdan kesebilirsin.”

Parmaklarımı sallayarak geçiştirdim. “Muhasebe ekibimin bunu hesaplamaktan daha önemli işleri var.”

“O zaman sana nakit olarak geri öderim.”

“Tabii,” dedim yalnızca gururunu yatıştırmak için. Elinden tek bir avro alma ihtimalim yoktu. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Şimdi benim fantezime dönelim.”

“Anlamıyorum,” dedi paspası yere bırakıp kollarını göğsünde kavuşturarak. “Geçen seferki tepkimden sonra neden beni isteyesin ki?”

Ağladığı için utanmış mıydı? *Cazzo*, bu kadının bana ne yaptığından gerçekten hiç haberi yoktu. “Dilimle gelmeni sağladığımı görünce şaşkına döndüğün için ağladın. Bunun beni gerçekten soğutabileceğini mi sandın, Ale?”

Yanakları yeniden pembeleşti. “Demek tecrübesizliğim seni tahrik etti.”

“Ve sana öğretebileceğim her şey. Eğer izin verirsen.”

Oturduğum yerden kalkıp yanma giderek arkasında durdum. Saçlarını boynundan çekip lezzetli kokusunu solurken çok hareketsizdi. “Nazik olabilirim, Ale.” Dudaklarım teninde

gezindi. “Ve sabırlı. Sana perşembe gecesini gölgede bırakacak şeyler yapabilirim.”

Nefes alış verişi hızlandı. Daha kolay ulaşmam için başını eğdi ve bastırıldığı iç çekişi serbest bıraktı. “Dikkatinin dağılması gerektiğini söylemiştin.”

“Fikrimi değiştirdim.”

Arkamızdan bir boğaz temizleme sesi geldi.

Başımı kaldırdım ve kendimi küfretmemek için zor tuttum. Ras’tı. Zamanlaması daha kötü olabilir miydi?

Ale hızla benden uzaklaştı ve Ras dudaklarını büzdü. “Bölmek istememiştim.”

Ona dik dik baktım. “Bir dahaki sefere kapıyı çal.”

“Seninle bir konu hakkında konuşmam gerekiyor.”

“Ben ikinizi yalnız bırakayım,” dedi Ale aceleyle dışarı çıkarırken. Yanından geçerken Ras ona temkinli bir bakış attı.

Görüşlerini benimle paylaşmaktan çekinmeyeceğini biliyordum.

Tam Ale gözden kaybolmak üzereyken paranın hâlâ masamda durduğunu gördüm.

“Bekle,” diye seslendim.

Kapıdan çıkmak üzereyken durup döndü.

Elimdeki parayı kaldırdım. “Bunu unuttun.”

Gerildi ve Ras’ın yüzü daha şüpheli bir ifadeye büründü. İtiraz etmesini bekledim, bunun yerine parayı elimden alarak kapıdan çıkıp gitti.

Bu bir zafer gibi hissettirdi. Bu hızla direncini kırmam fazla sürmezdi ve sonrasında o bedenin sunabileceği her şeyi keşfedebilecektim.

Ras kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ne var?”

“Onu araştırdım.”

“Senden bunu yapmanı istememiştim.”

“Öğrenebildiğim kadarıyla Ale Romero diye biri yok.”

Bakışlarımı kaçırdım. Haber tam bir sürpriz olmasa da yine de duymak hoşuma gitmemişti. Artık onunla bir ilgim olduğu için gizlediklerini görmezden gelemezdim. Gerçeği ortaya çıkarma zamanı gelmişti.

“Ne buldun?” diye sordum.

Ras karşıma oturdu. “Bu isimde hayatta olan yirmi dört kadın var. Hepsini kontrol ettim, hiçbiri o değil.”

“Yani onun kim olmadığını biliyorsun ama kim olduğunu bilmiyorsun.”

“Henüz. Bu konuya daha fazla vakit ayırmadan önce seninle konuşmak istedim.” Ayak bileğini dizine dayadı. “Ciddi bir şey mi?”

“Ciddi olmadığımı bilirsin.”

“Öyleyse ne?”

“Onu bir süre daha yanımda tutmak istiyorum,” dedim. “İlgimi çekiyor.”

“O burada işe başladığından beri Revolvır’da normalin iki katı fazla zaman geçirdin.”

Kaşlarımı çattım. Bu kesinlikle doğru olamazdı. “Eğer öyleyse, burada yapacak işlerim olduğundandır.”

Ras’ın bakışları deliciydi. “Hımm.”

Kalktım. “Onu araştır ama yaptığın diğer araştırmaları ihmal etme.”

“O zaman birkaç gün beklemesi gerekecek.”

“İyi.”

Dediğim gibi sabırlı olabilirdim ama yakında gerçek adını öğrenecektim.

BÖLÜM 15

VALENTINA

Akıllı olsam Damiano'nun bana verdiği parayı alıp uzak bir yere kaçırdım. Odama gelince parayı tekrar tekrar saydım. Yeni bir yerde baştan başlamak için beş bin avro yeterliydi ama nedense aklıma tek bir cazip varış noktası gelmiyordu. Sanki nereye gidersem gideyim bir parçamı İbiza'da bırakma riskiyle karşı karşıyaydım.

Ertesi sabah pansiyonun resepsiyon görevlisi bana bir zarf uzattı. İçinde adanın güzel kesimindeki bir daireyi gezmeme için bir davetiye vardı. Mektupta Damiano'nun ismi geçmiyordu ama arkasında kimin olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Daireyi görmeye gittim. Ev, plaj manzarası ve özel balkonuyla bir iç mimarın gerçekleşmiş hayali gibiydi. Hemen depozitoyu ödeyip anahtarımı aldım.

Ne kadar direnirsem direneyim mantıklı tek bir sonuca varıyordu. Beni önemseyen bir yanı vardı. Damiano bana istediği şeylerden vazgeçecek türden bir adam gibi gelmiyordu, bu yüz-

den kendimi daha büyük jestlere hazırlamalıydim. Direncimin kırılmasına izin veremezdim.

Evet, onunla yatmak istiyordum. Kim istemezdi ki? Ancak teknedeki tepkimden sonra beni tekrar tekrar o kadar iyi hissettirdiğinde başımı dik tutabileceğimden emin değildim. Ya savunmasız bir hâldeyken söylememem gereken bir şey söylersem? Ya yanlışlıkla fazla yaklaşmasına izin verirsem?

Garson olarak ilk haftama başladım. Artık geceleri çalıştığım için uyku düzenimi ayarlamam gerekiyordu, bu da ilk birkaç günü tam bir zombi gibi geçirmiş olduğum anlamına geliyordu. Birkaç bardak kırmış ve bir VIP'nin üzerine Cosmopolitan dökmüştüm ama fark edemeyecek kadar kafası güzeldi.

“Burada herkes uyuşturucu mu kullanıyor?” diye sordum bir gece moladayken Vilde'ye.

Güldü. “Farkına varman yalnızca birkaç gününü aldı, değil mi? Evet. Bu yüzden suyun şişesi on avro. Kafası iyi olanlar daha az alkol içme eğiliminde olur ancak susuz kalmamaları gerekir.”

“Bu kadar malı buraya nasıl getiriyorlar?” diye sordum. “Korumalar herkesi didik didik aramıyor mu?”

“Onlar uyuşturucu değil silah arıyor ve nereye bakacağını bilirsen, burada her zaman satan birileri vardır.” Personel odasında etrafına bakıp sesini alçalttı. “Patronun satıcılardan haberdar olduğundan eminim.”

Haklı olduğunu düşündüm. Bu kulüpte Damiano'nun bilgisi dışında bir şey olacağından kuşkuluydum. Kimse yeraltı dünyasına bulaşmadan onun kadar başarılı olamazdı. Yine de derinliklerinin bir parçası olmak tamamen farklıydı.

Ertesi gün Vilde, Astrid ve benim üst kattaki VIP alanında çalışmamız planlanmıştı. Gittiğimizde Ras oradaydı. Selam vermedi ama bana kuşkuyla baktığını uzaktan bile görebiliyordum.

Kıvrınma isteğimi bastırmam gerekti. İçimdeki sinirler alevlendi. Bir şey mi biliyordu?

Gece sorunsuz başlamıştı. Hostesler gelen VIP'leri oturtuyor, ardından ben veya diğer garsonlardan biri şişeyle servis yapıyordu. Saymadan emin olamazdım ama sanırım üç saatte topladığım bahşış bütün bir temizlik vardiyası boyunca kazandığımdan fazla olabilirdi. Ve buna maaşım dâhil değildi. Keyfim her geçen saat artıyordu. İşler böyle devam ederse Damiano'ya borcumu kısa sürede ödeyebilirdim.

"Az önce dört kişilik bir grubu A masasına oturttuk," dedi kat müdürü Maria. "Bir şişe Chivas Regal'leri var. Onlara öncelik verebilir misin?"

"Önce başka bir masam var."

"Onunla daha sonra ilgilenirsin," dedi Maria omzunun üzerinden bakarak. "Onlar patronun arkadaşı."

Damiano'nun mu? Masaya baktım ve tek bir bakış kanımın damarlarımda donmasına yetti.

Astrid'in birkaç dakika önce mola vermek için çıkmadan önce dans ettiği VIP alanının en büyük locasında tanımadığım üç adamla tanıdığım bir adam vardı.

Nelo.

Kuzeni olsa bile Damiano'nun Nelo'dan arkadaşı olarak söz edeceğini sanmıyordum ama Maria öyle söylediğine göre Revolv'r'a ilk gelişi olamazdı. Ensem huzursuzluktan karıncalandı. Damiano, Nelo ve adamlarının burada olduğunu biliyor muydu? Adamın yüzünde, Damiano'nun yumrukladığı yerde, hâlâ soluk yeşil bir çürük izi vardı. En azından Nelo restorandaki geceki kadar sarhoş görünmüyordu.

Şişe servisini hazırladım, omuzlarımı geriye attım ve oraya doğru ilerledim.

Nelo, onların locasına gelmek üzereyken beni fark etti. İnce dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. “*Bella*,” diye selamladı beni gözleri vücudumda gezinirken.

“Hoş geldiniz, beyler,” dedim senaryoma sadık kalarak.

Şişeyi masalarına koyarken hareketlerimi takip ediyordu. “Burada çalışıyorsun,” diye belirtti. “Tanıştığımız gecedен önce mi yoksa sonra mı işe alındın?”

“Önce.”

“O orospu çocuğunun sırf bana inat olsun diye seni işe almasını kaldıramazdım.”

“*Señor De Rossi*’nin bir saniyesini bile senin duygularını düşünerek geçirdiğini sanmıyorum.”

Nelo’nun gözleri kısılarak iki çizgi hâlini aldı.

Lanet olsun. Bunu söylememeliydim.

Öne eğilerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Sen De Rossi’nin zamanını nasıl geçirdiği konusunda ne biliyorsun?”

Konuşmamız sonunda yanındakilerin dikkatini çekmişti. Sert bakışları birer birer üzerime yöneldi. İstisnasız hepsi kötü bakışlar atıyordu. İçlerinden birinin gözünde solmakta olan bir morluk vardı. Diğeriyse ancak aşırı uyuşturucu kullanımı ya da şiddet dolu bir hayattan kaynaklanabilecek sıska bir görünüme sahipti. New York’ta benzerlerini görmüştüm. Genellikle ayak işlerine bakarlardı. Her günü sanki kafalarına bir kurşun sıkılacakmış gibi yaşayan adamlardı.

Sonuncusu ilk bakışta en normalleri gibi görünüyordu ama sonra gözlerini gördüm ve iğrenç bir *dejavu* midemin kasılmasına neden oldu. Gözleri aynı Lazaro’nunkilere benziyordu. Soğuk ve her türlü insani duygudan tamamen yoksundu.

“De Rossi’nin çok meşgul olduğunu biliyorum,” dedim hazırladığım kokteyl karıştırıcısını masaya bırakırken. “Onu kas-tettim. İlk kadehleri benim servis etmemi ister misiniz?”

Nelo bakışlarını şişeye, sonra tekrar bana çevirdi. “Tabii, *bella*.”

Muhtemelen insanları bakışlarıyla titretmeye alışık-tı ama onunla arkadaşlarına viskilerini doldururken elim sabitti.

Mor gözlü adam ona İtalyanca bir şeyler söyledi. Anlayama-yacağım kadar çok yerel lehçe kullanmıştı. Nelo çirkin, alaycı bir kahkaha attı. Ağzından çıkacak sonraki sözcüklerin hoşuma gitmeyeceğini anlamam için yeterli bir uyarıydı.

Bana sıırttı. “Bize daha sonra servis etmeni istediğimiz başka şeyler de var.”

Şişeyi tekrar masaya bırakıp doğruldum ve onu duymamış gibi davrandım. “Birazdan size bakmak için tekrar gelirim, bey-ler. İyi eğlenceler.”

Hava gergin ve rahatsız edici bir hâle gelmişti. Bu onlar için bir oyundu. Tüylerimi ürperterek benden ne kadar üstün olduk-larını göstermek istiyorlardı. Birinci raunt bitmişti. Topuğumun üzerinde dönüp ana bara yöneldim.

Diğer müşterilerime hizmet ederken onları en az otuz daki-ka yalnız bırakabileceğime karar vermiştim. Ama on dakika bile geçmeden beni tekrar yanlarına çağırdılar.

“O masadakinden istiyoruz,” dedi Nelo altı litrelik sınırlı üretim Dom Perignon şişesi olan locayı işaret ederek.

Hiç şaşırtmamıştı. Onun gibi adamlar çok tahmin edilebilir oluyordu. En büyük, en parlak oyuncacı isterlerdi çünkü bunun kendilerini iyi göstereceğini düşünürlerdi ama gerçekte insanlar yalnızca parlak oyuncaca bakıp onlara yansıtırdı. “Mükemmel seçim. Önceden söyleyeyim, on bin avro,” dedim masalarının

üzerindeki şimdiden boşalmış şişeye bakarak. Dört kişi için bile fazla çabuk bitmişti.

“Umurumda değil. Burada fiyatlara baktığımı mı sanıyorsun?”

Çevresindekiler güldü.

Gözlerimi devirme dürtüsüne direndim. “Harika, hemen getiririm.”

“O güzel kışınla sallanma. O lanet dansçı nerede? Oturduğumuzdan beri boşluğa bakıyoruz.”

“Her an moladan dönebilir.” Çenemi sıkarak etrafıma baktım. Arkadaşımın onlarla uğraşmak zorunda kalmasından gerçekten nefret ediyordum. Astrid’in salonun diğer tarafından yaklaştığını gördüm. Ben onu uyaramadan Nelo’yla tanışacaktı.

Yüz ifademi görünce parlak gülümsemesi soldu. Locada oturan adamlara baktı ve yüzündeki ifadeden onları tanıdığını anladım. Ama o bir profesyoneldi. Locanın ortasındaki platforma çıkıp herkesi selamladı.

Nelo’nun onu restoranda fark ettiğini ya da arkadaşım olduğunu düşündüğünü sanmıyordum. Onun için böylesi daha iyiydi. Benimle ilişkisinin olmasının Astrid’e bu grupla ilgili bir fayda sağlaması pek mümkün değildi.

Dom’un gösterişli şişesi o kadar büyüktü ki her şeyi taşımak için başka bir kızın yardımına ihtiyacım oldu. Yanlarından geçerken birkaç kişi tezahürat yaptı. Nelo’nun locasına vardığımızda tezahüratlara arkadaşları da katıldı.

“Bunun videosunu çekmem lazım,” dedi sıksa olan. Biz kovayı masanın kenarına bırakırken telefonunu çıkarıp kaydetmeye başladı.

Kargaşa yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki Astrid’in dans etmediğini doğrulana kadar fark etmedim. Artık platformda değildi. Bunun yerine tam karşımda, Nelo’nun yanında du-

ruyordu. Yüzü normalden daha solgundu. Nelo'nun onu bileğinden tuttuğunu fark ettim.

Daha neler.

Konukların *Gogo* dansçılarına dokunmasına asla izin yoktu.

Kanlı canlı bir insan değil de bir oyuncakmış gibi onu dizine oturtup kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Kız ondan kaçmaya çalışıyor ama o buna izin vermiyordu. Korumalar neredeydi?

Midem bulanmaya başladı. "O neden kucağında?" diye sordum.

Nelo sırıttı. "Kıskandın mı, *bella*? Merak etme üzerinde zıplayabileceğin bir dizim daha var." Astrid'in bileğini bırakıp hafifçe boşta kalan dizine vurdu.

"İğrençsin."

"Geçen gece öyle düşünmüyordun."

Astrid ayağa kalkmaya çalıştı ama buna izin vermedi ve avucunu çıplak uyluğuna koyarak onu bastırdı. Kız gözle görünecek şekilde kasıldı. Bakışlarını Nelo'nun arkadaşlarına çevirirken kocaman açılmış gözlerinde korku vardı. Astrid güçsüz bir kız değildi ama bu adamlar açıkça korkutucuydu ve korkudan donduğunu görebiliyordum.

"Onu bırak," dedim. Elim önlüğümün cebinde yumruk olmuştu ama ben De Rossi değildim. Nelo'nun burnunu kıramazdım.

Ancak eli Astrid'in uyluğundan yukarı kayınca bunu deneyecek kadar öfkeli olduğumu fark ettim.

"Onun şikâyeti yok, öyle değil mi?" diye alçak sesle sorarken dudakları kızın boynuna yakındı ama gözleri benim yüzüme yapışmıştı. Bunu beni kızdırmak için yapıyordu.

"Çok korkuyor."

"Korkuyor musun? Sanmıyorum. Bence bu vajina," elini Astrid'in kasıklarını avuçlayacak şekilde hareket ettirdi, "benim için güzelce ıslanmış."

Parmak eklemlerim önlüğümün içindeki buz kıracağına değ-di. Öfke içimde siyah bir yağmur bulutu gibi koyulaştı. Elimle kıracağın sapını kavradım. Hiçbir şey düşünemiyordum. Nefes bile almıyordum.

Buz kıracağını hızla çıkarıp Nelo'nun dizinin üstünde duran eline sapladım.

Lazaro'nun çeşitli keskin nesnelerle ilgili dersleri sonunda işe yaramıştı. Buz kıracağını Nelo'nun elinin tamamından geçir-mek için ne kadar güçlü indirmem gerektiğini biliyordum.

Nelo bir an boyunca elinden çıkan sapa baktı. Sonra Astrid'i üzerinden itip hayretle çığlık attı.

Etrafımızda çalan müzik o kadar yüksekti ki sesini neredeyse bastırmıştı. Nelo'nun adamları ayağa fırlayıp öfkeli şekilde İtal-yanca bağırdı. Biri kolumu tuttu.

“Ale!” Bu Astrid'di. Gözlerini hiç bu kadar iri görmemiştim. “Ale, sen ne yaptın?”

Nelo acı dolu bir homurtuyla buz kıracağını çıkardı ve elin-den akan kan yere damladı.

Ayağa kalkıp kan çanağı gibi bakışlarını bana yöneltti. “Bu-nun için seni öldüreceğim, *bella*.”

Uzun bir süre sonra ilk nefesimi alarak yerdeki kana baktım. Korkunç bir sanat eseri gibiydi.

Tanrım, ben ne yapmıştım? Bunu bir daha asla yapmayaca-ğım yemin etmiştim.

Ölü gibi bakan adam ceketinden sustalı bir bıçak çıkardı.

Astrid çığlık attı. “Ale, gitmemiz lazım.” İki koruma tarafın-dan durdurulduğumda beni birkaç adım sürüklemeyi başarmış-tı. Arkalarında Maria duruyordu. Onları az önce çağırmış olma-lıydı. Birkaç dakika önce yardımlarına ihtiyacımız varken hangi cehennemdeydiler?

“Geri basın,” dedi Nelo, Astrid’le benim önüme geçtiklerinde onlara. “Halledeceğimiz şeyler var.”

“Oturun,” dedi korumalardan biri kuşkuyla dört adamı süzerek. “*Señor De Rossi* yolda.”

“Siktir git.”

Nelo’yla arkadaşları korumalara hakaret etse de iki adam etkileyici bir şekilde sakın kalarak gerilimi azaltmak için ellerinden geleni yapıyordu. Astrid bileğimi sıktı ve ona bakmak için başımı çevirdim.

Gözlerinde gördüğüm şey beni afallattı.

Damiano locanın diğer tarafında belirip koltukların yanından geçti. “Burada neler oluyor?” Beni korumaların arkasında görünce bir kez daha baktı, ardından bakışları locanın ve ilgili herkesin üzerinde gezindi. Nelo’nun elini görünce şoke olmuşsa da belli etmedi. Gözleri ancak diğer adamın sustalısını görünce kısıldı.

“Kulübüme silah mı soktunuz?” derken sesi ölümcüldü.

Nelo’nun yüzü öfkeden kırmızıya dönmüştü. “Bu kaltak beni bıçakladı.” Elini kaldırdı. Korkunç görünüyordu. “Kurallarına sıçarım.”

Damiano birden Nelo’nun yüzüne yaklaştı. “Sözlerine dikkat et,” diye uyardı.

“Yoksa ne olur?”

Etrafımızdaki diğer müşteriler kargaşayı fark etmeye başlamıştı, bazıları neler olduğunu görmek için yaklaşmaya çalışıyordu.

“Odama. Hemen,” dedi Damiano.

“Hayır. Bence bunu burada halledelim, *orphano*²². Kimin kazanacağını herkes görsün,” diyerek onu tahrik etti Nelo.

Damiano’ya sırtındaki kasların gerildiğini görece kadar yakındım.

²² *İta*. Yetim. -ed.n.

“Bunu söylemenin nedeninin beynindeki bütün kan elinden akıp gittiği için çıktığını varsayacağım. Belki sen düzgün düşünemiyorsundur ama ben düşünebiliyorum. Etrafına bir bak. Bu *Il becchino*’nun yarın haberlerde görmek isteyeceği bir sahneye benziyor mu?”

Mezar kazıcı. Göğsümde bir huzursuzluk belirdi. Damiano kimden söz ediyordu ve bu neden *papà*nın adamlarına taktığı lakaplara benziyordu? Onlar birbirlerine hep böyle hitap ederdi. *Il grasso, il dente, il matematico*²³... Her ismin bir hikâyesi vardı. *Il dente*, on altı yaşındayken bir kavgada ön dişini kaybetmişti ve büyükbabam dişini yaptırması için ona para verene kadar birkaç hafta öyle dolaşmıştı. *Il grasso* görevdeyken sürekli bir şeyler atıştırırdı. *Il matematico* ona sorduğumda bana söylememişti ama daha sonra Tito’dan her görevden sonra kaç kişi öldürdüklerini saydığını ve bu sayıları göğüs cebinde taşıdığı küçük deftere kaydettiğini öğrenmiştim.

Nelo alaycı şekilde sırtarak başını salladı. “İyi. Bunu odanda halledelim.”

Damiano korumaları iterek kenara çektikten sonra beni dirseğimden tutup uzaklaştırdı. Diğerlerinin de gelip gelmediğini görmek için kafamı uzattım. Geliyorlardı.

Ras yanımıza koştu. “Neler oluyor?”

“Zayıf olanın bıçağı var,” diye hırladı Damiano ama yürümeyi bırakmadı. “Odama girer girmez onu ondan al ve kapıdaki adamların arasından nasıl geçirmeyi başardığını öğren.”

“Ale! Dur!” Bu Astrid’di. Yanıma gelmeye çalıştığını gördüm ama Ras onu durdurup öfkeyle kaşlarını çatmasına neden olacak bir şey söyledi.

²³ İta. *Şişman, diş, matematikçi.* -ed.n.

Damiano beni “Özel” yazan bir kapıdan içeri soktu ve kulübün gürültüsü kesildi.

Artık arkamızda kimsenin olmadığını fark ettim.

O anda yaptığım şeyin tam olarak farkına vararak sarsıldım.

Ben az önce... Birini bıçaklamıştım. Önemsiz bir şeymiş gibi ona zarar vermiştim. Bu kez ipleri elinde tutan bir kukla ustası yoktu. Yalnızca bendim.

Görüş alanımın kenarları karardı. Ayaklarımın üzerinde sallandım ve Damiano beni daha sıkı tuttu.

Bizi yürütmeyi bırakıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Sen iyi misin? Sana dokundular mı?”

O kadar kızgındı ki titriyordu. Umutsuzca nefes aldım ve zorlayarak ağızımdan tek bir sözcük çıkardım. “Hayır.”

Rahatlayarak nefes verdi. “Ne oldu?”

“Astrid’i sıkıştırdı. Giysilerinin her tarafına dokundu. İğrençti, gitmesine izin vermedi.”

“Onu Astrid mi bıçakladı?”

“Hayır. Ben yaptım.”

İfadesinde gurur duyuyormuşçasına bir şeyler titreşti ama bunu hayal etmiş olmalıydım çünkü bu olayın gurur duyulacak bir tarafı yoktu. Evet, Nelo hastaydı. Ama ben de öyleydim.

Lazaro beni gerçekten mahvetmişti. Artık bunu Astrid de biliyordu. Bunu biraz önce bana bakarken gözlerinde görmüştüm. Benden korkmuş gibi görünüyordu. Sonunda iki haftadır kiminle yaşadığını anlamıştı.

Bir canavarla.

BÖLÜM 16

VALENTINA

“Nelo beni önceki geceden tanıdı,” dedim Damiano’ya çalışma odasına giden loş servis koridorunu takip ederken. “Bu gece yaptığım şey yüzünden beni öldüreceğini söyledi.”

“Sana elini bile sürmeyecek,” dedi Damiano sert bir sesle. “Bunu halledeceğim.”

Dişlerimle alt dudagımı ısırdım. Nelo kurallara göre oynamıyordu. Bu kadarını hissedebilmişim. Nedense Damiano’nun uyarılarını dinleyeceğinden kuşkuluydum.

“Onun olayı ne?” diye sordum.

Öfke çenesini keskin bir çizgiye dönüştürdü. “O ve tayfası bir avuç bok kafalı. Bir daha saçının teline dokunmayı akıllarından bile geçirirlerse buna pişman olacak kadar uzun yaşamazlar.”

Abartıyordu ama bunu öyle büyük bir öz güvenle söylemişti ki neredeyse inanacaktım. Yine de Damiano yalnızca bir iş

insanıydı, peki Nelo? Nelo tehlikeliydi ve bu onunla Damiano arasında ikinci bir sorun yaratışımdı.

Astrid'e yardım etmenin başka bir yolu olmalıydı. İçgüdülerim anında şiddete dönüşmüştü. Bundan sonra bütün sorunlarımı böyle mi çözecektim? Yapmayacağıma kendimi bile ikna edemiyordum. O buz kıracağını Nelo'nun eline geçirirken düşünmemiştim. Yalnızca doğru gelen şeyi yapmıştım.

Panik içimde birikmeye başladı. Şiddet o anda bana, *doğru* gelmişti. Cidden, benim sorunum neydi? Bu hâldeyken *kimseye* yaklaşamazdım. Gerçekten terapiye ihtiyacım vardı. Yıllar boyunca. Ve o zamana kadar çıkış yolu yoktu. Nelo bunu hak etmiş olabilirdi ama ya bir dahaki sefere hak etmeyen birine saldırırsam? Buradan uzaklaşıp kendimi tecrit etmem gerekiyordu. Aklımı kaçırdığım için daha fazla insanı tehlikeye atamazdım.

“Burada bekle,” dedi Damiano odasının önünde durduğumuzda. Birkaç metre ötede, duvara dayalı sandalyeyi işaret edip oturmama yardım etti. “Senin onlarla aynı odada olmanı istemiyorum. İşim biter bitmez konuşuruz. Olur mu?”

“Tabii,” dedim gözlerine bakarak. Teknesinde ağladığımda olduğu gibi benim için endişeleniyordu. İnsanlar benim korunmaya ihtiyacı olan biri olduğumu sanıyordu.

Koridorun diğer ucundan ayak sesleri geldi ve Damiano omzumu sıktı. Nelo'yla adamlarına kapıyı açarak beni onların görüş alanından çıkardı. Hepsi odanın içinde kaybolmadan önce bir anlığına Ras'ı gördüm.

Yalnız kaldığım anda iki büklüm olup yüzümü avuçlarımın arasına gömdüm. Midem alt üst olmuştu. Karnımın içinde çürük bir şey patlamış ve içimi zehirle doldurmuş gibi hissediyordum.

Odada saldırgan tonlarda konuşuyorlardı ama kalın duvarlardan tek bir sözcüğü bile seçemiyordum.

Burada kalamazdım. Kalırsam patlayacaktım.

En yakın acil çıkışa koşarak kapıdan çıktım. Sıralanmış arabaların arasından hızla geçerken otopark bulanıklaştı. Sahile ulaşana kadar hareket etmeyi bırakmadım. Topuklarım kumlara gömülüyordu. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ama ay parlaktı ve kıyıya çarpan dalgaları aydınlatıyordu. Su, geceleri her zaman daha hareketli olurdu, beyaz dişlere benzeyen köpüklerle parlıyordu.

Kıyıya o kadar yakındım ki okyanusun serpintilerini çıplak dizlerimde hissedebiliyordum. Doğruca suya girip bir daha çıkmamam beni kim özlerdi? Kız kardeşlerimin bana ihtiyacı yoktu. Annemle babam muhtemelen ölmemi istiyordu. Bu noktadan sonra beni sağ bulurlarsa ömrümün sonuna kadar utanç kaynağı olurdu. İhanetim yüzünden *papà* muhtemelen beni öldürmesi için Lazaro'ya onay verirdi. Ben hiçbir zaman kızları olmuş muydum yoksa yalnızca kullanabilecekleri bir araç mıydım? Mafya kızlarının içinde takas edilecek bir şeyden fazlası olan birileri var mıydı?

Su artık dizlerime geliyor ve okyanus beni istekle karşılıyordu. Ayak bileklerimi çekiyor, köpüklü ellerini tenime sarıyor ve beni daha derine gitmem için kandırmaya çalışıyordu.

Gözyaşları yüzümden süzülüyordu. Her şeyi bırakıp yeniden başlamak gerekiyordu ama bu geceden sonra bunu yapabilir miydim, bilmiyordum. Korku içinde yaşamak şimdiye dek yapmak zorunda kaldığım en yorucu şeydi. Ve artık yalnızca başkalarından korkmuyordum. Kendimden de korkuyordum.

Lazaro'nun içimi doldurduğu zehir kaybolmamıştı. Aklımı bozmuş, karakterimi silmişti. Kim olduğumu bilmiyordum.

Su şortumun paçasına kadar çıkınca nefesim kesildi. Soğuktu. Arındırıcıydı. Belki ruhumu temizleyebilirdi. Bu düşünce

beni daha ileri gitmeye itti. Büyük bir dalga çarptı ve bir anda ayaklarım yerden kesildi. Sırtüstü düştüm, kafam suyun altında kaldı.

Suyla temizle beni. Geçmişimi, günahlarımı, anılarımı. Yeniden doğmak istiyorum.

Ayaklarım denizin tabanına değdi. Su o kadar derin değildi, gerekirse yerden güç alıp yüzeye çıkabilirdim ama kendimi zorlayıp nefesimi tuttum. Dalgalar vücudumu ileri geri sürük-lüyordu, suyun içinde rahatlayarak doğanın işini yapmasına izin verdim.

Nefesim tamamen tükendiğinde başımı suyun yüzeyine çıkarıp gökyüzüne baktım. Bu gece yıldız görünmüyordu, ay çok parlaktı. Keşke onları tepemde görebilseydim, bu büyük dünyada ne kadar küçük olduğumu hatırlatabilirlerdi.

Bir dalga daha bedenime çarptı. Burnuma biraz tuzlu su kaçınca öksürmeye başladım. Düzgün bir nefes almaya fırsat bulmadan bir su duvarı daha çarpmıştı.

Şimdiye kadarki en büyük dalga yüzüme çarptığında adımlı duyduğumu sandım ama hızla akan suyun sesi onu bastırdı. Sonra suya battım ama bu kez ayak parmaklarımı uzattığımda herhangi bir dirençle karşılaşmadım. Batıyormuşum gibi gelmi-yordu. Havada ve zamanda asılı kalmış gibiydim.

Panik yavaşça yayılmaya başladı. Yüzüyordum ama hava çok karanlıktı ve hangi tarafın yukarısı olduğunu bilmiyordum. Su artık hoş bir serinletme hissi vermiyordu. Dondurucu, ağır ve katran kadar koyuydu. Göğsümde bir acı belirip karanlık düşüncelerimin arasına sızdı. Hiçbirine tutunamıyordum.

Nihayet öleceğime kanaat getirdiğimde belime bir şey dolandı. Karnıma battı, donuk dişlerini tenime sapladı.

“Ale. Ale!”

Diş değildi. Parmaktı. Eller. İki kol.

Tuzlu okyanus suyunu kusana kadar beni defalarca sıktı. Sırtım sert kumlara çarpıyordu. Yan çevrildim. Hayatımda hiç olmadığı kadar sert öksürüyordum.

Sonunda gözlerimi kırptıştırarak açtığımda Damiano öfkeli bir tavırla tepemde dikiliyordu. İliklerine kadar ıslanmıştı, su saçlarından yüzüme damlıyordu.

“Kahretsin,” dedim zor çıkan sesimle.

“Gece deniz böyle dalgalıyken kim yüzmeye gider? Boğulabilirdin, seni *aptal*,” dedi tıslar gibi. Beni öldürecek kadar kızgın görünüyordu. Gözlerini karanlık bürümüştü.

“Özür dilerim. Ben yalnızca... Serinlemek istedim.”

Doğanın tam olarak nerede yanlış yaptığını görebilmek için beni parçalara ayırmak istiyormuş gibi bakıyordu. “Kulüpte klima var. Söylediğim gibi yerinde kalsaydın serinlerdin.”

Gözlerimi kapayıp başımı salladım. “Hayır.”

“Ne demek hayır?”

“Anlayamazsın.”

Omuzlarımdan tutup sertçe sarstı. “Seni biraz önce sudan çıkarmışken bana bunu söyleyemezsin. Az kalsın *ölüyordun*.”

Doğru söylüyordu. Beni kurtarmasa ölebilirdim.

Bu gerçekten çok mu kötü olurdu?

Şiddet içeren dürtülerimin bir daha ortalığı kasıp kavurmasını önlemenin bir yolu olabilirdi.

Gerçekten intihar etmeyi düşünmüş müydüm? Hayır, pes edemezdim. Kaçmak için yaptığım onca şeyden sonra.

Bir hıçkırık boğazıma kadar tırmandı. Korkunç bir sestti.

Damiano omuzlarımdaki ellerini gevşetti. “Konuş benimle.”

“Ona zarar verdim,” dedim gözlerimden akan yaşlar şakaklarımdan süzülürken.

“Nelo’ya mı?” Bir kahkaha attı. “O kimin umurunda? Doktora gitti. Bir yara bandı verip defolup gitmesini söyleyeceklerdir.”

Doğrulup oturmaya yeltendim, Damiano yardım etmek için elini belime koydu.

“Anlamıyorsun.” Gerçek ortaya çıkmak istiyordu. Bir an bile endişelenmesine değmeyeceğimi anlaması için yaptığım her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmak istiyordum.

Ama yüzüne bakınca bunun yalan olduğunu anladım. Endişelenmesi hoşuma gidiyordu. Reddetmek istemiyordum. İçine daha da gömülmek istiyordum.

“Şiddete başvurdum,” diye söylendim ona söylemek üzere olduğum her şeyi bir kenara kaldırarak. “Ve o an bunun yüzünden kendimi kötü hissetmedim bile. Bu beni nasıl bir insan yapar?”

Damiano bıkkın bir nefes verdi. “Düşünmeden tepki verdin. Astrid’i korumak istedin. Bu seni iyi bir arkadaş yapar.”

“Tepkim ona buz kıracağını saplamak oldu.”

“Çoğu insan daha kötüsünü yapardı.”

“Bundan kuşkuluyum.”

“Ben değilim.” Çenemi kaldırdı. “Bak, nasıl hissettiğini biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Evet. Yaptığın şey şiddet içeriyormuş gibi geldi ama değildi. Şiddet, doğası gereği bencilliğin zirvesidir. Senin tepkin öyle değildi. Sen bir dostunu korumak amacıyla hareket ettin.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Şiddet işimin bir parçası.”

“Kulüplerinde insanların kavgaya falan karışmasını mı kastediyorsun?”

Gözlerini kaçırıp ağzının kenarını kaşıdı. “Evet.”

“Bütün bunlarla Ras ve ekibinin ilgilendiğini sanıyordum.”

“Çoğuyla. Ama bazen benim tarafımdan halledilmesi gereken şeyler oluyor. Bu geceki gibi. Şiddetle etkili bir şekilde başa çıkmak için onu anlamak gerekir. Şiddet alışkanlığı olan biri genellikle çok zeki değildir. Bir durumla nasıl başa çıkacağını bilemez. Duygularını kontrol edemez ve parlar. Ne arayacağını bilersen neredeyse bütün şiddet eylemleri önlenabilir. Bazen tek gereken, özenle seçilen birkaç sözcüktür. Diğer zamanlardaysa bunu ancak kendi güç gösterinle durdurabilirsin. Bu gece senin yaptığın da buydu.”

“Olayları durdurmak yerine olayı büyüttüm.”

“Astrid’i ondan kurtardın, değil mi? Dikkat dağıtacak bir durum yarattın. Nelo’yu hedefinden saptırdın.”

“Kendime doğru.”

“Sana söylediklerini unut,” dedi Damiano. “Sana asla zarar vermeyecek.”

Sözlerinin cildime nüfuz etmesine ve bir doz uyuşturucu gibi kanıma sızmasına izin verdim. Ona inanmak çok cazipti. “Ona izin vermeyeceksin.”

“Evet. Bunu zaten söylememiş miydim?” Elini uzatıp parmak uçlarını yanağımdan dudaklarıma doğru gezdirdi. “Benim olmanı sağlayacağım, Ale. Ve ben benim olanı her zaman korurum.”

Bir dalga kıyıya vurdu ve ayak parmaklarımıza değdi. Ağzımı aralayıp dilimi çıkardım. Tadı tuz, güvenlik ve arzu gibiydi.

Onun içine dalmak istedim. Yalnızca bir geceliğine beni koruyacağına inanmama izin verecektim.

Daha söyleyemeden niyetimi anladı ve parmaklarını ıslak saçlarıma daldırıp dudaklarımı kendininkilere yaklaştırdı. Tanrım, onu öpmek o kadar güzel bir duyguydu ki.

Ama öpücüğünü kısa kesip tekrar bana dik dik baktı. “*Cazzo*, neredeyse boğulacağına hâlâ inanamıyorum.”

“Özür dilerim,” dedim. “Aptalcaydı.”

“Evet, öyleydi.”

Ellerimi kaslı göğsünde gezdirdim ve parmaklarımı gömleğinin içine soktum. “Bana yeniden yaşadığımı hissettir.”

Gözleri ateşle yanarak parıldadı, sonra tamamen üzerime çıktı, sırtımı kuma bastırıp güçlü bedeniyle üzerime yerleşti. O anda bir şeye bağlanmamın ne kadar gerekli olduğunu anlamış gibi ağırlığını hissetmeme izin verdi. Parmaklarımı gömleğinin altına sokup tırnaklarımla sırtında uzun çizgiler çizdim. Bu memnuniyet dolu bir homurdanmayla alt dudağımı çekiştirmesini sağladı.

Üzerimden uzaklaşıp sırlıslıkla giysilerime baktı. “Yırtarak çıkarmamı istemiyorsan tişörtünü çıkar.”

İçime bir sıcaklık dalgası hücum etti. Kulübe dönmemiz gerekeceği için giysilerimizin sağlam kalması muhtemelen daha iyi olurdu.

Islak kumaşı başımdan geçirmeme yardım etti, ardından sütyenimin kopçasını açmak için arkama uzandı. Göğüslerim çıplak kalır kalmaz elleri arzu dolu, ağzı tadıma bakmaya hazırıldı. Meme uçlarımdan birini ağzına alıp dişleriyle çekiştirdi, ardından aynısını diğerine de yaptı. Elektrik tenimin her tarafını karıncalandırdı ve karnımın derinliklerinde sıcaklık sarmalları oluşturdu, daha fazlası için o kadar arzuyla doldum ki onu kendimden uzaklaştırıp hemen iç çamaşırla şortumu çıkardım.

Damiano çıplak hâlime baktı. “Kahretsin,” dedi hırlar gibi. “Bu vücut benim için yaratılmış gibi.”

Göğsümün içinde bir şeyler kıpırdandı. Böyle şeyler söylediğinde neden bu kadar doğru geliyordu?

Gözlerini itiraz etmem için bana meydan okuyormuş gibi benimkilere dikti. Yapmayınca beni ödüllendirdi.

Ağzı bacaklarımın arasındaydı.

O klitorisimi yalayıp emerken ben de kumu tırmalıyordum. Bu konuda nasıl bu kadar iyi olabilirdi?

“Kahretsin,” dedim soluk soluğa. Bacaklarımın arasındaki baskı arttıkça görüşüm bulanıklaşıyordu. Bacaklarımdan tutup hiç ağırlığımı yokmuş gibi omuzlarına dayadı. Sonra başını kaldırıp bana baktı, ağzı hâlâ vajinama yapıştı.

İçimde bir zevk huzmesi patladı ve çığlık attım. Kıvrınmama rağmen beni bırakmıyordu. Aşağı inmeye çalışınca beni diliyle becerdi, hissettirdiği puslu zevk gerçek dışıydı.

“Damiano,” dedim inleyerek.

Sonunda beni tekrar yere indirdi ve parmaklarını içime sokup sahiplenici bir şekilde bükte. “Hiç bu kadar iyi bir şey tatmamıştım,” dedi boğuk bir sesle.

Elimin tersiyle alnımı sildim. *Tanrım.*

Üzerime çıktığında elimi pantolonunun içine sokup sertleşmiş aletini buldum. Onu okşamaya başlayınca gözlerini sımsıkı kapadı, sonra daha sıkı tutunca inledi ama ben daha fazlasını deneyimleyemedim, “Yeter,” dedi havlar gibi.

Elimi pantolonundan çıkardı, başımın üstüne kaldırıp orada tuttu ve boynumdan öptü. Tenime gömülerek, “İçine boşalacağım,” dedi.

Bunun onun izin isteme şekli olduğunu anlayınca tüylerim ürperdi. Son doğum kontrol aşımı düğünümün arifesinde yaptırmıştım, bu da bir ay kadar daha etkili olacağı anlamına geliyordu.

“Tamam,” dedim soluk soluğa.

Gırtlığından tatmin olmuş bir homurtu çıkardı, üzerimden kalkıp soyunmaya başladı.

Tamamen çıplak kalınca bacaklarımın arasına diz çöktü, güçlü vücudu ay tarafından aydınlanıyordu. O kadar çarpıcı bir görseldi ki bir ressam tarafından resmedilmesi gerekirdi ama kumsal bizim dışımızda tamamen boştu. Parmak uçlarımı göğsünün ve karnının belirgin kaslarının üzerinde gezdirdim ve her ayrıntıyı hafızama kaydetmeye çalıştım.

Çenemi tutup bedeniyle bedenimi kapladı. Gelecek olanın beklentisi ayak parmaklarımı bükmeme neden oldu. Penisini uyluğuma bastırıyordu, kalçamı hareket ettirip onu girişimle aynı hizaya getirdim. Bu, bir erkeğin içimde ikinci kez bulunuşu olacaktı ve ilkinde hiç benzemeyeceğini şimdiden biliyordum.

Tek bir yumuşak hamleyle içeri girdi ve sert bir nefes verdi. Bu kadar dolu olma hissiyle gözlerim titreyerek kapandı. Tırnaklarımı kalçasına geçirdim ve hareket etmeye başladı, önce yavaş, sonra giderek daha hızlı. Çılgına dönüp çaresiz kalana kadar devam etti. Başka bir orgazmın eşiğinde olduğumu hissedebiliyordum.

Aniden içimden çıktı, beni ters çevirdi ve dört ayak üzerinde, kalçalarım havada olacak şekilde durdurdu. Beni kalçamdan tutup tekrar içime girdi ve hemen amansız bir ritim yakaladı. Kendimi ayakta tutmaya çalışırken kollarım titriyordu.

“Bu vajina da benim için yapılmış,” diye homurdandı içime girip çıkmayı sürdürürken arkamdan. “Ve bu güzel küçük kış da.” Başparmağı diğer deliğe sürtündü. “*Bana ait.*”

Kıvrandım, zirveye yaklaştıkça kesik kesik nefes alıyordum. Şehvetten ve adrenalinden çıldırmıştım, omzumun üstünden gözlerine baktım. “Hepsi senin.”

İfadesi memnuniyetle eriyip gitti ve bunu görmek beni bitirmişti. Kasıldım, parmaklarımı kumda büktüm ve kollarımın üzerine düştüm. Ellerini kalçama götürdü, iki kere daha içime girip çıktı ve içime boşaldı.

Yan tarafa doğru devrildik ve güçlü kollarını bana doladı. Artık gökyüzü daha açıktı. Güneş yakında doğacak ve geceyi silecekti.

Bir süre sonra beni kaldırıp tekrar suya götürdü, sırtımdaki ve kollarımdaki kumları temizleyip bacaklarımın arasını yıka-
dı. Ona izin verdim. Onun benimle ilgilenmesine birkaç dakika daha sürmesine izin verecektim.

“Kendini bir daha asla tehlikeye atmayacaksın,” diye mırıldandı kulağıma. “Kimse benim olana zarar veremez, sen bile.”

Giysilerimizin her yeri kumla kaplı olarak kulübe geri döndük. Herkesin içinde sıcak elini sırtıma bastırırken yürümek tuhaf gelse de kimse bize aldırış etmedi. Bu saatte yürürken karşılaştığımız herkes uyuşturucunun etkisindeydi.

“Arabamın anahtarını odamda bıraktım,” dedi. “Onu alacağız ve seni evine bırakacağım.”

Güneş ufkun üzerinden göründü. Damiano gibi biriyle birlikte olmaya hazır mıyım? O mafya üyesi değildi ama yine de koruma teklifinin beraberinde bazı beklentiler getireceğini biliyordum. Onun olmamı istiyordu.

Beni ne kadar arzuladığını ve bedenimi nasıl kullanacağını bana söylemesi hoşuma gidiyordu çünkü benim de bundan keyif almamı sağlayacağını biliyordum. Peki ya daha fazlasını isterse? Ya Lazaro ve *papà* gibi beni kontrol etmek istiyorsa?

Hayır, normal erkekler böyle düşünmezdi. İnsanları kırılmanın eşiğine gelene kadar kendi istekleri doğrultusunda bükmeye çalışmazdı. Damiano ona ait olduğumu düşünebilirdi ama bu sözleri tehdit olarak değil vaat olarak söylediğini biliyordum. Benimle ilgilenmek istiyordu. Tam olarak bunu yapmasına izin vermek gerçekten o kadar kötü müydü?

Sahip olduğumuz şey sonsuza dek sürmeyecekti ama şimdilik belki onun olmanın tadını çıkarabilirdim.

Odasının kapısında durduk ama içeri girmeme engel oldu. Kaşları çatılmıştı. “İçeride biri var. Kapıyı kilitlemiştim.”

Kapı açıldı, hafifçe aralıktı.

Beni arkasına aldı. “Burada kal. Önce kontrol edeceğim.”

İçeride onu Nelo ve çetesi mi bekliyordu? Korku içimde kıvılcımlarını saçtı.

Kapıdan girip gözden kayboldu, bir dakika kadar boğuk sesler duyduktan sonra dışarı çıktı.

“Kimmiş?” diye sordum.

Bakışlarında bir sıcaklık sezdim. “Kız kardeşim. Uyanıp eve gelmediğimi fark edince endişelenmiş. Beni aramaya gelmiş. Onunla tanışmak ister misin?”

“Hımm.” Az önce kumsalda seks yaptığımızın ve menisinin hâlâ üzerimden aktığının tamamen farkındaydım. Sıcaklık yanaklarımı kapladı. Berbat görünüyor olmalıydım.

Ama merak ediyordum. O aile fotoğrafındaki küçük kızın yetişkin hâli kapının diğer tarafındaydı. Damiano yakın olduklarını söylemişti, bu yüzden beni onunla tanıştırmak istemesi önemli bir şey gibiydi.

“Olur,” dedim.

“Gel.” Elimden tutup kapıyı açtı. “Martina, seni tanıştırmak istediğim biri var,” dedi arkasında benimle odaya girerken. “Bu Ale.” Kenara çekilerek masasının kenarına tünemiş birini ortaya çıkardı.

Selam sözcüklerim aniden boğazımda kaldı. Dudaklarım aralandı. Görüşüm kızın etrafında daralırken çevremdeki her şey kayboldu.

O kız.

iPad'in ekranından bodrumumun zeminine kıvrılmış hâlde gördüğüm.

Beni tanıyınca gözleri açıldı.

Gerçeklik, bir solukta yıkılmayı bekleyen oyun kartlarından yapılmış bir ev gibiydi.

Derin bir nefes aldı.

Ve sonra, çığlık attı.

BÖLÜM 17

DAMIANO

Kız kardeşimin New-York seyahatı sırasında kaçırıldığı haberini aldığımda paniğe kapılmamış, hissettiğim öfkeye yenik düşmemiştim. En iyi adamlarımı izini sürmeleri için görevlendirmiş, elimden gelen her türlü yardıma başvurmuş ve New York'a bir uçuş planlamıştım. Ras arayıp travma geçirdiğini ama görünüşe göre zarar görmemiş bir hâlde İspanya'ya döndüğü haberini verdiğinde havadaydım. Uçağın rotasını değiştirdik. Eve döndüm ve kardeşime uzun uzun sarıldım.

Sonra korumasını çağırıp kafasına bir kurşun sıktım.

Bunu yaptığımda Ras da oradaydı. Korumasını duygularıma yenik düştüğüm için öldürmediğime kefil olabilirdi. Hayır, nedeni sıkı bir gemi işletmem ve ekibimde 110 kiloluk işe yaramaz bir et parçası taşıma lüksüm olmamasıydı. Katkı sağlamayı bırakmış ve sonucunda ölmüştü.

Küçük kardeşim az önce benim olduğunu ilan ettiğim kadını gördüğü anda ciyak ciyak bağırmaya başlayınca yüzümü ifadesiz tutmamı sağlayan da aynı soğukkanlılıktı.

Mari ergenlik çağındaydı ama bütün o hormonlara rağmen bu normal bir tepki değildi.

Aşırı ters bir şey vardı.

Odamın kapısını arkamdan çarparak kapadım. “Mari.”

Kardeşim masamdan atlayıp bana koştu. Yüzünün kanı çekilmiş, gözleri irileşmişti. “Dem, onu tanıyorum,” dedi titrek bir sesle. “O beni kaçırın adamın karısı.”

Kanım buz kesti.

Ale Romero’nun ismi hakkında yalan söylediğini biliyordum ama bunu asla tahmin edemezdim. Onu yatağıma atmak, hakkındaki gerçeği öğrenmekten daha önemli bir iş gibi görünmüştü. Ne de olsa benim sırlarım onunkileri gölgede bırakırdı ve iki yüzlü davranmaktan nefret ederdim.

Görünüşe bakılırsa yanılmıştım.

Görünüşe bakılırsa çarpıcı bir yüz ve fantezilerimin derinliklerinde şekillendirilmiş bir vücut yüzünden *lanet aklımı* kaybetmiştim.

Buna nasıl izin verebilmişim?

Mari’ye sarıldım ve içimi gök gürültüsü gibi sarsan şiddetli öfkeyi hafifletmek için kokusunu içime çektim. Burun deliklerim genişledi. Tanıdık kokusu, yuvayı ve bu çarpık dünyada güzel olan her şeyi andıran kokusu, bile yeterli olmadı. Bakışlarımı yavaşça yeniden Ale’ye çevirdim.

Bize hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Kolumu indirip yumruğumu sıktım.

“Açıklayabilirim,” derken sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Dudaklarımı bükerek gülümser gibi yaptım. “Bütün bunların sadece bir yanlış anlaşılma olduğundan eminim,” dedim yalan söylediğimi anlaması için Mari’nin kalçasını sıkarken. “İkiniz de oturun. Size biraz su getireceğim.”

Ale’nin yüzü rahatlayarak yumuşadı. Bunu yutmuştu, bu da benim saf bir aptal olduğumu düşündüğü anlamına geliyordu. Neden öyle düşünmeyecekti ki? Bunca zaman beni aptal yerine koymuştu.

Oturdular ve ben odamın köşesindeki bar arabasına doğru yöneldim. İkisi sessizce birbirlerine bakarken Ras’a mesaj yazdım: “*Odama. Acil.*”

Cazzo. Bir saatten kısa bir süre önce içinde olduğum kadın, kardeşimi mezuniyet hediyesi olan New York tatili sırasında kaçıran değersiz pislik yığınıyla evliydi. *O evliydi.* Mari’nin en iyi arkadaşını öldüren ve kardeşimi bir bodruma kapatan ve saatlerce sürecek acımasız işkenceler yapacağını tahmin ettiğim adamla evliydi. Ağzıma ekşi bir tat geldi. Ale işi bitirmek için mi peşinden Ibiza’ya kadar gelmişti? Ben de onu doğruca kız kardeşime götürmüştüm. Suçluluk duygusu boğazımı bir ağ gibi sardı.

Bir viski şişesinin arkasına saklanmış küçük metal kutuyu açtım ve sakinleştirici hapları çıkardım. Önceki deneyimlerimden, çözündüğünde tat vermediğini biliyordum. İki bardağa maden suyu doldurdum, hapı işaret parmağımla baş parmağımın arasında ezdim ve tozu bardaklardan birine boşalttım. Baloncuklar her türlü kalıntıyı maskeleyecekti.

“İyi olduğuna çok sevindim, Martina,” dedi Ale arkamdan.

Yüzünü tokatlamamak için durup derin bir soluk almam gerekti. O yalancı ağzıyla kardeşimin ismini söylemeye nasıl cesaret ederdi?

Bana baktı. İlaçlı suyu ona uzattım ve yüzüme bir kez daha bir gülümseme kondurdum. Her birinin hayatımın bir yılına mal olduğuna yemin edebilirdim. Yüzüme bir kesik atılmış gibi hissediyordum.

Bardağa kendimi kontrol edebileceğimden daha uzun süre bakmasından korktum ama hepsini bir dikişte içerek bana iyilik yaptı. Elleri hafifçe titriyordu. Onları kaba bir iple bağladığımı ve bağlarıyla mücadele ederken kanadıklarını hayal ettim.

Mari küçük bir yudum aldı ve dönüp bana baktı. Talimatımı bekliyordu. Benim tatlı, nazik kız kardeşim.

Bana geri döndüğünde suçlulara Imogen'le ona yaptıklarının bedelini ödeteceğime yemin etmişim. Onu kimin kaçırdığını bilmiyordu. Imogen'i vurduktan sonra onu bayıltmışlardı ve o bodruma geldiğinde sakinleştiricinin etkisi tam olarak geçmediği için adamla ilgili hatırladıkları bulanıktı. Ama kadını hatırlıyordu. Kız kardeşimi kaçırın kişiyi vurana ve kaçmasına yardım edene kadar suç ortağı gibi görünen kişiyi.

Mari, kadının ona neden yardım ettiğini bilmiyordu ama ben, bizim dünyamızda karşılıksız iyilik eylemlerinin, İbiza'daki sakin bir gece kadar nadir olduğunu bilecek kadar uzun yaşamıştım. Kimse kendi çıkarı olmadıkça böyle bir şey yapmazdı. Ale'nin kardeşimi serbest bırakmasının gizli bir amacı olmalıydı.

Ve bunu çözmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Ale sandalyeye yığıldı. "Kendimi tuhaf hissediyorum," dedi göz kapakları düşmeye başlarken.

Lanet olsun, geç bile kalmıştı.

Önünde çömelip avuçlarımla sandalyenin kollarını kavradım. O anda kendime ona dokunacak kadar güvenmiyordum. Martina'nın ağabeyinin işe yaramaz yalancılarla nasıl baş ettiğini görmesine gerek yoktu. "Sorun nedir?" diye sordum.

Tekrar kaldırmayı başarmadan önce başı iki yana sallandı. “Bacaklarımla kollarımı hissetmiyorum.”

Mari ıglık attığından beri ilk kez maskemin düşmesine izin verdim. İfadeyi fark eden Ale’nin yavaşça kaşları çatıldı. “Damiano... Bana neler oluyor?”

“Kan dolaşımına sakinleştirici bir madde yayılıyor.”

Gözlerinde korku belirdi ve bir an o kadar korkmuş göründü ki hafif bir acıma hissettim. Ama sonra onun kim olduğunu hatırladım ve bu acımayı sinir bozucu bir sinek gibi ezdim. “Bana bir açıklama yapmaya söz vermiştin.”

Başını sallamaya çalıştı. Çenesi göğsüne çarptı. Parmaklarını saçlarının arasına sokup bana bakması için başını kaldırdım. “Sözüne ihtiyacım yok,” diye fısıldadım. “Senden gerçeği son damlasına kadar alacağım.”

Vücudu tamamen gevşedi. Arkamda Mari’den boğuk bir hıçkırık geldi.

Ale’yi bıraktım ama sandalyeden kaymaya başlayınca yere düşmeden tuttum. İncinmesi umurumda olduğundan değil kafasını çarpıp hafızasını kaybetmesi riskini göze alamayacağım içindi. Öncelikle içinde saklı olan bütün bilgileri ele geçirmem gerekiyordu.

Ras kapının eşiğinde belirdi. Bakışları Martina’yla beni taradıktan sonra kollarımdaki bedene odaklandı. “Doktor çağırayım mı?”

Kabaca Ale’yi ona devrettim. “Hayır. Mari’yi kaçırın suikastçının karısı olduğu ortaya çıktı. Onu evime götür ve güvenli odaya koy.”

Ras’ın kaşları alnına kadar kalktı. “*Merda.*”

“Haklıydın,” dedim. “Daha dikkatli olmalıydım ama artık bütün bu planın arkasında kimin olduğunu sonunda öğrenebileceğiz.”

Ras ona baktı. Birden Ale'yi Ras'ın kollarından almak istedim ama bu saçma duyguyu uzaklaştırdım. Yatmıştık. Bir kere. Bu kadına karşı onu sorgulama yeteneğimi tehlikeye atacak bir şey hissetmiyordum.

“Arkadaşlarına ne diyeceğim? Hepsi bu gece burada çalışıyor.”

Masama geçtim. “Onlara adadan ayrıldığını söyle.”

“İnanmazlar.”

“O zaman lanet işini yap ve onları inandır.”

Ras'ın sert bakışlarıyla karşılaştım. Ses tonumdan rahatsız olmamıştı. Daha beteri. Kaygılanmıştı.

Saatime baktım. “Saat neredeyse sekiz. Mari, seni dans dersine götüreceğime söz verdim,” dedim sertçe. Göz ucuyla kardeşimin ayağa kalktığını gördüm. Ale'yi gördüğünden beri neredeyse tek kelime etmemişti.

“Gitmeyebilirim,” dedi bakışları kuzenimizin kucağındaki baygın kadına odaklanmış olarak. “Barselona'ya indiğimde onu gördüğümü sandım ama o kadar yorgundum ki hayal gördüğümünden emindim.”

Aklıma Mari'nin döndüğü günün anısı geldi. Kardeşimi hiç bu kadar yıkılmış hâlde görmemiştim. Bu beni çok korkutmuştu. Onun artık hayatta olmayabileceği düşüncesi o kadar sindirilemezdi ki bunu o gün bile kabul etmeyi reddetmiştim.

“Dersine gitmeni istiyorum. *Señorita* Perez seni bekliyor,” dedim. Kardeşim hâlâ düzelmemişti ve iyileşmesi yavaş ilerliyordu. Onu dans derslerine dönmeye ikna etmeyi bu hafta başaramıştım.

Mari bol keten bluzunun kollarını çekiştirdi ama daha fazla itiraz etmeyeceğini biliyordum. Kardeşim bana koşulsuz itaat ederdi. “Tamam. Gideceğim.”

Sesinde kalbimi acıtan hüzünlü bir tını vardı. “Hey. Bir saniye buraya gel.” Kollarımı açtım.

Kollarıma girip yanağını göğsüme yasladı. “Çıglık attığım için özür dilerim,” diye mırıldandı. “Onun olduğuna inanamadım. Burada ne işi var, Dem?”

“Burada çalışıyor... Çalışıyordu.”

“Beni mi arıyordu?”

“Bilmiyorum ama öğreneceğim.” Başının tepesini öptüm. “Artık güvendesin. O kadın sana hiç zarar veremeyecek.”

Kardeşim geri çekildi. “Onun bana zarar vermek istediğini zannetmiyorum. Kocasıyla iyi anlaştıklarını sanmıyorum.”

Sessiz kaldım. Kardeşimin deneyimli bir suçlu için masum numarası yapmanın ne kadar kolay olduğunu öğrenmesine gerek yoktu. Mari *sistem*adaki en ölümcül ailede doğmuştu ama babamın zalimliğine dair hikâyeler anne ve babamın ölümüyle birlikte ortadan kaybolmuştu. Bu hikâyeleri Mari’yle paylaşmaya hiç niyetim yoktu. Bütün hayatımı kardeşimi ona zarar verecek kişilerden korumakla geçirmiştım, buna geçmişimizin hayaletleri de dâhildi.

“Arka kapıdan çıkacağız,” dedim Ras’a. Başıyla onayladı ve gizlice özel garajıma açılan kitap rafından geçti. Mari arabama binerken Ras’ın Ale’yi arabasının arkasına koymasını izledim.

“Onu bagaja koy,” dedim ona.

“Sarsıntılı bir yolculuk.”

Mari’nin duymaması için kapıyı çarparak kapadım. “Daha iyi. Ve onu benim için as, tıpkı Mari’nin ona yaptıklarını söylediği gibi.”

Ras burnunu çekip dudaklarını büzdü. “Belki de önce onunla konuşmalısın.”

“Belki de *caponu* sorgulamamalısın.” Tepkisini beklemeden sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdım.

Bütün bunlardan önce, Ale’yi bu gece randevuya çıkarmayı düşünüyordum.

Görünüşe göre randevumuz çok daha ilginç bir hâl almıştı.

BÖLÜM 18

VALENTINA

Gözlerim aralandığında rüya görmediğimden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Düşüncelerim bulanıktı, dilim kurumuştu ve bileklerim gerçekten acıyordu. Ağzımda tükürmek istediğim ilaç gibi tuhaf bir tat vardı ama tükürüğüm ciddi anlamda azalmıştı. Beynimin bulanıklığından kurtulmak için başımı salladım ve omzumdaki keskin ağrı canımı acıttı.

Ah, bunun nedeni birinin bileklerimi sert bir iple bağlaması ve beni kollarımdan asılı bırakması olabilirdi.

Yaklaşık yatak odası büyüklüğünde kare bir odadaydım. Fanyans zemin, boyasız duvarlar ve tavana yakın, büyük bir kısmı gazeteyle kaplı dar bir pencere vardı ama boşluklardan parlak ışık sızıyordu. Odanın manzarası dışarıda bir yere bakıyordu. Pencereden bir bossa nova²⁴ melodisinin yumuşak tınısı duyuluyordu.

²⁴ Brezilya kökenli bir müzik ve dans türü. -ed.n.

Dehşet dürtüsü hafızamdan daha hızlı akın etti. Hangi cehennemdeydim ve buraya nasıl gelmiştim? Ayak parmaklarım yere değiyordu.

Dik durursam ağırlığımı kollarımdan alabileceğimi fark ettiğim anda tam olarak öyle yaptım.

Sonra birden hatırladım. Damiano'nun çalışma odası. Martina. Suyu bana uzatırken doğal olmayan tuhaf gülümsemesi.

Bana ilaç vermişti.

Ne kadar zamandır baygındım? Kollarımın bu kadar ağrımına bakılırsa epey zaman geçmiş olmalıydı. Önce bir yöne, sonra diğerine döndüm. Kulpsuz bir kapı vardı. Ayağımla tekmelemeye çalıştım ama ulaşmamın mümkün olamayacağı kadar uzaktı. Onun yerine dengemi kaybettim ve kollarımda daha fazla acı hissettim.

Öfke ve korku, göğsümde hakimiyet mücadelesi veriyordu. Beni buraya getirip hayvanmışım gibi bağlamasının nedeni ne olabilirdi? İplere bakmak için başımı geriye attım.

O anda tanıdık bir his tenimin altına yayıldı. İpler büyük bir olta kancasına takılıydı. Lazaro Martina'yı bodrumumuza böyle bağlamıştı.

Hayır, hayır, hayır. Korkunç bir panikle ve gözlerimden süzülen yaşlarla savaştım. Bu bir ödeşmeydi. Beni cezalandırıyordu.

Anlamıyordum. Ben onun kız kardeşine yardım etmiştim. Lazaro'yla çalıştığımı mı sanıyordu? Neden açıklamama izin vermemişti?

Neyi açıklayacaksın? diye sordu bir ses kafamın içinde. *Sen Lazaro'yla çalışıyordun.*

Alt dudağım titredi. Kendimle ilgili temel gerçeği unutmuştum. Ben iyi bir insan değildim.

Hiçbir açıklama bunu değiştiremezdi.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve kendimi toparlayamadan kapının açıldığını duydum.

Gözlerim hemen onunkileri buldu.

Düzgün iş insanı gitmişti. Damiano'nun saçları karmakarışıktı ve her zamanki takımının yerine sade siyah bir tişörtle eski bir kot pantolon giymişti. Bana kasap dükkânında asılı bir et parçasıymışım gibi bakıyordu. O gözlerde en ufak bir sevgi kırıntısı yoktu. Buz gibi bakışlarının altında ciğerlerim dondu.

Bana ne yapacaktı? Kız kardeşini çok seviyordu. Bu kadarını anlamıştım. Beni parçalara ayırıp onun açması için fiyonklu büyük bir kutuya mı koyacaktı?

Hayal gücümü devre dışı bıraktım. Bana beni öldürmeye hazırmış gibi bakıyor olabilirdi ama bu odada tek bir katil vardı, o da o değildi.

Benim için planladığı kefaret neyse onu hak ediyordum. Ama ona Martina'ya asla zarar vermek niyetinde olmadığını söyleme ihtiyacı o kadar güçlüydü ki tenim kaşınıyordu.

“Damiano—”

“Kapa çeneni.”

Bu iki sözcük tokat gibi yüzüme çarpmıştı. Acısını yanaklarımda hissetmiştim. Korku, kalp kırıklığı ve kararlılık birlikte deneyimlenmesi tuhaf duygulardı.

Adımları etrafımda yavaş bir yol çizdi.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirdim. “Lütfen açıklamama izin ver.”

Elini saçıma götürdü ve başımı geriye çekerek sert bir nefes vermeme neden oldu. Karanlık, çalkantılı gözleriyle bana baktı. “Hayır, ben sana bir şeyi açıklayayım. Sana bir şey yapmanı söylediğim zaman sus ve yap.”

O kadar öfkeliydi ki kendisi gibi davranmıyordu. “Bu sen değilsin,” dedim.

“Sen benim kim olduğumu biliyor musun?” Yüzünü yüzüme yaklaştırıp gözlerimde bir şey aradı.

“Anlamıyorum.”

Beni bırakıp kuru bir kahkaha attı. “Ha. Demek sen benim hakkımda, benim senin hakkında bildiğimden daha azını biliyorsun.”

Yutkundum. Gözüm tişörtünün kolunun altından görünen dövmeyle takıldı. Damiano’yu gömleği olmadan gördüğüm iki seferde de etrafımız bunu fark edemeyeceğim kadar karanlıktı.

Neye baktığımı gördü. “Bu reklamını yaptığım bir şey değil ama burada olup bitenler konusunda kafan karışmış gibi göründüğün için bir istisna yapacağım.” Kolunu bana çevirip tişörtünün kolunu kaldırdı.

Bir çeşit semboldü. İki kuleli bir kalenin etrafında dallı iki yaprak. Kalenin üstünde karmaşık bir taç vardı. Daha önce hiç görmemiştim.

“Burası Campana’da, doğduğum kasaba olan Casal di Principe tepesi,” dedi.

Casal di Principe. Bir şey hafızamı dürttü. Bu ismi daha önce nerede duymuştum?

“Yirmi bir bin nüfuslu bir kasaba. Bunların üç bini neredeyse sürekli polis gözetimi altında. Neden biliyor musun?”

Bazı tahminlerim vardı. Ensemdeki tüyler dimdik oldu. Lazaro Martina’yı neden kaçırmıştı? Ne demişti...

“Çünkü o küçük kasaba Casal klanının kalesi. Camorra’nın en güçlü klanlardan biri. Camorra’nın ne olduğunu bildiğini hissediyorum.”

Napoli mafyası. Bu kez iplerime birdenbire kopacaklarını düşündüğüm için değil, içimde çok daha ilkel ve korkutucu bir şey uyandığı için asıldım.

“Polis son otuz yılda klan tarafından bin kadar cinayet işlendiğini düşünüyor. Yanılıyorlar. Bunu Casal’ı eskiden babam yönettiği ve hesabını tuttuğu için biliyorum.”

Çenemi kaldırıp gözlerine bakmaya zorladı. “Gerçek sayı on bin,” dedi fısıldayarak. “Ve bana kim olduğunu söylemezsen ismin hesap defterindeki sayıyı on bin bire çıkaracak.”

Göğsüm hızlı nefes alış verişlerimle inip kalkıyordu. Buna inanamıyordum. O bir iş insanı değildi. O kaçmayı başardığımı sandığım zalim dünyanın bir parçasıydı.

Bütün ipuçlarını atlamıştım.

Şimdi beynim hepsini bir araya getirmeye çalışıyordu. Babası klanı yönetiyordu... Ama eskiden, bu yüzden bunun onun öldüğü anlamına geldiğini tahmin ettim. Şimdiki *don*, Damiano muydu? Bu yüzden mi herkes ondan bu kadar korkuyormuş gibi görünüyordu?

Bu her şeyi değiştirirdi. Ona kim olduğumu söylersem bir kez daha takas kozu olurum.

“Ya. Şimdi anladın,” dedi parmakları çeneme batarken. “Sen kimsin?”

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Dışarıdaki müzik başka bir bossa nova melodisine dönüştü. Çığlık atarsam birinin yardımına gelme ihtimali ne kadardı? Muhtemelen sıfırdı. Az önce söylediklerinden kuşkulanamam için bir sebep olmaması onun bulunmasını istemediği birini nasıl saklayacağını bildiği anlamına gelirdi.

Çenemi elinden kurtarıp yüzümü ondan uzaklaştırdım. “Bırak gideyim.”

Bir an sessizlik oldu, ardından acı bir kahkaha attı. “Bunu neden yapayım?”

“Ben kardeşinin kaçmasına yardım ettim. Lütfen, bırak gideyim.”

“Sanmıyorum.” Dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirerek beni inceledi. “Ama belki sorularımı yanıtlarsan bunu düşünebilirim. Neden Martina’yı Ibiza’ya kadar takip ettin?”

“Onu takip etmedim. Buraya geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Barselona’ya kadar aynı uçaktaydık ama sonra buraya tek başıma geldim.”

“Burada olmanın tesadüf olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?”

“Başka ne olabilir ki?”

“Bir görev.”

Kalbim göğsümü dövdü. Babam için çalıştığımı mı sanıyordu? “Ben senden başka kimse için çalışmıyorum. Sana zaten gerçeği söylemiştim. Ailemden uzaklaşmak istediğim için buradayım.”

“Martina’nın ağabeyi olduğumu bilmiyor muydun?”

“Hayır! Sen bizi odanda tanıştıran kadar onun adını bile bilmiyordum.”

“Kocan onu neden kaçırdı?”

Koca sözcüğünü kullanırken ses tonundaki değişikliği fark etmemek elimde değildi. Lazaro’nun Martina’yla ilgili söylediklerini Damiano’ya anlatabilirdim ama bu belki de sahip olduğum tek kozdu. Benimle ne yapmayı planladığını daha iyi anlayan kadar bunu ona açıklayamazdım. “Bilmiyorum.”

“Yalan söylüyorsun.”

Bakışlarımı ondan kaçırdım. “Kocam bana hiçbir şey söylemedi.”

“Martina bana onu vurduğunu söyledi.”

“Öldü mü yaşıyor mu hiçbir fikrim yok.”

Yüzümü avuçladı ve başımı tekrar ona bakacağım şekilde kaldırdı. “Buna pek üzölmüş gibi görünmüyorsun.”

“O bir aşk evliliğı değildi, görücü usulüydü.”

Damiano’nun bakışlarında hafif bir yumuşama oldu. Ona ulaşabiliyor muydum? Belki onu beni bırakmaya ikna edebilirdim.

“Martina’ya neden yardım ettin?” diye sordu.

“Çünkü öyle istedim. Onun zarar görmesini istemedim.”

Başparmağını yanağımda gezdirdi. “Adın ne?”

“Ale Romero.”

O yumuşaklık bir anda yok oldu.

“Ale Romero’nun var olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun,” dedi ellerini benden çekerken ısırır gibi. “Adın ne?”

“Ne fark eder? Buraya sorun çıkarmak için gelmedim. Martina’yı bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Neden gitmeme izin vermiyorsun?”

“Çünkü kardeşimle arkadaşının başına gelenlerin sorumluları gübreye dönüşene kadar rahat etmeyeceğim. Bana adını ve kocanın kimin için çalıştığını söyle.”

*Papà*mdan intikam almak istiyordu. Farkında olmadan *donun* en büyük kızını eline geçirdiğı için zaten yolun yarısını geçmiş durumdaydı. Kim olduğumu öğrenirse beni öldürür ya da daha değerli bir şeyle takas ederdi.

“Sana adım söylemeyeceğim.”

Karanlık onun hatlarını gölgeledi. “Her şeyi açıklamak istediğini sanıyordum.”

“Bu senin gerçek kimliğini öğrenmeden önceydi.”

Uzun bir süre sözlerimi değerlendirdi. “Ait olduğun yere gerçekten bu kadar sadık mısın? Onları ele vermektense burada kalmayı mı tercih ediyorsun?”

Dudaklarımdan kırık bir kahkaha kaçtı. Her şeyi tamamen yanlış anlamıştı. Ondan bir söz alabileceğimi düşünsem gerçeği söyledim. Beni ne olursa olsun *papà*ma vermeyeceğine dair bir söz. Ama intikam açlığı içindeyken bu sözü asla içtenlikle vermeyeceğini biliyordum. Damiano beni öldürmeye karar verirse en azından hızlı bir ölümle kurtulabilirdim.

“Yapman gerekeni yap.”

Varlığını arkamda hissedene kadar etrafımda dolaştı. Kalbim uzaktan gelen o hipnotik müziğin sesini bastıracak kadar güçlü atıyordu. Bana ne yapacaktı?

Yanıma geldi ve vücutlarımız yan yana durdu. Saçlarımı yana çekerek dudaklarını açıkta kalan boynuma yaklaştırdı. “Bana adını söyle yoksa yemin ederim seni bağırıyorum.”

Omurgamdan aşağıya bir ürperti indi. “Ben acıdan korkmuyorum,” dedim ama bu kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmemişti. Aslında canımın yanmasından korkuyordum. Lazaro’nun bodrumunda acının bütün çeşitlerini gördükten sonra aksini düşünen yalan söylemiş olurdu.

Damiano tenimi kesmeye başlarsa ağzımı ne kadar kapalı tutabileceğimi bilmiyordum.

Bir eliyle karnımın açıkta kalan kısmına dokundu. Parmakları tenimde daireler çizmeye başlayınca derin bir nefes aldım.

Dudakları kulağımın dışına değdi. “Bana söylediğin her şey yalan mıydı?”

“Hepsi değil,” dedim.

“Sen evli bir kadınsın. Neden bana yatakta deneyimsiz olduğun yalanını söyledin?”

Boğazım tılandı. “B... Ben o konuda yalan söylemedim.”

Bir an için hareket etmeyi bıraktı. “Kocan seni becermedi mi?”

“Düğün gecemizde kocalık görevini yerine getirdi, hepsi o kadar. Dediğim gibi, aşk evliliği değildi.”

“Neden benimle birlikte olmaya karar verdin?”

Nefes verdim. “Senden hoşlandığımı için.”

Elini şortumun üzerinden kasık kemiğime kadar indirdi. Sıcaklık içimde girdap gibi yayıldı. Görünüşe göre bedenim o andaki durumumuzu kavrayamamıştı ve hâlâ aynı şekilde, onu arzularak tepki veriyordu. Vücudunu tamamen bana bastırdı ve sertliğini belimde hissetmemi sağladı. “Seni getirmem hoşuna gitti mi?” Sözcükler boğazından boğuk çıkıyordu.

Başımı geriye atıp göğsüne yasladım. Tişörtüme bakarken sert göğüs uçlarımdan dış hatlarını görebildiğini biliyordum. “Evet.”

Şortumun düğmelerini bir tür geri sayım yapıyormuş gibi birer birer açtı. Ona pek çok konuda yalan söylemişim ama bu, onun da yalan söylediği anlamına gelmiyordu. Mafya üyeleri bile gerçek anlar yaşayabiliyordu. Ya her şeye rağmen bana karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsa? Ya canımı yakmak *istemiyorsa*?

Parmakları iç çamaşırımın içine dalıp klitorisimi buldu. “Acıdan korkmuyorsan,” dedi yalan söylediğimi bildiğini belli edecek bir tavırla, “o hâlde neden korkuyorsun?”

Çizdiği ilk daireyle nefesim kesildi. “Bu ilginç bir sorgulama yöntemi.”

İşaret ve baş parmağıyla beni çimdikledi ve haz, gizli bir acıyla birlikte arttı. Çığlık attım. Bana hissettirdiği şeylerin toplamı, zihnimi hoş bir sisle donuklaştırdı.

Burnunu boynuma sürttü ve tenimi gıdıklayan bir ürperti yarattı. “Bana adını söyle.”

Kafamı karıştırmaya çalışıyordu. Beni kırmak için. İpleri çekiştirmeye çalıştım ama kollarım uzun süre asılı kaldığı için uyuşmuş durumdaydı. “Hayır.”

Diğer kolu da belime dolandı ve beni sertçe kendine çekti. “Bence bana yalan söylüyorsun,” dedi boğuk bir sesle. “Ölmekten korkmuyor olabilirsin ama canının yanmasını da istemezsin. Ve Ale.” Klitorisimi rahat bırakıp iki eliyle şortumu tutarak dizlerime kadar indirdi. “Canını acıtabilirim.”

Kalçama yediğim ilk sert tokat o kadar şoke ediciydi ki çıkan çığlığı bastıramadım. “Siktir!”

Onu arkamda göremiyordum ama verdiği uzun nefes bundan keyif aldığını düşündürdü. Kalçalarım yanıyordu ve yüzüm alev almış gibiydi. Sonra çok daha kötü bir şey yaptı. Zonklayan tenimi kavrayıp acıyı dindirmeye çalışıyormuş gibi uzun parmaklarıyla sıkıştırdı. Fiziksel his bende ağlama isteği uyandırdı. Hem zevkten hem acıdan. Dudağımı ısırdım. Bu aşağılayıcı olsa da içimde, derinlerde durgun bir uyarılmaya neden olmuştu.

“Sen hastasın,” dedim fısıldayarak.

Sert bir tokat daha geldi. İnledim.

“Öyleyim,” dedi tenimi yeniden sıkıştırırken. “Bu kıcı kızartmanın tadını çıkaracağım.”

Elini aşağı doğru kaydırmaya başlayınca kaçmaya çalıştım ama sertçe kalçamdan tutup kendine çekti. Parmakları girişimi buldu ve memnuniyet dolu bir ses çıkardı. “*Cazzo*. Senin bundan keyif alıyormuş gibi görünmen daha da iğrenç değil mi? Yoksa hâlâ ıslak olmanın nedeni benim benim mi?” Parmaklarını ıslaklığıma daldırıp birkaç kez sokup çıkardı. Gözlerimi sımsıkı kapayıp artan zevk alma eğilimimi bastırmaya çalıştım.

“Seni oyuncağım yapabilirim,” dedi parmaklarını hareket ettirirken. “Sana her türlü acıyı yaşatabilirim. Belki seni haftalarca burada asılı bırakıp uygun gördüğüm şekilde kullanırım, deliklerinin her birinden benim akana kadar seni burada tutarım.”

Boğazımdan bir inleme çıktı. Yanımdan uzanıp sol eliyle klitorisimi ovuşturmaya başlarken sağ eli mükemmel bir ritimle içime girip çıkıyordu. Göz kapaklarımdın ardında kumsaldan görüntüler parladı. Tanrım, onunla tamamen dolu olmak çok güzel bir duyguydu.

Dışarıdaki müzik beni etkisi altına aldı. Kalçamı ona bastırdım ve kotunun içinde ne kadar sert olduğunu hissettim. Birkaç saat içinde, okyanus kıyısındaki o hassas andan *bu* noktaya gelmemiz nasıl mümkün olabilirdi?

“Bu hoşuna gitti mi?” diye sordu. “Benim köle fahişem olmak ister misin? Beni teninden yıkamana izin verene kadar günlerce üzerinde taşımanı sağlayacağım.”

“Kahretsin.” Vadedilen topraklara gitme yolunda onun ne söylediğini ve bunların beni neden deli ettiğini analiz edemeyecek kadar ilerlemiştim. Gelme ihtiyacım bütün dünyada önemli olan tek şey hâlini almıştı.

Sonra her şey durdu. “Bana ismini söyle.”

“Hayır, hayır, hayır,” dedim soluk soluğa. “*Lütfen.*”

Ellerinde boşalmama izin vermedi. “İsim.”

Orgazm gittikçe ulaşamayacağım bir noktaya doğru kaçarken hayal kırıklığıyla inledim. Ama her saniye aklım yerine geliyordu. “Hayır.”

Öfkeli bir ses çıkardı. “Bunu gece boyunca düşünmene izin vereceğim.”

“Lütfen beni indir. Kollarım acıyor.”

Önümde durdu. Gözleri yanıyordu ve hâlâ sert olduğunu görebiliyordum ama benden fiziksel olarak etkilenmesinin isteğime boyun eğmesini sağlamayacağını biliyordum. “Hayır,” dedi tutarlı yanıtımı kullanıp alayla karşılık vererek. Bakışları kollarımda gezindi ve yüzünde bir öfke parıltısı belirdi ama sonra kayboldu.

O çıkarken geniş sırtını izledim, sonra pencereye baktım.

Dışarıda güneş hâlâ batmamıştı.

Burada hayatta kalmaya çalışarak sonsuz bir gece geçirecektim.

BÖLÜM 19

DAMIANO

A le'yi bıraktığım güvenli odadan çıktığımda Martina mutfakta dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapıyordu. Ellerimin her tarafında onun topraksı kokusu vardı ve lavaboda yıkamadan önce derin derin koklama dürtüsüne direndim.

İçimden bir ses onun beni deli edeceğini söylüyordu. Belki de o sesi daha fazla dinlemeye başlama zamanım gelmişti.

“Neyle uğraşıyorsun?” diye sordum o anda altımızda yarı çıplak bir kadın yokmuş gibi rahat bir tavırla.

Orada, acı çekiyordu. Bunun düşüncesi tenimde bir karıncalanma hissi yarattı.

“Hiçbir şeyle,” dedi Martina.

“Henüz bir gastronomi programı bulamadın mı?”

Başını salladı. “Hayır.”

Ellerimi kurularken ona baktım. Dört yıl boyunca beni üniversiteyi yurt dışında okumasına izin vermem için ikna etmeye çalıştıktan sonra kaçırılması bütün planını bozmuştu. Yaz so-

nunda İngiltere'ye taşınmayı düşünüyordu. Şimdiyse böyle bir olasılık kalmamıştı. Mari bu konuda benimle tartışmamıştı bile. Döndüğünden beri kendisi gibi değildi. Kardeşimin yumuşak bir kalbi vardı ve arkadaşının ölümü onda travma yaratmıştı, bu yüzden burada benimle kalarak kendini daha güvende hissettiğini biliyordum. Aynı zamanda üniversitenin onun hayali olduğunu da biliyordum.

Ona iyi bir çevrim içi lisans programı bulmasını söylüyordum ama her seferinde omuz silkiyordu. Kaygılanıyordum. Işığını kaybetmiş gibiydi. Yemek yapmak en sevdiği şeydi ama döndüğünden beri hiçbir şey yapmamıştı.

İyileşmesine yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum. Ancak onu kaçıran adamın ölmesini sağlamak doğru yönde atılmış bir adım gibi geliyordu.

Dizüstü bilgisayarına bakmak için yanına gidip tabağından bir parça peynir aldım. “Birlikte bakalım.”

“Peki ya kadın?”

“Mari, unut onu, tamam mı?”

Ellerine baktı. “Ben sadece... Açıklayabileceğini söyledi. O bana yardım *etti*, Dem.”

“Ettiğini biliyorum. Ama bu onun suçsuz olduğu ya da hâlâ seni kaçıran kişiye yardım etmediği anlamına gelmiyor.” Ale, olanlardan kimin sorumlu olduğunu biliyor ve bana söylemiyordu. Masumsa ve kaçırırsa bu bilgiyi neden saklayacaktı ki?

Konuşmamız kapının çalınmasıyla kesildi. “Muhtemelen Ras’tır,” dedim.

Başıyla onaylayıp dizüstü bilgisayarını kapayarak kolunun altına aldı. “Ben odamda olacağım. Nadia akşam yemeğini buzdolabına koymuştu, birazdan ısıtmayı düşünüyordum. Burada olacak mısın?”

“Bilmiyorum. Ras’la konuşunca sana haber veririm.”

“Tamam,” dedi. “Belki ona da bir şeyler götürebiliriz. Yemek yemesi gerekiyor.”

“Sanırım öyle.”

Kardeşim başını sallayıp merdivenden çıktı.

Parmak izi tarayıcısıyla kapının kilidini açtım. Ras’ın yüzüne bir kez bakmam bir şey bulduğunu anlamama yetti.

“Söyle,” dedim eşikten geçerken.

Ceketinin iç cebinden siyah deri bir pasaport kılıfı çıkarıp bana uzattı. “Bu onun yeni dairesindeydi, çarşafı şiltenin arasına gizlenmişti. Onun pasaportu. Çalındığını söylediği.”

“Kolay olmuş,” diye söylendim kitapçıyı açarken. Çok az kullanılmış gibi yepyeni kokuyordu. Bakışlarım ismine odaklandı.

“Valentina Conte.” Bu soyadı hiçbir şey çağrıştırmıyordu.

“Lazaro Conte’yle evli. Onu veri tabanında arattığımda Noel ağacı gibi yandı.”

O sistemlere bu kadar hızlı erişmemizi sağlayabilecek tek bir kişi vardı. “Sana Napoletano mu yardım etti?”

Ras odama doğru yürürken omzunu silkti. “Zamanın çok önemli olduğunu bildiğim için ağır silahlara başvurdum.”

Ona minnettar bir bakış attım. “Conte kim?”

“New York Garzolo klanının baş infazcısı. Aslen Sicilyalı beş aileden biri. Lazaro’yla birkaç ay önce evlenmişler. Valentina onu evliliklerinin ikinci ayından birkaç gün sonra vurmuş.”

Bundan sapkın bir tatmin duydum. “Vah vah.”

“Bütün klan onu arıyor.”

Ras bir koltuğa oturdu, ben de bize viski koymak için mini bara doğru yürüdüm. “Lazaro karısını geri mi istiyor?”

“Yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum. Olaydan sonra onu gören olmamış.”

“Araştırmayı kim yönetiyor?” Ona bardağını uzattım.

Bardağı alıp gözlerime baktı. “Stefano Garzolo. Klanın başı. Onun kızıymış.”

Of, lanet olsun.

“Kendine bir mafya prensesi bulmuşsun.”

Viskimi büyük bir yudumda bitirdim. Bu durum her geçen saat daha da karmaşıklaşıyordu. “Babasının emriyle burada olma ihtimali nedir?”

“Sıfır. İş için buraya kendi kızını göndermez. Evdeyken onun için çok daha değerli.”

Ağzımın içinde acı bir tat vardı. Burada tek başına olduğu konusunda yalan söylememişti.

“Galiba gerçekten yalnızca bir pasaport ve kendi adına bir miktar nakitle kaçmış,” dedi Ras. “Dairede az miktarda giysi dışında ona ait hiçbir şey yoktu. Asıl soru *neden?*”

Seni kaçmaya iten ne oldu, Valentina? “Bana ailesinin ona iyi davranmadığını söylemişti.”

Ras yüzünü buruşturdu. Bunu yutmamıştı. “O, bu hayatın içinde doğup büyümüş. Her şeyi ve herkesi geride bırakması için çok ciddi bir şey olması gerekir.”

“Bir infazcıyla evli olması gibi mi? Yaptığı bütün kirli işlere şahit olmuş olmalı.”

“Hedeflerinin çoğunu Mari’ye yaptığı gibi eve getirdiğinden kuşkuluyum.”

“Orasını bilemem. Mari bodrumun filmlerdeki işkence odalarına benzediğini söylemişti.” O, dünyanın o tarafındaki gerçekleri hiç görmemişti.

“Belki de Valentina insanları yatak odalarının birkaç metre altında öldüren bir adamın yanında yatmayı kaldıramamıştır.”

Bu, Nelo'yla yaşanan olaya neden bu kadar sert tepki verdiğini açıklayabilirdi. Ona kocasının insanlara yaptıklarını hatırlatmıştı.

“Belki.” Bardağını yeniden doldurup Ras’ın karşısına oturdum. “Peki bu bizi nereye götürüyor? Garzololar Mari’yi neden kaçırsın? Benimle uğraşmaları için hiçbir nedenleri yok ki?”

Ras viskisini bardakta döndürürken düşünceli görünüyordu. “Sal için bir iyilik olabilir.”

Kardeşimin kaçırılma emrini kendi *donumuz* mi vermişti? Kaçırıldığını öğrendiğim andan beri kendime bu soruyu soruyordum. İçimden bir ses bana *evet* diyordu, sonuçta onun bir sebebi vardı. Beni hizada tutmak istiyordu. Ancak Garzolo’nun da dahil olması tereddüt etmeme neden oluyordu. “Neden onun için bu iyiliği yapsınlar? Bildiğim kadarıyla Sal’ın onlarla iş veya başka türlü bir ilişkisi yok.”

“Bir şeyi atlıyor olmalıyız,” dedi Ras. “Belki de Sal değildi.”

Ras beni çok çabuk sonuca varmamam konusunda başından beri uyarıyordu. Hayatım boyunca birkaç düşman edinmiştim ama hiçbiri kız kardeşime bunu yapmaya cesaret edemezdi. Deneyecek cesareti olan tek kişi Sal’dı.

Ras boş bardağını masaya bıraktı. “Valentina’ya kocasının Mari’ye ne yapmayı planladığını sorman lazım. Kuşkularımızı ortadan kaldıracak bir şeyler biliyor olmalı. Hâlâ aşağıda mı?”

“Evet. Onu orada bağlı bıraktım,” dedim. Utanç tenimi yakıyordu.

Ras bana suçlayan bir bakış atıp elini yanağına götürdü. “Dem, onu o şekilde bırakamazsın.”

“İstediğim her şeyi yapabilirim,” diye çıkıştım oraya gidip onu indirmemek için bütün bedenimle mücadele ederken.

“Tabii,” dedi Ras dikkatle. “Ama iyi davranarak daha fazla bilgi alabilirsin. O bir kaçak ve sen geçen ay yeniden ayağa kalk-

masına yardım ettin. Sana zaafı var. İhtiyacımız olan bilgiyi elde etmek için bundan yararlan. Tam olarak neden kaçtığını anla ve korktuğu kişiye karşı koruma sağla,” dedi Ras.

“Onu korumayı mı teklif edeyim?” Bunu yapmam için önce onu affetmem gerekiyordu. Ona sorduğumda bana kendisi hakkındaki gerçeği neden söylememişti? Bana kim olduğunu söylemek için pek çok fırsatı vardı. Ona bir iş, bir daire, sevgimi ve güvenimi vermiştim.

Karşılığında beni kandırmıştı.

Aynı zamanda kardeşimi de kurtarmıştı.

Avuç içlerimi gözlerime bastırdım.

“Bunu gerçekten yapmak istemiyorsan sorun değil. Yalnızca onu teklifin gerçek olduğuna ikna etmen yeterli,” dedi Ras. “Onu kendine inandırdığın an, sana her şeyi anlatacağı andır.”

Ellerimi indirip pencerenin diğer tarafındaki denize baktım. Ona yalan söyleyebilir, ihtiyacım olan bilgiyi koparabilir, sonra da intikamımı alabilirdim. Artık kim olduğunu bildiğime göre bu kolay olurdu. Çektiğim acıyı kızını öldürerek Stefano Garzolo’ya da yaşatabilirdim.

Safra boğazıma çıktı. Hayır. Bunu asla yapamazdım. Onu asla öldüremezdim.

Ama kardeşim için doğru olanı yapmalıydım.

Yerimden kalktım. “Onunla konuşmaya gideceğim. Adını bildiğimi öğrenince nasıl tepki vereceğine bakacağım.”

Ayağa kalktı. “Seni bekliyorum.”

“Mari’ye akşam yemeğine kalacağını söyle.”

Merdivenden inip Valentina’yı bıraktığım yerde görünce tuhaf bir duygu karışımı kanıma karıştı.

Kendimden nefret etmenin yanı sıra hayal kırıklığı ve şehvet karışımı bir duygu seli.

Kendini o kadar kaptırmıştı ki geldiğimi duymadı. Yüzü yukarı bakıyordu, bileklerindeki ipleri çekiştiriyordu, çenesi kararlılıkla kasılmıştı.

Dişlerimi gıcırdattım. Bu düğüm kusursuzdu. Yaptığı tek şey kendine zarar vermek olabilirdi.

Şortu ve iç çamaşırı dizlerinin arasından kayarak ayaklarının dibinde toplanmıştı. O lanet bacaklar. Onların belime sarılmasını ve aletimi içine gömerken ölecekmiş gibi bana tutunmasını istiyordum. Biraz önce benim için çok ıslanmıştı. Kendimi içine gömmekten nasıl alıkoyduğumu bilmiyordum.

Elimi ağzımda gezdirdim. *Cazzo*. Buraya ne için gelmiştim? Karşımdayken bana kendisinden başka her şeyi unutturan bir kadına hiç rastlamamıştım.

Bu sarsıcı bir farkındalıktı. Mari'ye olan sorumluluğumu ihmal etmeme neden olmuştu ve bu bir daha olmayacak bir şeydi. Kardeşime karşı görevim benim için en önemli şeydi. Kimsenin aklımı bulandırmasına izin veremezdim.

“Oradan kurtulmanın tek yolu benim sana izin vermem.”

Onu ürkütmüştüm. Bir nefes verdi ve ardından incinmiş bir bakış attı. Bana kızgındı.

Onu bu şekilde bıraktığım için bunu hak etmiştim.

“Bunun ne zaman olabileceği hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu.

Yanıtlamak yerine alanını işgal edecek şekilde yaklaştım. Kendine baktı ve kızardı. Bakışlarını takip ettim. Kısmi çıplaklığından utanıyordu. Ona acımaya karar verdim.

Yere çömeldiğimde dudakları aralandı. Şortunu yukarı çekip düğmelerini kaparken daha da kızardı.

“Lütfen beni indirir misin?” diye sordu. “Kollarım gerçekten acıyor.”

Bileklerinde ipin tahriş ettiği yerler parlak kırmızıydı. Bunu görmek perişan olmama neden oldu.

Ayağa kalkıp ipi çözmeye başladım, yüzümden onu acı çerken gördüğümde hissettiğim karışıklığın bütün izlerini gizlemeye çalıştım.

İfadesine bir rahatlama yayıldı. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil, Valentina.”

Az önce soluduğu hava ciğerlerinde aniden yoğunlaşmış gibi bir tıkanma sesi çıkardı.

Korku dolu gözlerine baktım. “Valentina Conte. Valentina Garzolo’yu tercih ettiğimi söylemeliyim. Daha asil bir tınısı var.”

Düğüm çözüldü ve kolları serbest kalır kalmaz bileklerini tuttu. Göğsü ağır nefesler eşliğinde inip kalkıyordu. “Nasıl?” dedi fısıldayarak.

“Pasaportun yatağının altındaymış. Onu o kadar da saklamaya çalışmamışsın.”

“Kimsenin evimi arayacağını düşünmemiştim,” dedi zayıf bir sesle. Kendi içine kapanıyormuş gibi olduğuna yemin edebilirdim. Tehditlerim onu şaşırtmasa da gerçek adını bilmem onu şaşırtmış gibiydi. Neden?

“Lazaro... Yaşıyor mu?”

“Soruları burada ben soruyorum,” dedim.

“*Lütfen*, Damiano.” Sesi çatladı. “Hayatta mı?”

Çenesini kaldırıncı gözlerine yaşların dolduğunu gördüm. Bir şey göğüs kafesimi sertçe sıkıştırıyordu. “Bilmiyorum.”

Uzun bir süre yüzümü inceledi, sonra doğruyu söylediğime karar vermiş gibi burnunu çekti. Yanağından bir damla yaş aktı, onu başparmağımla yakaladım. “Lazaro Mari’yi neden kaçırdı? Kocanın hiç görmediğin bir kızı evinize neden getirdiğini merak etmediğini söyleme bana. Konuşmaya başla, Valentina,” dedim.

O ne yapacağını düşünürken bekledim.

Başını salladı.

Gürültülü bir iç çektim. “İyi. Değerli kızının bende olduğunu söyleyince bu bilgiyi babanın ağzından alabileceğimden eminim.”

Sözlerim ona beklediğimden çok daha hızlı etkiledi ve ağlamaya başladı. Gözyaşları yanağından süzülüp tişörtüne damlıyordu.

Onu bu kadar üzgün görmek bende ölme isteği uyandırdı.

Beni yıkıyordu ve bunu ona belli edemeyeceğimi biliyordum ama o anda dayanamadım. Onu göğsüme çektim. Kısa bir süre direndikten sonra teslim oldu ve tişörtümün içine ağladı.

“Geri dönemem. Bunu yapamam,” diyordu hıçkırıklarının arasında. “Lütfen, lütfen bunu yapma.”

Kafam karışmıştı. Onu geri göndermem idam cezasıymış gibi davranıyordu ama bunun doğru olmasına imkân yoktu. O, *caponun* kızıydı. Kaçak olsun ya da olmasın onun için değerliydi. Ona zarar veremezdi.

Neyi gözden kaçırdığımı bulmam gerekiyordu.

Elimi sırtında gezdirince yüzünü göğsüme yaklaştırdı. Bu bana bir şeyler hissettirdi... Kahretsin. Cinsel bir şey değildi. Acıma mıydı? Kaygı mıydı?

Geri çekildim. “Bana Mari’ye ne olduğu hakkında bildiğin her şeyi anlat.”

Ağlayan yüzü kendimden nefret etmeme neden oldu. “Tamam. Sana bildiklerimi anlatacağım ki bu pek fazla değil. Ama beni New York’a geri göndermeyeceğine söz vermelisin.”

Ona bu konuda söz verebilir miydim? Bilmiyordum. Bana sırlarını anlattıktan sonra ne yapmam gerekeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden şimdilik yalan söylemekten başka

şansım yoktu. Yalan beklediğim kadar kolay çıkmadı. Boğazımı temizledim. “Bana ihtiyacım olanı verirsen seni geri göndermem.”

Bana baktı ama yüzüm okunamayan bir maskeye dönüşmüş durumdaydı. Yalan söylediğime dair bir ipucu arıyorsa bulamayacaktı.

Sonunda burnunu çekip başını salladı. “O gün eve geldiğimde kocam, kardeşini bodrumda tutuyordu. Yanına gittiğimde baygındı ama çok geçmeden kendine geldi. Ona babamın neden onu kaçırmasını emrettiğini sordum. Bunun yalnızca bir iş olduğunu söyledi. Bir iyilikmiş. Onun yanlış soyadıyla doğduğunu söyledi.”

Dışarıda güneş ufku ötesine batarken odadaki ışık söndü. Öne çıkıp gözlerine bakabilecek kadar yaklaştım. Yalan söylemiyordu. Lanet olsun, yalan söylemiyordu.

“Yanlış soyadı mı?” dedim fısıldayarak. Vücudumda uğultulu bir gerilim hâkimdi, verdiği ipucu ve onun varacağı yerle ateşlenen bir saldırganlık içimi sardı. “Böyle mi söyledi?”

“Evet. Onun küçük bir Casal faresi olduğunu ve yanlış soyadla doğmuş olduğunu söyledi.”

Gözlerim büyüdü.

“Yemin ederim, başka hiçbir şey bilmiyorum,” dedi.

Önemi yoktu. Bana ihtiyacım olan bütün yanıtları vermişti.

Kardeşimin kaçırılmasından kimin sorumlu olduğunu biliyordum.

BÖLÜM 20

VALENTINA

Damiano benden uzaklaştı ve yere bakarak derin düşüncelere daldı. Elimdeki azıcık bilginin onun için pek de yeterli olmayacağını sanmıştım ama yanılmış olabilirdim. Söylediklerimin onun için gizli bir anlamı varmış gibiydi.

Yüzümdeki yaşları sildim ve mesanem zonklamaya başladı. “Çişimi yapmam lazım,” dedim.

Derin bir nefes alıp düşünceli bir ifadeyle baktı. Sonra başıyla onayladı.

“Tuvalet arkandaki kapı,” dedi. Sesi tuhaf bir şekilde duygusuzdu.

Bileklerim kızarmıştı. Ovuşturmaya başladım ve Damiano’nun beni izlediğini fark ettim. Bakışlarını kaçırdı. “Git.”

İki kere söylemesine gerek yoktu. İçeri girip kapıyı arkamdan kilitledim ve idrar kesemi boşaltırken etrafa baktım. Lanet olsun. Hiç pencere yoktu. Buradan çıkmanın bir yolu olabileceği-

ne dair pek umutlu olmadığım hâlde kuşkumun doğrulanması canımı sıktı.

Adımı öğrenmişti. Kendime o kadar kızgındım ki çığlık atmak istiyordum. Pasaportumu neden o kadar bariz bir yerde bırakmıştım? Daha iyi gizleyebilirdim.

Hayır, muhtemelen kendimi kandırıyordum. Tahmin yürütmem gerekirse, Ras'ı onu bulması için göndermişti ve onu yatağında bulmasaydı bütün daireyi alt üst ederdi. İlk fırsatta ondan kurtulmam gerekirdi.

Artık bunu düşünmek için çok geçti. Damiano kim olduğumu biliyordu, bu da bulunmanın bir telefon kadar uzağında olduğum anlamına geliyordu. Damiano bunu yapmadan önce buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydım.

İşimi bitirip ellerimi yıkadım. Burada ayna yoktu, silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey yoktu. Belki tuvalet kâğıdı kullanımında yaratıcılık sergileyebilirdim. Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum. Dışarıdaki devasa adam karşısında bir cam parçasıyla bile şansım olacağından şüpheliydim.

*Papà*mı arayacağını söylediğinde yaşadığım küçük sinir krizinin anısı bir hüsrana dalgası yarattı. Tanrım, neden kendimi kontrol etme becerimi kaybetmiştim? *Mammam*ın bütün eğitimi boşa gitmişti. Ağlamaya başladığım anda zayıf noktayı bulmuştu. Kendimi kontrol altında tutmam gerekiyordu. Ona ne kadar çok şey gösterirsem o kadar çok cephanesi olurdu.

Dışarı çıktığımda odada volta atıyordu. Dikkatinin dağılmış hâlden yararlanarak bir çıkış yolu bulmak için etrafa bakındım ama penceredeki parmaklık son derece sağlam görünüyordu ve kenara atılmış duran ip dışında oda bomboştu.

Damiano aniden durup bana döndü. “Buraya gel,” dedi emreder gibi. İfadesi gök gürültüsü gibiydi. Verdiğim bilginin kendisine ifşa ettiği şeyleri hâlâ aklından çıkaramadığı belliydi.

Ondan en uzak köşeye ilerleyip kollarımı karnımda kavuşturdum. “Bana ne yapacaksın?”

Bakışları koyulaştı. “Emirlerime itaat etmen konusunda sana ne söylemiştim?”

“Beni geri göndermeyeceğine söz vermiştin,” diye hatırlattım.

“Hafızamın o kadar kötü olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordu. “Şimdilik burada kalıyorsun. Artık tartışmayı kes de buraya gel.”

Olduğum yerde donup kalınca kaşlarını çatarak bana doğru yürüdü. Elinde hâlâ ip vardı.

“Lütfen beni bir daha asma,” diye yalvardım.

Kollarıma uzanınca arkama saklayıp kürek kemiklerim duvara çarpana kadar geriledim.

“Ciddiyim. Bileklerim acıyor.”

“Nerenin acıdığı umurumda mı sanıyorsun?” Sesi sertti ama gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

Ona inandığımdan emin değildim.

“Kaçmayacağım. Yemin ederim,” dedim.

“İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.” Elini omzuma koyup beni döndürdü, direnmeye çalışınca kalçasını benimkine bastırdı.

Duvara doğru ofladım. “Lanet olsun.”

“Seni asmayacağım,” dedi kollarımda ipin sert temasını hissederken. Derimin tahriş olan yerlerine temas ettirmeden, daha yukarıdan bağladı. “Akşam yemeği yiyeceğiz.”

Ne? Başım döndü. “Bu birine çıkma teklif etmenin çok kötü bir yolu.”

Kollarımı bağlamayı bitirip bacaklarıma yöneldi. “Ne söyleyebilirim? Flört etmemiz seviye atladi.”

“Bu flört etmek değil. Adam kaçırmak.”

Ayağa kalkınca dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Yine de bunu eve gönderilmeye tercih ediyor gibisin. Bana nedenini söylemek ister misin?”

Gerginlik bedenimi kapladı. “Hayır.”

Büyük elleriyle kollarımın üstünden kavradı. “Söylersen seni çözerim.”

Alt dudağımı ısırdım. Bütün sırlarımı öğrenmek istiyordu ama bunu ona veremezdim. Lazaro’yla olan geçmişimin Martina’yla hiç ilgisi yoktu ve yaptıklarımı ona anlatırsam sözünü tutma konusunda bir sorumluluk hisseceğinden kuşkuluydum. Bana karşı hâlâ hissettiği sevgi bir nefeste yok olurdu. “Hayır dedim.”

Geri çekildi. “Öyle ya da böyle, bunu sonunda sana söyleteceğim,” dedi karanlık bir inançla. Sonra kolunu belime doladı ve beni patates çuvalı gibi omzuna attı. “Yukarı çıkınca düzgün davran.”

Hiç düşünmeden debelenmeye başladım. “Beni yere indir!”

Belimdeki tutuşu sıkılaştı ve kalçama sert bir tokat attı. Bağdırdım.

“Bilinçli olup akşam yemeği yemek istiyorsan hareket etmeyi hemen kes,” dedi hırlar gibi.

“Aç değilim!”

Beni merdivene kadar taşıyıp üçüncü basamağa oturttu. “Açmış gibi davranıp kardeşimin bizim için ısıttığı şeyi yiyeceksin.”

Bu beni dondurdu. “Kardeşin de bizimle birlikte mi yiyecek?”

“Evet,” dedi kotunun arka cebinde bir şey ararken.

Eski evimin soğuk zemininde kıvrılmış hâlinin görüntüsü, o küçük ve kırılgan hâli zihnimde parlayıp tüylerimin ürpermesine neden oldu. Tanrı'ya şükür, güvenli bir yere ulaşmayı başarmıştı.

“Kocaman aç.”

“Sen ne— hımf!” Ağzıma bir şey tıklılırken sözüm kesildi.

Boğulan öfkem karşısında gözlerini devirdi. “Temiz bir mendil. Rahatla.” Sonra beni tekrar omzuna alıp basamakları tırmandı.

Gerçekten beni akşam yemeğine bu şekilde mi götürmeyi planlıyordu? Bağlı ve ağzı tıkanmış olarak mı? O beni evin içinde taşıırken yeni çevremi mümkün olduğunca ezberlemeye çalıştım ama baş aşağı sarkarken biraz zor oluyordu. Büyük bir oturma odası olduğunu düşündüğüm bir yerden geçip yemek odasına girdik. Beni bir sandalyeye bıraktı.

Yanıtımı aldım.

Ras ve Martina karşımda oturuyordu, tabakları yemekle doluydu. Martina'nın ağzı açıktı. Ras tek kaşını kaldırmıştı.

“Valentina da bize katılacak,” dedi Damiano masanın başındaki yerine otururken.

Gözlerim üçünün üzerinde gezinirken çok uzun, tuhaf bir sessizlik oldu.

“Kızarmış tavuk yiyoruz,” dedi Martina sonunda.

“Hehekkü eğim.”

Yutkundu ve ağabeyine kaygılı bir bakış attı. “Böyle yemek yiyemez, Dem.”

Beni zorla elinde tutan kişi bu sahneden hiç etkilenmemiş gibi yemeğine başlamıştı bile. Hiçbir şey iştahını kaçırmıyordu. “Dilini kontrol altında tutacağına söz verirse ağzındakini çıkarırım.”

Martina bakışlarını yavaşça ağabeyinden bana kaydırdı. “Söz veriyor musun?”

Damiano’ya baktım. Bana bakmıyordu bile. Lanet tavuğuna gömülmüştü. “Hı.”

“Evet dedi... Galiba,” dedi Martina.

Ras koltuğundan kalkmaya yeltendi. “Ağzındakini çıkarayım.”

“Ben yaparım,” diye tersledi Damiano. Uzanıp dişlerimin arasındaki kumaşı çekti ve Ras tekrar yerine oturdu.

Öksürmeye başladım.

“Ona biraz su ver,” diye yalvardı Martina ve Damiano önümdeki bardağa su doldurdu.

Kollarım hâlâ arkamdan bağlıydı. “Ulaşamıyorum.”

İçinden İtalyanca küfredip bardağı kaldırarak dudaklarıma götürdü. “İç.”

Bir yudum aldım. Bana o kadar dik bakıyordu ki tüylerim ürperdi. “Daha fazla eğ,” dedim.

Bunu yapınca suyun bir kısmı dudaklarımın kenarından dökülüp çenemden aşağı damladı. Geri çekilip dudaklarımdaki suyu yaladım. Hareketime odaklanınca karnımdan sıcak bir şey geçti. O an birden fazla samimi gelmişti.

Başımı çevirip kendimi topladım.

Ras’la Martina tabaklarına dönmüştü ama ara sıra meraklı bakışlarını yakalıyordum.

Kızın cesaretini toplaması birkaç dakikasını alsa da sonunda konuştu, “Bana yardım ettiğin için sana teşekkür etmek istiyorum.”

Ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Eve sağ salim varabildiğine sevindim. Ağabey olarak bir mafya *donu*yla yaşamak zorunda kalsan da.”

Oda birden biri klimayı sonuna kadar açmış gibi soğudu. Damiano'nun dudakları gerildi.

Ne olmuştu? O *don* değil miydi? Bunu açıkça söylememişti ama babası hakkında anlattıklarından sonra mantıklı bir tahmindir.

Beni bir açıklamaya layık gören Ras oldu. "Damiano, Casal *donu* değil. Ibiza *caposu*."

Belki burada bu tür şeyler Garzololarda olduğu gibi kişinin soyuna bağlı değildi. Yine de Ras'ın söylemediği bir şey olduğunu hissetmeden edemedim.

"Herhâlde açsındır," dedi Martina.

"Değilim."

"Çekinmene gerek yok," dedi Ras şarabından bir yudum alırken. "Bir parça al. Sana bu Tempranillo'dan da ikram ederdim ama değmeyecek kadar zahmetli olacak gibi." Damiano'nun önüme bıraktığı yarısı boş su bardağını işaret etti.

Evet, her tarafıma şarap dökülmemesi daha iyi olabilirdi.

Tavuk muhteşem kokuyordu. Yarısı yenmiş hayvana baktım. Balla kaplanmış gibi görünüyordu ve tepsisinde suyunda yüzen limon dilimleriyle parmak patates vardı.

"Elim olmadan yiyebileceğimi sanmıyorum."

"İpleri çözmeyeceğim," dedi Damiano etini sistemli bir şekilde keserken.

Midem büyük bir gurultu çıkararak bana ihanet etmeye karar verdi.

Martina bana acır gibi baktı. "Dem..."

Beni bodruma geri sürükleyip bu maskaralığı bitirmek üzereymiş gibi görünüyordu ama bunun yerine kucağındaki peçeteyi masanın üzerine bıraktı ve beni sandalyemden çekip kucağına oturttu.

"Ne yapıyorsun?"

Yanımdan uzanarak tepside bir tavuk budu aldı ve kesmeye başladı.

Ondan kurtulmaya çalıştım. “Kucağında oturmak istemiyorum.”

“Debelenmeyi kes,” dedi homurdanarak.

Martina’nın bana destek olmaya çalışmasını takdir ediyordum ama keşke yerinden kalkıp tavuğu kendisi yedirseydi çünkü bu aç kalmaktan çok daha kötüydü.

“Beni beslemene ihtiyacım yok,” diye tısladım Damiano’ya ama tavuğun kokusunu yakından alınca tartışma isteğimi kaybettim.

Dudaklarımı araladım, o da çatalı ağzıma soktu.

Lanet olsun, çok lezzetliydi. Mırıldanarak minnettarlığımı belli ettim ve mevcut konumumun izin verdiği ölçüde ağırbaşlı bir şekilde çiğnemeye çalıştım. Yutkunurken hâlâ bana bakıyordu, bu yüzden daha fazlasına hazır olduğumu ona göstermek için tekrar ağzımı açtım.

Damiano’nun dudaklarındaki ifade bir gülümsemeye benziyordu. Bana bir çatal dolusu yemek vermeden önce, “Demek eğitilebiliyormuş,” diye mırıldandı.

Çatalı dudaklarımla sıkıştırıp hepsini aldığımdan emin oldum. Beni bir daha ne zaman besleyeceğini kim bilebilirdi? Hazır fırsat bulmuşken alabildiğim kadarını alacaktım. Böylece kaçacak kadar enerjim olacaktı.

Karanlık bakışlarını yeniden dudaklarıma çevirdi ve nabzım hızlandı. Neden tek bir bakışı beni etkilemeye yetiyordu? Aramızda başlayan şey artık kesinlikle bitmişti, parmaklarını içime sokmasının üzerinden ancak birkaç dakika geçmiş gibi gelse de.

Bu düşüncenin gözlerime yansıdığını gördüğüne yemin edebilirdim, karşılık olarak aynı parmaklar çatalı daha da sıkı tuttu.

Nefes aldığında burun delikleri genişledi. Penisini uyluklarımın arkasında sertleşerek içime bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Nerede olduğumuzu hatırladığımda ona sürtünmek üzereydim.

Tanrım. O beni *tutsak eden* adamdı. Ona karşı hissettiğim açıklanamaz fiziksel çekiciliğe kapılamazdım.

Yerde gıcırdayan bir sandalye büyüğü bozdu. “Ben bitirdim, odama çıkıyorum,” dedi Mari.

Damiano çatalı ağzımdan çıkarıp yumuşak bir tıkırtıyla tabağına bıraktı. “Bu gece bazı eğitimleri araştır ve hoşuna gidenleri bana gönder, olur mu?”

Bir saniye içinde yırtıcı bir avcıdan iyi bir ağabeye dönüşmüştü ve bu çok kafa karıştırıcıydı.

“Olur. İyi geceler.” Bana belirsiz bir gülümsemeyle baktı. “İyi geceler Valentina.”

“Sana da,” dedim.

Gitti ve yalnızca üçümüz kaldık.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum. “Bana tatlı mı ikram edeceksin?”

Damiano’nun elleri belimi kavradı. “Tatlı olarak kendini sunmayacaksan hayır.”

Boğuk sesi yanaklarımı kızarttı. Bu adamın hiç utanması yoktu.

Ras ayağa kalktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Seni çalışma odanda bekleyeceğim,” dedi Damiano’ya.

“Tamam.” Bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. Aramızdaki hava elektrikle çıtırdadı.

Kendi akıl sağlığım için buna bir son vermem gerekiyordu.

“Kalkmak istiyorum,” dedim elimden geldiğince sertçe. “Bu...” Çenemi bedenime doğru eğdim, “senin için yasak. Sonsuza kadar.”

Sessiz bir kıkırdamayla beni kaldırdı. “Oyuncaklar oynamak içindir.”

“Ben senin oyuncağın değilim,” diye çıktım beni tekrar sandalyeme bırakırken. Ayaklarımla ondan uzaklaşmaya çalıştım ama tek başarabildiğim sandalyemi devirmek oldu. Tam parke zemine çarparak kafamı patlatacağımı düşündüğüm anda Damiano beni tuttu.

“Seni bu geceliğine ortadan kaldırmanın zamanı geldi,” dedi beni omzuna atarken.

Tekrar bodruma kilitlememesi için yalvarmak üzereyken beni yukarı çıkardığını fark ettim.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Evin üst katındaki bir kapının önünde durdu ve kapıyı ayağıyla iterek açtı. İçeri girince beni yatağa bıraktı.

Doğrulup etrafıma baktım. Bir süredir kullanılmayan bir misafir odasına benziyordu. Yatağın yanında iki komodin, bir konsol ve bir sandalye vardı. Bütün kişisel eşyalardan arındırılmıştı. İçlerinde en heyecan verici olan büyük pencereydi, dışında metal parmaklık olduğunu fark edene kadar...

Damiano tekrar kapıya yöneldi. “O pencereye dokunacak olursan alarm çalar. Seni tekrar aşağıya indirmeme neden olma.”

“İyi. Beni burada ne kadar tutacaksın?”

Bana yanıt vermeden çıkıp kapıyı arkasından kilitledi.

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımla sarıldım. Odanın havası tamamen durgundu. Duvarlardan tek bir ses bile geçmiyordu ve bana eşlik etmek için yalnızca düşüncelerim kalmıştı.

Görünüşe göre o eski söz doğrudu. Mafyadan asla kaçış yoktu.

BÖLÜM 21

DAMIANO

Valentina'yı bırakıp en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca onu düşünmemeye karar verdim. Kafamda şekillenen bir plan vardı ve başarılı olmasını sağlamak için plana odaklanmam gerekecekti. Beyin devrelerimin her birinin tamamının ateşlenmesi gerekiyordu, bu da o kadının zerresi kadar bile dikkatimi çekmesine izin veremeyeceğim anlamına geliyordu.

Çalışma odama girdiğimde Ras havuza bakıyordu.

“Telefonunu burada bırak. Yürüyüşe çıkalım,” dedim ona. Bazı konuşmaların dışarıda ve herhangi bir teknoloji yokken yapılması daha iyiydi, böylece kimsenin dinleme şansı olmazdı.

Söyleneni yaptı ve odamdan çıkıp havuzun yanından geçerek bahçeye giden taşlı patikayı takip ettik. Birkaç yıl önce Martina'yla ikimize uygun bir ev olması için satın aldığım devasa mülkün en sevdiğim bölümü burasıydı. Daha kapısından girer girmez ılık dolu oturma odasına âşık olmuştu ve ben de onu mutlu eden fırsatlara nadiren direnirdim.

“Valentina sana ne söyledi?” diye sordu Ras zeytin ağaçlarına kadar yürüdüğümüzde. Çakıl taşları ayaklarımızın altında hafifçe çıtırdıyordu.

“İhtiyacımız olan onayı aldık. Bunun arkasında Sal varmış.”

Ras’ın adımları bir anlığına yavaşladı. “Emin misin?”

“Conte ona, birisine iyilik yaptıklarını söylemiş. Peki nedeni neymiş, biliyor musun? Martina’nın soyadının yanlış olması.”

“Bu kesin bir—”

“Conte ondan küçük Casal faresi olarak söz etmiş. Sence bunu nereden öğrenmiş olabilir?”

Bu, Sal’ın Martina’ya taktığı addı. Valentina söylediği anda anlamıştım.

Ras küfretti. “Aklını kaçırmış. Tasmanı sıkı tutmak için onu kaçırmak mı? Bu olay gün yüzüne çıkarsa alacağı riskin farkında olmalı.”

“Böyle bir şey yapması an meselesiydi,” dedim. Klanı ele geçirmek için babamı öldüren adamın bir gün ona karşı ayaklanacağını düşünüp korkmaktan asla vazgeçmeyeceğini bilmeliydim.

Bahçenin sonunda ilerideki sakin okyanusa bakan bir bank vardı. Oturduk.

“Zaten bir kere her şeyimizi aldı,” dedim. “Bunu bir daha yapmasına izin vermeyeceğim.”

Alevler elbisesini yutarken annemin mutfakta durmasını hatırladım. Kız kardeşimin dehşet dolu çığlıklarını. Adamların şok içinde bağırmasını. Babamın yerde hâlâ sıcak olan cesedini. Hayatımda aldığım kararların çoğuna yön veren o an, hafızamda o kadar netti ki reçinenin içinde dondurulmuş gibi geliyordu. O olay olmasa tamamen farklı biri olurdum.

Daha iyi biri.

Daha güçsüz biri.

Gözlerimi sımsıkı yumup derin bir nefes aldım. “Martina, New York’tan beri her gece odasında ağlıyor. Her duyduğumda onu ne kadar hüsrana uğrattığımı hatırlıyorum. Artık istediği gibi üniversiteye gidemez. Bu adadan ayrılamaz bile. İkimiz de burada mahkûmuz.”

Ras’ın eli omzuma indi. “Bana güvenebileceğini biliyorsun.”

“Bundan kurtulmanın tek yolu var, Ras.”

Ağır nefes veriş i bana anladığını gösteriyordu.

Deniz altımızdaki kayalara çarptı. Dönüp yüzüne baktım. “Savaş.”

Dirseklerini dizlerine koyup ellerini birleştirdi, şimdiden seçeneklerimizi gözden geçirmeye başladığını görebiliyordum. “Mari’nin güvende olmasını sağlamak için öncelikle buradaki güvenliğimizi arttırmamız gerekiyor.”

“Ortalık yatışana kadar onu bir yerde saklamak daha iyi olmaz mı?”

Başını iki yana salladı. “Savunmamızı ikinizin bulunduğu alana yoğunlaştırmak daha iyi. Üstelik onu bu kadar erkenden başka yere götürmek Sal’a bir şeyler döndüğüne dair ipucu verebilir. Bütün giriş noktalarını izliyor. Napoletano’yu arayacağım.”

“Mümkün olduğu kadar çabuk gelmesini söyle.”

“Ona ne kadarını söylememi istiyorsun?”

“Belirsiz tut. Sal’la ikisinin kendi çirkin geçmişleri var ama dâhil edip etmemeye karar vermeden önce onunla şahsen konuşmak istiyorum. Aileler arasındaki son durum hakkında ne düşünüyorsun?”

“Söylemesi zor. Casal’a gidip babamla konuşmam gerekecek. Son konuştuğumuzda Elio’nun bir şeyler gevelediğinden söz etmişti. Bu doğruysa onunla görüşmek isteyebiliriz.”

“Neyle ilgili?” diye sordum Elio Amca’yı son gördüğüm zamanı düşünerek. Yıllar olmuştu.

“İki kızından birini Vito Pirozzi’yle evlendirmekle ilgili bir şeyler.”

“Kızların ikisi de henüz ergenlik çağıma bile gelmedi.”

“On sekiz yaşına gelene kadar bekleyeceklermiş.”

O masum kızlardan birinin Vito gibi birinin eline bırakılması düşüncesi midemi bulandırdı. Aptal kardeşi Nelo’dan daha zekiydi ama çok da değil. “Öyle bir şey varsa, bu kıza cehennemi yaşatmak gibi olur.”

“Pirozzi patriarkı oğullarının artık yuva kurmasını istiyor ve Sal, geri kalan De Rossilerle uğraşmak istiyor.”

“Annenle babanın yanı sıra benim iki amcamın da beni desteklemesini sağlayabilirsek bu bize gerçek bir şans verir.”

Ras bir sigara çıkarıp yaktı. “Başlangıç olarak. Ben toplantıları ayarlarım.”

“Seninle Casal’a gelmem lazım.”

“Gelemezsin. Çok fazla kuşku uyandırır.”

Banktan kalktım. Her şeyin canı cehenneme demek istiyordum. Dikkatin, aklı başında davranmanın, kendini kontrol etmenin... Bu özelliklerin hepsini zorunluluktan elde etmiştim. Çöken bir dünyanın ortasında kız kardeşimle benim hayatta kalmamızı sağlamanın tek yoluydu. Ancak bütün bu uygar katmanların altında intikama aç bir barbar yaşıyordu. Şu anda onu içimde hissediyordum, kollarını dikenli tellerle sarılı bir sopaya uzatıyordu. Onu kaldırıp, kanlı posadan başka bir şey kalmayana kadar Sal’ın kafasına indirmek istiyordum. “Ona yaptığı her şeyin bedelini ödeteceğim, Ras. Hepsini.”

Ras yanıma gelip yamacın kenarından baktı. “Peki ya kaçır-
dığın kişi?”

Zihnimde Valentina'nın korkmuş gözleri parladı. Onun kaçtığı şey benim yaratmak üzere olduğum beladan daha kötü olabilir miydi? Bana bütün hikâyesini anlatana kadar bu sorunun yanıtını bilemezdim ama en azından burada ona göz kulak olabilirdim. "Davamıza en iyi nasıl yardım edebileceğini bulana kadar onu burada tutacağım."

"O değerli," dedi Ras.

"Kocasının ölüp ölmediğini bilmek istiyorum."

"Napoletano'dan yardım isterim ama Martina'yı kaçırma işini kabul eden kocası değildi. Bunu biliyorsun."

Tabii ki biliyordum. Lazaro yalnızca bir askerdi ama yaşıyorsa son nefeslerini saysa iyi ederdi. Mari'yi terörize etmemiş olsaydı bile Valentina'nın ondan hoşlanmadığı açıktı. Bu da onu yeryüzünden silmem için yeterliydi.

"Emir onların *don*larından yani Valentina'nın babasından gelmiş olmalı," dedim. "Ama kardeşime el uzatan Lazaro'ydu. *Don* bunu başka şekillerde telafi edecek." Avucumla çenemi ovuşturdum. "Sal'a iyilik yapmayı kabul etmiş. Ama neden? Garzolo'nun bir şeye ihtiyacı var ve ne olduğunu anladığımızda onunla gerçek bir konuşma yapabileceğiz. Valentina bu konuda bir şey biliyorsa bunu ondan öğreneceğim."

Ras kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bundan emin misin? Akşam yemeğinde cilveleşmeniz sorgulama yöntemlerin konusunda pek güven uyandırmadı."

Kaşlarımı çattım. "Cilveleşme değildi. Onu orada bırakamayacağımı bana sen söyledin."

"Ona iyi davranarak sana karşı sahip olabileceği zayıflıktan yararlanman gerektiğini söylemiştim, başkalarının önünde sado mazo fantezilerine kapılmanı değil."

Yüzüm kızardı. "Siktir git."

“Mari’yi o kadar rahatsız ettin ki kaçıp odasına saklandı.”

Ona baktım. “Tamam, Valentina’yla başka aile yemeği yok. Onunla özel olarak ilgileneceğim.”

Eve döndük ve Ras o gecelik oradan ayrıldı. Saate baktım. Gece yarısına yaklaşıyordu ve ev bulaşık makinesinin yumuşak vızıltısı ve açık veranda kapılarından gelen okyanus sesleri dışında sessizdi.

Onları kapadım, su almak için mutfığa uğradım, sonra üst kata çıktım. Mari’nin kapısının diğer tarafında Amerikan pop müziği çalıyordu ama her şey olmadan önceki gibi FaceTime’den arkadaşlarıyla konuşmuyordu. Bugünlerde telefonunda gezinmek ve evde dolaşmak dışında pek bir şey yapmıyordu. Zaman zaman içerisinde giysiler, çantalar, takılar olan paketler geliyordu ama herhangi biri için heyecanlandığını hiç görmüyordum. Asla dışarı çıkmıyordu.

Kendimi durdurduğumda yumruğum havada, kapısını çalmak üzereydim. İşin aslı, hayatına devam etmesine nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Onunla konuşmayı denemiştım ama bir yere varmamıştı. İçinde onu parçalayan bir şey vardı ve ne olduğunu bana söylemiyordu. Keşke konuşabileceği başka biri olsaydı ama olup bitenin ayrıntılarını paylaşacağı kadar güvendiği kimse yoktu. Her zaman en yakın sırdaşı olmuştım ama artık benimle konuşmadığı için onu eski hâline nasıl döndüreceğimi bilemiyordum.

Belki Sal’ın icabına bakınca gelecek sene üniversiteye gidebilirdi. Bu onun keyfini yerine getirirdi.

Kapısından uzaklaşıp üçüncü kata çıktım. Yatak odam Valentina’yı koyduğum koridordaydı. Odasına yaklaşıncı kendime yürümeye devam etmem gerektiğini söyledim ama sonra yumuşak bir ses duyup durdum.

Kulağımı kapıya dayadım. Burun çekme sesi. Ağlıyordu.

Cazzo. Artık çatımın altında perişan hâlde bir değil iki kadın vardı. Geri çekilerek burun kemiğimi sıktım.

Belki de aşağıda ona daha yumuşak davranmalıydım. Bileklerinin derisi neredeyse yüzülmüş görünüyordu ve onları temizlemek için hiçbir şeyi yoktu.

Mutfağa dönüp ilk yardım çantasını aldım. Bileklerini sarıp söylediğim gibi aklımdan çıkaracaktım.

İçeri girdiğimde yatakta karides gibi kıvrılmış yatıyordu, uzun siyah saçları yastığa yayılmıştı. İçeri girdiğimi duyunca doğrulup dizlerini göğsüne çekti. “Neden geldin?”

Burnu kırmızı ve şişti. Gözleri parlak ve ıslaktı. Göğsümün içinde bir ağrı belirdi.

“Sana bir bakmak istedim,” dedim. Yatağın kenarına oturup ona uzandım ama benden uzaklaştı. Bu bende lanet bir duvarı yumruklama isteği uyandırdı. Dokunmamdan korkması başıma gelen en kötü şeylerin arasında yer alıyordu.

Ona ilk yardım çantasını gösterdim. “Bileklerine bakayım. Onları sarıp gideceğim.”

Kaşlarını çatıp kuşkuyla kutuyu inceledi. Bekledim. Sonunda hafifçe başını sallayıp kollarını uzattı.

Narin bileklerindeki parlak pembe izler berbat görünüyordu. Antiseptik bir mendil çıkarıp cildinin açıldığı yerlere hafifçe sürdüm. Çok fazla yerinde açılma yoktu ama dokununca dişlerinin arasından soluyordu. Yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım.

Derin olmayan yaralarını sessizce sarmama izin verdi ve beni davranışlarımı düşünmeye sevk etti. Ras haklıydı. Onu tekrar bu şekilde sorgulamayı kaldıramazdım.

Neden evine dönmek istemiyordu?

Orada bir şey vardı. Gözden kaçırdığım bir parça. Henüz açıklamadığı bir sır.

Bandaj yapmayı bitirdim ve yorgun bakışlarıyla karşılaştım.

“Bitti bile.”

Ellerini geri çekip uzandı ve bana arkasını döndü.

“Daha mı iyi—?”

“Gideceğini söylemiştin.”

Sözlerindeki soğuk zalimlik beni keskin bir bıçak gibi yaraladı.

Bunu hak etmiştim, öyle değil mi?

Ektiğimi biçiyordum.

BÖLÜM 22

VALENTINA

Ertesi sabah hiç vakit kaybetmeden yeni odamdan kaçmanın bir yolunu aramaya başladım. Damiano bana ne yapacağına karar verirken burada oturamazdım. Onun bir sıcak bir soğuk davranma taktiği bir çeşit oyun olmasıydı. Yoksa neden akşam yemeğinde bana çöp gibi davrandıktan birkaç saat sonra doktorculuk oynamıştı ki?

Pencereyle başladım. Kapsamlı incelemem sonucunda herhangi bir kablo olmadığını gördüm, Damiano'nun alarma bağlı olduğu konusunda yalan söylediği sonucuna vardım ve açmaya çalıştım. Ses çıkmadı ama ne kadar zorlarsam zorlayayım kulpu nu hareket ettiremedim. Kol gücümün tamamı tükenince şimdilik kendi hâline bırakmaya karar verdim.

Düz ekran bir televizyon vardı ama uzaktan kumandası yoktu ve üzerinde açmak için bir düğme bulamadım. Bir an duvardan söküp pencereye fırlatmayı düşündüm ama bunun dışarıdaki çelik parmaklığa bir etkisi olmazdı. Neden kumandayı

bana bırakmamıştı? Belki de bana can sıkıntısıyla işkence etmeyi umuyordu.

Dakikalar çok yavaş geçiyordu. En azından dakika olduğunu tahmin ediyordum. Saat yoktu. Oda şık bir şekilde tasarlanmış olsa da resmen hiçbir şey yoktu. Giysi yoktu, kitap yoktu, kalem bile yoktu.

Tuvaleti kullandım. En azından bir ton tuvalet kâğıdı vardı. Duşa girdim ve bilincimin kenarlarında kaynayan çaresizliğe teslim olmamaya çalışarak orada uzun süre kaldım.

Eski giysilerim kirliydi. Birkaç kova kadar terlemiştim, bu yüzden tekrar giymek istemedim. Onları bulduğum sabun kalıbıyla yıkayıp havlu askısına astım. Şansım varsa belki bugün giyebilirdim ama şimdilik odaya havluya sarınarak dönecektim.

Birden fazla kaçış stratejisini zihnimde evirip çevirmeye uzun zaman harcadım ama hiçbirinin anlamı yoktu. Bir bıçağım hat-ta kaşığım olsa belki pencerenin çerçevesini parçalamaya başlayabilirdim. Ne kadar sürerdi? Damiano'nun beni babama geri göndermeye karar vermesine yetecek kadar sürem olurdu. Bunu yapmayacağını söylemişti ama ona inanacak kadar saf değildim. Keşke ona sunacak değerli bir şeyim, özgürlüğüm karşılığında takas edebileceğim bir şey olsaydı ama vücudumdaki hücre sayısından daha fazla avrosu vardı ve *donun* kızı olmama rağmen Damiano için değeri olabilecek hiçbir bilgiye sahip değildim. Ona bildiğim her şeyi zaten söylemiştim.

Kartlarımı çok erken oynamıştım.

Sonunda bütün sonuçsuz planlarım yüzünden başım ağrı-maya başlamıştı, bu yüzden yatağa oturup pencereden dışarı baktım. Çok uzakta olmayan deniz parlıyordu. Bana eşlik eden bu manzaraya rağmen can sıkıntısının bu kadar kolayca içeri sızması inanılmazdı. Göz kapaklarım kapandıkça kapanıyordu.

Görünüşe göre kestirmek en sevdiğim hobiye dönüşecekti.

Bir süre sonra kapıya üç kere vurulmasıyla uyandım. Havlumu tutup yataktan yuvarlanarak indim ve kapıya gittim. “Evet?”

“Ben Martina. S... Sana *brunch* getirdim.

Kapıyı mı açacaktı? Açmak zorundaydı. Yiyecekleri içeriye sokmanın başka yolu yoktu. Belki bundan faydalanıp kaçabilirim. Sırtımı duvara dayayıp kendimi hazırladım ve ağırlığımı ayak parmaklarıma verdim.

“Ne sevdiğini bilemedim ve Dem sana çatal bıçak getiremeyeceğimi söyledi, ben de kruvasan, peynir, biraz meyve, haşlanmış yumurta ve kahve hazırladım.”

Tam bir hafif kahvaltıya benziyordu. Duruşum yumuşadı. Martina benimle ilgilenmeye çalışıyordu. Onun bana yardım etmesini sağlayabilirsem? Zaten üzerimde yalnızca bir havlu varken ne kadar uzaklaşabilirdim?

“Teşekkür ederim,” dedim duvardan uzaklaşırken.

Hafif bir tıkırtı duyuldu ve kapı açıldı. Diğer tarafta üzerinde kısa bir tişörtle kot şort olan Martina yiyecek dolu bir tepsiyi avucunda dengeliyordu.

Tepsiyi elinden alıp geri çekildim. “Bu çok nazik bir davranış. Ağabeyinin bana yemek vereceğinden emin değildim.”

Giysimi, daha doğrusu olmayışını fark etti. “Sana giyecek bir şeyler getirmemi ister misin?”

“Harika olur.”

Başını salladı. Arkasında belinden silahı sarkan iri bir güvenlik görevlisi belirdi.

Harika.

Elbette Damiano buraya tek başına gelmesine izin vermezdi. Destekle bile gelmesine izin vermesine şaşırmıştım.

Kapı kapandı ve tepsideki yemeğe baktım. Hepsi çok lezzetli görünüyordu. Yatağın üzerine koyup hâlâ sıcak olan kruvasanın bir köşesini kopardım ve içinden çıkan bir miktar buharı izledim. Tadı görüldüğünden daha da güzeldi. Dışı biraz gevrek, ortasıysa tereyağı gibi yumuşaktı. Martina bunu kendisi mi pişirmişti? Satın aldıklarımın hepsinden, Aşağı Doğu Yakası'ndaki en sevdiğim fırından aldıklarımın bile daha iyiydi.

Kısa bir süre sonra kolunun altında küçük bir giysi yığınıyla geri döndü. “Benden uzunsun,” dedi. “Ama uyacağını düşündüğüm birkaç şey buldum.”

“Teşekkür ederim.” Kıyafet yığını ondan aldım. “Zor beğenen biri değilim.”

Dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı. Arkasına baktı ve kapamak için yavaşça odanın kapısını itti ama bunu yapamadan güvenlik görevlisi boğazını temizledi. “Kapı açık kalacak, *señorita*.”

Narin hatlarından bir hayal kırıklığı parıltısı geçti ama yalnızca bir an sürdü.

“Sorun değil,” dedim. “Muhtemelen yalnız kalırsak sana zarar vereceğimi düşünüyorlar.”

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı. “Bunu yapar mısın?”

“Hayır.” Bu sözcüğü söylerken doğru olduğunu anlamıştım. Ağabeyinin aksine Martina masumdu ve onu dramımızın içine çekmek istemiyordum. Zaten yeterince şey yaşamıştı.

Giysileri göğsüme bastırdım. “Giyinsem sorun olur mu?”

“Keyfine bak,” dedi kapıya yönelirken.

“Gitmene gerek yok. Tuvalette hemen hallederim. Sonra bana o muhteşem kruvasanı kimin yaptığını söyleyebilirsin.”

Yüzünü bir sırıtış kapladı. “Beğendin mi?”

“Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi.”

Utangaç kahkahası peşimden tuvalete kadar geldi ve havlumu çıkarıp hemen iç çamaşırı ve dizimin yarısına kadar bile gelmeyen bol bir jarse elbise giydim. Sütyen yoktu. Martina minyon olduğu için muhtemelen o tarafta bana uyacak bir şeyi yoktu.

Dışarı çıktığımda yatağın kenarına oturmuş bir parça peynir kemiriyordu.

“Seni kız kardeşlerimden birine benzetiyorum,” dedim ona.

“Kız kardeşlerin mi?”

“İki kız kardeşim var. Benden küçükler ve onları özledim. Hem de çok.”

“Hangisine benziyorum?”

“Küçük kız kardeşim Cleo’ya. Gözlerinizle burnunuz yani yüzünüzün üst kısmı... Tarif etmesi zor ama benziyor işte.” Yatağın karşı köşesine oturup kruvasanın son parçasını almak için uzandım. “Ayrıca peyniri gerçekten çok sever.”

Martina güldü. “Kim peynir sevmez ki?”

“Tat alamayan insanlar herhâlde. Ben ailemle yaşarken Cleo, o her zaman özenle hazırlanmış olan peynir tahtalarına her çeşit kuruyemiş ve reçel bile koyardı. O, diğer kız kardeşim ve ben onu alıp terasa çıkar, annemlerin mahzeninden gizlice bir şişe şarap çıkarıp New York’ta güneşin batışını izlerdik.” Ben evlendikten sonra bunu yapmayı bırakmıştık. Kardeşlerim beni davet ediyordu ama ben, evliliğimin nasıl gittiği konusunda yüzlerine saatlerce yalan söylemek zorunda kalmamak için bir bahane bulup gitmiyordum.

“Umarım onları yakında tekrar görürsün.” Martina’nın sesi yumuşaktı. “Dem’in seni sonsuza dek burada tutmayacağından eminim.”

Gitmeme izin verse bile muhtemelen kardeşlerimi göremeyecektim ama bunu ona söylemenin bir anlamı yoktu. “Ağabeyinin aklından geçenleri kim bilebilir?”

Gerildi. Ağabeyinin benimle ilgili planları hakkında konuşmaktan rahatsız olduğu belliydi. Muhtemelen yanlış bir şey söyleyerek güvenine ihanet etmekten korkuyordu.

Onu rahatlatmak için gülümsedim. “Demek yemek yapmayı seviyorsun.”

Konunun değişmesiyle bir an rahatlamış göründü, sonra yüzü yeniden asıldı. “Severdim.” Battaniyenin üzerindeki işlemin desenini parmağıyla takip ediyordu. “Dem sürekli istese de artık pek yapmıyorum.”

“Senden benim için yemek yapmanı o istemedi, değil mi?”

Yanaklarına kan hücum etti. “Hayır. Ben senin için güzel bir şeyler yapmak istedim. Evdeki yemeklerin çoğunu ben pişirirdim. Şimdi birini işe aldık.”

“Neden peki?”

Aniden desenle oynamayı bıraktı ve elini yatak örtüsünün üzerine düz olarak koydu. “New York’tan sonra ilgimi kaybettim.”

O an gözlerinde bir şey gördüm. Geçmeyen acıyla dolu bir boşluk. Lazaro’yla tanışana kadar böyle bir şeyin var olmadığına hayatımın üstüne bahse girebilirdim, bakışlarımı kaçırmayı çok istesem de bunu yapmadım. Kocamın öldürmediği insanlara yaptığı şey buydu. Onları içeriden yok ederdi.

Tıpkı bana yaptığı gibi.

Martina bunu hak etmiyordu. O yalnızca ağabeyinin dünyasının acımasız oyunlarına bulaşmış genç bir kızdı ve başına gelenleri atlatması gerekiyordu.

Devam etmesine yardım etmek istiyordum. Bunu ona *borçluydum*.

Güvenlik görevlisi kapı aralığından bizi izliyordu, bu yüzden elini tutmadım ama parmaklarımı onunkilerin durduğu yere yaklaştırdım. Hareketi fark edip bana sorgular gibi baktı.

“Martina, daha iyi olacak,” dedim alçak sesle. “Zaman tanı. Kendine karşı sabırlı olmalısın ama savaşmayı bırakamazsın.”

Dudaklarını birbirine bastırıp burnundan titrek bir nefes aldı. Bir süre hiçbir şey söylemedi yalnızca tekrar tekrar başını salladı. Sanırım gözyaşlarını tutuyordu. Kalbim sıkışmıştı.

Sonunda fısıldadı, “Benimle gelmesi için ben ısrar etmiştim. Ben...” Sesi çatladı ve yataktan kalktı. Ben bir kelime daha söyleme fırsatı bulamadan kapıdan çıkmıştı bile.

Kilit yerine oturdu. Güçlü bir nefesle üflenmiş bir mumun sesi gibiydi.

Günün geri kalanını yemeğimi atıştırarak ve pencereden okyanusu izleyerek geçirdim. Güneş neredeyse ufukta kaybolurken kapı açıldı, karşımda önceki suratsız güvenlik görevlisi duruyordu. Akşam yemeğimin olduğu tepsiyi uzatıp tek kelime etmeden gitti.

Yemeğim bitince bir kez daha duş almaya karar verdim ve işte o zaman günüm canlandı. Duş başlığının tıpkı Lazaro’nun evindeki gibi beş farklı ayarda çalıştığını fark ettim. Damiano bana korkunç bir can sıkıntısıyla işkence etmek istemişse bu onun açısından ciddi bir ihmaldi.

Duş başlığını kordonundan çıkarıp fayans kaplı duvara yaslandım ve suyu bacaklarımın arasına tuttum. Doğru açığı bulmam biraz zaman alsa da sonunda başarmıştım ve sevgili Tanrım, büyük bir *zevkti*. Bir anda nerede olduğumu unutup yalnızca içimden yayılan yumuşak, istek nabız atışlarına odaklandım.

Bu da beni Damiano’nun beni uçurumun kenarına getirip orada bıraktığı önceki güne götürdü. Lanet adam. Bağlı ve tamamen insafına kalmış olmak beni tahrik etmemeliydi ama

ediyordu. Kalın parmaklarını içime sokuşunu, sıcak dudaklarının ensemdeki hassas noktaya değmesini hatırladım. Onun tamamen giyinik olmasıyla benim, şortumun dizime kadar inik durduğu hâlimin arasındaki zıtlığı. Yanıma gelip beni kalçamdan tutarak oracıkta becerebilirdi. Bunu istediğini biliyordum. Bunu yaparken belki durdurulabilirdi çünkü kontrolünü kaybetmek üzereydi. Keşke yapsaydı. Keşke beni de bitirip sonra tekrar spermiyle doldursaydı. Sonra beni orada öylece bırakır, ben de günün geri kalanını yavaşça kalçamdan aşağıya damlayan menisiyle geçirirdim.

Baskı patladı ve çığlığın dışarı kaçmasını engellemek için dudajımı ısırdım. Aman Tanrım. Zevk dalgaları başımdan ayak parmaklarıma kadar etki ediyordu.

Duştan çıkıp havluya sarınarak klozet kapağının üzerine otururken bacaklarım titriyordu. Nefes alış verişlerim nihayet yavaşladığında alnımı avuçlarıma yaslayıp gerçekliğin içeri sızmasına izin verdim.

Az önce Damiano'nun (beni evinde kilit altında tutan *capo-nun*) beni oyuncak bebek gibi kullandığı bir fanteziyle mastürbasyon yapmıştım.

Bende ciddi bir sorun vardı.

Bu moral bozucu düşünceyle yatağa girip ışıkları söndürdüm. Belki de duş başlığı o kadar iyi bir fikir değildi. Yarın, Damiano'nun benimle ne yapacağına karar vermesini beklerken kendimi eğlendirmenin başka bir yolunu bulmaya çalışmam gerekecekti.

Bugün beni görmeye hiç gelmemişti. Babamı çoktan aramış olabilirdi ve buna engel olacak bir şey yapamamıştım. Verdiği sözlere gerçekten ne kadar inanabilirdim?

Huzursuz bir uyku nihayet beni ele geçirene kadar yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durdum.

BÖLÜM 23

VALENTINA

Beklenmedik bir şekilde Martina ertesi sabah bana yine yemek getirdi. Tepsiyi bana uzattı ve odadan kaçır gibi çıkmadan önce teşekkür etmeyi başardım.

Ertesi gün çıkmak için pek acelesi yoktu. Onu içeri davet ettiğimde utangaç bir gülümsemeyle kapıdan içeri girdi.

“Bugün yeni bir şey denedim,” dedi bana.

Tepsiyi elinden aldım. Başka bir hamur işiydi, kare şeklinde ve kat kattı, ortasına ahududular dizilmiş ve üzerine pudra şekeri serpilmişti.

Ağzım sulandı. “Gelecekteki kocan her kimse çok şanslı bir adam olacak.”

Kapıyı hafifçe aralık bırakarak yatağın kenarına tünedi. “Sanırım ben aseksüel olabilirim.”

İlk ısırığımda neredeyse boğuluyordum. Ağabeyi bunu biliyor muydu?

İfademi görünce güldü. “Demek istediğim, emin değilim. Daha önce hiç hoşlandığım bir erkekle karşılaşmadım.”

“Peki ya kızlar?” diye sordum ağzım hâlâ yarı doluyken.

Burnunu kırıştırdı. “Yok.”

“Küçük kız kardeşim uzun zaman kimseden hoşlanmamıştı,” diye belirttim. “Seninle aynı yaşta ama ilk aşkını ancak on yedi yaşına gelince yaşadı.”

“Kimdi?”

“Okulundan biriydi, New York şehir merkezinde *Britney’ye Özgürlük* yürüyüşleri düzenleyen yeni bir çocuk.” İfademin kafasını karıştırdığını fark ettim. “Kız kardeşim Britney Spears’a biraz takıntılı,” diye açıkladım. “*Britney’ye Özgürlük* hareketinde çok aktifti.”

“Britney’nin çıkmasına sevindim,” dedi Martina. “Babasının ona yaptığı şey korkunçtu. Çocuğa ne oldu?”

“Meğerse onun zaten bir erkek arkadaşı varmış.”

“Ah.” Martina omuz silkti. “Flört olayı zor olabiliyor sanırım.”

“Özellikle bizim gibi kadınlar için.”

Ne demek istediğimi açıklamama gerek yoktu. Bütün kusurlarına rağmen Damiano, Martina’yı seviyormuş gibi görünüyordu. O ana dek gördüklerime bakılırsa ağabeyden çok babaya benziyordu. Onu güç karşılığında takas eder miydi? Onu ödül olarak verir miydi?

Bağdaş kuracak şekilde yerleşti. “Kocan... Onunla evlenmeyi sen seçmedin mi?”

Bu düşünce o kadar komikti ki gülmeden duramadım. “Başka seçeneğim yoktu. Çöpçatanlık işini babam üstlenmişti ve kararını sorgulamayı düşünmedim bile. Bana uygun birini bulacağından emindim.”

“Ama öyle yapmadı.”

“Evet, yapmadı.”

Martina sessizleşti, ben de sessizce çöreğimi bitirdim.

“İyi miydi?” diye sordu.

“Müthiş.”

Gülümsedi. “Yarın sana yine yaparım.”

Bana neden bu kadar nazik davranıyordu? Gözlerine baktım. Melankoli hâkimdi. Bana açılırsa belki ona yardım edebilirdim.

“Geçen sefer arkadaşını New York’a gitmeye senin ikna ettiğini söylemiştin,” dedim usulca.

Gülümsemesi anında kayboldu. “Evet. Ben ısrar etmesem orada olmayacaktı.”

Bu konuyu biriyle konuşması gerektiğini hissederek devam etmesini bekledim.

Avuç içleriyle kollarını ovuşturdu ve omzunun üzerinden aralık kapının hemen ötesinde güvenlik görevlisinin durduğu yere baktı. Tekrar konuştuğunda fısıldar gibiydi. “Eleven Madison Park’a gitmek istiyordum. Orası bir restoran.”

“Evet, inanılmazdır. Ben de gitmiştim.” *Papà* bir sene bütün aileyi *mammamın* doğum günü için oraya götürmüştü.

“Yemek yapmaya ilgi duyduğumdan beri hayalini kuruyordum. Imogen gergindi, ailesi gitmesini istememişti ama ona baskı yapmayı sürdürünce onları ikna etmeyi başardı. Dem bize şefle özel bir öğle yemeği rezervasyonu yaptırdı. Olay olduğunda otelden oraya doğru gidiyorduk.” Sesi kopmuş bir tel gibi titrediydi. “Bir *yemek* yüzünden öldü.”

Ona bunun onun hatası olmadığını, pek çok insanın New York’a tek başına seyahat ettiğini ve zarar görmeden evlerine döndüğünü söylemek üzereydim ama sanki kelimelerle dolu bir kavanoz devrilmişti ve şimdi hepsi dışarı saçılıyordu.

“O gün çok yağmur yağıyordu,” dedi boğuk bir sesle. “Üç adam bizi pusuya düşürdüğünde şemsiyemle boğuşuyordum ve kafam o kadar karışmıştı ki sordukları anda isimlerimizi söyledim. Otelimizin hemen dışında birinin neden ismimizi sordüğünü sorgulamak aklıma bile gelmedi. Bizi minibüslerine tıkmadan önce ihtiyaçları olan tek onay buydu. Imogen’i yanımda otururken vurdular. Alnının tam ortasından. Başta kanamadı; şaka olduğunu, birinin bize kötü bir şaka yaptığını sandım. Onu sarstım. *Imogen, kes şunu! Hiç komik değil*, diye bağırdım. Sonra kan damlamaya başladı ve tamamen hareketsiz kaldı. Şaka değildi. Gerçektir.”

Elimi ağzıma kapadım. Bu çok ama *çok* korkunçtu.

Martina tırnaklarını yanaklarında gezdirdi. “Onu gitmeye zorlamam büyük bir bencillikti. Onun ölümünde benden başka suçlanacak kimse yok. Dem’le cenazesine gittiğimizde ailesi yüzüme bile bakmadı, Valentina. Artık benden nefret ediyorlar. Neden etmesinler? Benim arkadaşım olmak kızlarının başına gelen en kötü şeydi. Bu, dünyamızın bir parçası olmayan birinin başına gelebilecek en kötü şey. New York’tan önce arkadaşım olanlar? Artık konuşmuyoruz. Telefon numaralarını sildim, sosyal medyamı kapadım. Benim yanımda kimse güvende olmayacak, öyleyse biriyle yakınlaşmanın ne anlamı var? İnsanları sevip ölmelerini izlemektense yalnız kalmayı tercih ederim.”

Gözlerinden sessiz yaşlar damlıyordu ve boğazım, herhangi bir sözcük çıkmayacak kadar tıkanmıştı. Omuzlarında çok ağır bir yük taşıyan bu zavallı kıza sarılmak istiyordum ama yapamazdım. Güvenlik görevlisi dokunduğumu görürse onu götürürdü. Vücut açılarımızın onun görmesini engelleyeceğini umarak eline uzandım ve kendi ellerimin arasına aldım.

“Martina.”

Kucağına baktı, gözyaşları gri tayına damlayarak koyu renk yuvarlak izler bırakıyordu.

“Martina, bana bak.” Elini sıktım.

Yaşlarla parlayan gözleri bana yöneldi.

“Ne hissettiğini anlıyorum.” Gerçekten anlıyordum. Boğazımdaki gerginlikle kendimi nefes almaya zorladım. “Öfke, suçluluk ve hayatının bu kadar korkunç bir hâl alabileceğini kabullenememek. Bunları ben de hissettim, sonrasında... Kocamın insanlara neler yaptığına tanık olunca.” Ona bütün gerçeği anlatamazdım. İnsanlara ne yaptığımı bilse burada benimle konuşmazdı.

“Ama sen cesurdun,” dedi fısıldayarak. “Bana yardım ettin. Ben arkadaşşıma yardım etmedim.”

“Yapamazdın. Ve evet, sana yardım ettim ama daha önce başkaları da vardı ve ben onlara yardım edemedim.” *Kocam bana öyle yapmamı söylediği için onları öldürdüm.* “Seninle tanıştığım âna kadar korkağın tekiydim.”

“Onlara yardım etmediğin için pişmanlık duyuyor musun?”

“Her gün.”

“Bununla nasıl yaşıyorsun? Bazı günler uyanıyorum ve yaktan çıkmanın bir anlamı olmadığını düşünüyorum. Hiçbir şeyin anlamı olmadığını.”

Yere baktım. “Ben de aynı düşüncelere sahiptim. Zaman alacak ama sonunda bitecek.”

Elini bırakıp dizlerimi göğsüme çektim. “Kocamı ve adamlarını iyi tanırdım, Martina. Onlar profesyonel katiller. Seni yakaladıktan sonra yapacağın şeyler hiçbir işe yaramazdı. Arkadaşın için yapabileceğin hiçbir şey yoktu.”

Kollarıyla karnına sarıldı. “Tekrar olmasından korkuyorum. Kötü bir şeyin.”

“Anlıyorum. Bu dünyada kolay bir ilişki olacağını iddia etmeyeceğim. Arkadaşlarımın çoğu akrabalarım ya da babamın yanında çalışan adamların oğullarıyla kızlarıydı. Bu onların arkadaşlığını daha kolay hâle getirdi.”

“Biz burada tek başımızayız. Yalnızca Dem, Ras ve tuttuğu korumalar. Adada başka büyük aile yok.” Burnunu çekti. “Özellikle böyle çünkü böylece...” Ağzını kapayıp bana temkinli bir bakış attı. Söylememesi gereken bir şey söylemek üzereydi.

Ona baskı yaparsam bana muhtemelen daha fazlasını anlatacak kadar savunmasızdı ama vicdanım buna engel oldu. Bunun yerine ona gülümsedim. “Ben senin arkadaşın olabilirim. İnan bana, arkadaşlığımızın beni şu anda içinde bulunduğum durumdan daha kötü bir duruma sokması pek mümkün değil.”

Ağlamaklı bir kahkaha attı. “Sanırım bu doğru.” İçini çekerek denize baktı. “Odama dönmeliyim. Dem burada seninle otuz dakikadan fazla zaman geçiremeyeceğimi söyledi.”

Gözlerimi devirdim. “Sıkıntıdan ölmemi istiyor.”

“Bunun olmasına izin vermeyeceğim,” dedi yataktan kalkarken. “Hatta bir fikrim var.”

“Hı?”

Kapının kolunu tutup bana baktı. “Seni umutlandırmak istemiyorum. Önce onunla konuşayım. Yarın tekrar gelirim.”

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 24

VALENTINA

Ertesi sabah, her zaman yemek getiren Martina bu kez bir kucak dolusu giysiyle geldi. Onları bana verdi. “Günü havuz başında geçireceğiz,” diye belirtti yüzü heyecanlı bir gülümsemeye parlarken.

Şok içinde tek bir sözcük söylemeyi başardım. “Nasıl?”

“Dem en korkutucu iki korumasının gözetiminde olmamız şartıyla odandan çıkmaya izin verdi. Abbott rakibinin kulağını ısırarak koparan eski bir MMA dövüşçüsü ve Clyde da Game of Thrones’da *Dağ* karakterini oynayan adama benziyor.”

Giysileri yatağın üzerine bıraktım. “İzlemedim ama ismi bile tek başına net bir resim çiziyor.” Korkunç korumalar olsun ya da olmasın sonunda etrafımda krem rengi dört duvardan başka bir şey görme ihtimali benim için cennette olmak gibiydi. Aynı zamanda olası kaçış yolları belirleme fırsatı olması iyiydi. Damiano benden uzak durdukça kaderim konusunda daha fazla endişeleniyordum. Üç gündür neden beni görmeye gelmemişti?

“Sen üstünü değiştirirken dışarıda bekleyeyim,” dedi Martina.

Mayoları karıştırdım. Hepsi bana çok küçük gelecek bikini-lerdi. Siyah bir altla diğer iki seçeneğe göre biraz daha fazla yerimi örten neon yeşili üçgen bir üstü eşleştirmeye karar verdim. Görüntümü kontrol edebileceğim bir ayna yoktu ama biraz ucuz görüldüğünü tahmin ettim. İç geçirerek bileklerimdeki eski bandajları çıkarıp belime ince, beyaz bir kumaş bağlayarak kapıya yürüdüm. “Hazırım.”

Martina bana göz atıp cesaret verir gibi gülümsedi. “Harika görünüyorsun.”

Üstümü çekiştirerek kapının hemen dışında duran iki korumaya sert bir bakış attım. Gerçekten devasaydılar, çatık kaşlarıyla, deriyle kaplanmış iki boz ayıya benziyorlardı.

“Siz mayo giymeyecek misiniz?” diye sordum onlara.

İfadeleri birden daha da sertleşti. Kafası kazınmış olan adam Martina’ya döndü. “Neden öyle giyindi?”

Martina dudaklarını büzüp daha dik durdu. “Havuza gidiyoruz.”

Görünüşe göre korumalara bu ayrıntıyla ilgili bilgi verilmemişti.

“*Señor* De Rossi’nin onayladığı şey bu değil,” dedi içlerinden biri.

“İkinizin sürekli etrafımızda olması şartıyla odasından çıkabileceğini söyledi.”

“Evin içinde kaldığı sürece.”

“Havuz eve dâhil değil mi?” diye meydan okudu Martina sahip olduğunu fark etmediğim cesaretini sergileyerek. “Etrafı duvarlarla çevrili.”

“Ağabeyinizin aklında olan bu değildi. Oraya gidemezsiniz.”

“Ağabeyim güneşten istifade etmemi engellediğini öğrenince çok üzülecek,” dedi Martina.

Korumalar birbirine baktı. Sessiz olan nefes verirken burun delikleri genişledi. Bana döndü. “Kuşkulu bir şey yaparsan seni buraya geri getiririz. Tek uyarıda biter.”

“Galiba bizimle yüzmeyeceksiniz?” dedim masum numarası yaparak.

Bana aldırış etmeden ilerlememizi işaret ettiler.

Giriş katında, oturma odasının yerden tavana kadar pencerelerinin ötesinde bir havuz vardı. Martina camlardan birini kaydırıp ve eşiğin üzerinden atladım, güneşin sıcaklığını anında tenimde hissettim. Muhteşem bir Ibiza günüydü.

Hemen önümüze birkaç şezlong serpiştirilmişti ve Martina bir tanesine yerleşti. Küçük özgürlüğümün tadını çıkarmak için yerimde duramayacak kadar hevesliydim, bu yüzden havuzun kenarına gidip içine baktım. Dibi renkli, desenli çinilerle kaplıydı. Tek ayak üstünde dengede durarak sağ ayak parmaklarımı suya daldırdım. Fazla soğuk olmasa da insanı serinletmeye yetecek kadar soğuktu.

Başka birinin sesini duyunca arkamı döndüm. Martina beline önlük bağlı, beyaz üniformalı yaşlıca bir kadınla konuşuyordu.

“Kırmızı şarap mı istersin yoksa şampanyayı mı tercih edersin?” diye sordu Martina bana.

Ağzımdan hayret dolu bir kahkaha çıktı. Burada tutsak olsam da anlaşılan içmek için istediğim alkolü seçebiliyordum. “Şarap harika olur.”

Tekrar havuza doğru döndüm ve dışarı çıkıyor olabilecek bir kapı dikkatimi çekti ama dürüst olmak gerekirse pek umutlandırmadı. Korumalar kaçmama izin vermezdi. Kaçmaya çalışır-

ken muhtemelen kendime zarar verirdim ve bu, Martina'yla bir daha dışarı çıkamayacağım anlamına gelirdi. Belki de kırmızı şarabın tadını çıkarıp Damiano'yla konuşmayı denemeliydim. Gün içinde bir ara kardeşini kontrol etmesi gerekecekti, öyle değil mi?

“Ağabeyin buralarda mı?” diye sordum diğer kadın gidince Martina'ya.

Bol, yazlık elbisesini başından çıkarıp başka bir şezlonga fırlattı. Altına parlak sarı bir bikini giymişti. “Revolvr'da ama akşamüstü döner.”

“Şimdi saat kaç?”

Telefonuna baktı. “On bir.”

Yanındaki şezlonga oturup çaktırmadan telefonuna baktım. Onu çalmayı başarsam yardım için kimi arardım? Aklımdaki tek telefon numarası Gemma'ninkiydi ve *papà* muhtemelen bütün çağrılarını takip ederken onu arama riskini göze alamazdım. Birini arayacak olsam onun olacağını bilirdi.

Şarabım geldi, yanında dilimlenmiş meyve ve sebzeler de vardı. Martina'yla atıştırarak şarap içerken bir yandan sevdiğimiz televizyon dizilerinden bahsettik. O konuyu iyice konuşup bitirdikten sonra kitaplardan söz etmeye başladık. Bana yanında getirdiği *Jane Eyre* kitabını gösterdi. Sonra onun en sevdiği konuya geçtik... Yemek. Saatler çabucak geçti ve şişemizi bitirdiğimizde çakırkeyiftim, terlemiştim ve yüzmeye hazırdım.

Havuzda dalıp başımı çıkarmadan ne kadar yüzebileceğimi görmeye çalıştım. Havuzun yarısına gelince yüzeye çıktım. Fena değildi. Güneş ve alkol yüzünden düşüncelerim uyuşuktuk ve su beni umduğum kadar çabuk ayıltacak kadar soğuk değildi. Yumuşak bir esinti tanıdık bir sesi kulaklarıma getirdiğinde onuncu turumdayım. Hemen o tarafa döndüm.

Damiano üzerinde bembeyaz bir gömlek, siyah pantolon ve her zamanki İtalyan deri ayakkabılarıyla evden çıkıyordu. Bakışları çabucak beni buldu, bana havuzu temizleyen çocuğun önceki gece sudan çıkarmayı unuttuğu bir saç yığınıymışım gibi bakıyordu. Sanırım soğuk hâline geri dönmüştük. O mesafeli bakışların altında içimde hiçbir şey olmaması gerekirken karnımda sıcak ve durgun bir şeyler kıvrandı. Havuzun kenarına yüzdüm, avuçlarımı kenara bastırıp kendimi sudan çıkardım. Ayak tabanlarımı yakan sıcak taşların üzerinden atlayarak şezlonglara yürürken gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissedebiliyordum.

Damiano'nun arkasından görüş alanıma takım elbiseli bir adam girdi. Ona bir kere bakmam bile yanaklarımın kanlanmasına yetti. Vay, çok çekiciydi. Jilet gibi keskin kemik yapısı, kalıcı olarak birbirine yapışmış gibi görünen kalın koyu kaşlar ve delici mavi gözler. Böyle bir adamı gülümsetirseniz oyun biterdi... Kalbinize veda ederdiniz.

Martina'nın yanına gidip kurulanmak için bir havlu aldım. Onun yüzü de biraz pembeydi ve yeni gelen uzun boylu adama kaçamak bakışları bana onun aoseksüel olmadığını söylüyordu.

"Aniden çıkan havuz programın nasıl geçiyor?" diye sordu Damiano kız kardeşine.

"Eğlenceli," dedi ve ona gülümsedi.

Yan masada ne olduğunu fark edene kadar ifadesi bir anlığına yumuşamıştı.

Boş şarap şişemizi su dolu kovadan çıkardı. Buz uzun zaman önce erimişti. "Görebiliyorum. Nasıl hissediyorsun? Başın ağrı-maya başladı mı?"

Martina onun ses tonu karşısında sinirlenmişti. Yakışıklı konuğunun önünde ona çocuk gibi davranmasının hoşuna gitmediğini hissettim. "Tabii ki başlamadı. Bu ilk şarap içişim değil."

Ağabeyinin dudakları gerildi. “İlk değil ama uzun zaman olmuştu.”

“Her şey yolunda.”

Şişeyi tekrar suyun içine bırakıp parmağıyla Martina’nın omzunu dürttü. “Çok yanmışsın,” dedi Damiano. “Tenin kavrulmak üzere. Belki de artık günü bitirme zamanı gelmiştir.”

Arkasındaki adam gözlerini, odaklandığı Martina’dan yavaşça başka tarafa kaydırды. Fark ettiğimi anlayınca gözlerini bunu hafızamdan silmem gerektiğini söyler gibi kıstı. Bakışları buz gibi olsa da gözlerimi kaçırmadan ona kaşlarımı çattım.

“Her şeyin yolunda olduğunu söyledim,” diye tersledi Martina.

Sesi Damiano’yu şaşırtmıştı. Kaşlarını çatarak önce ona, sonra bana baktı. “Kardeşimle bir gün geçirdin ve şimdiden sana benzemeye başlamış bile.”

“Sana benzeyeceğine bana benzesin.”

Çenesinde bir kas seğirdi. “Konuşmamız lazım.”

“Kurulanmam bitmedi,” dedim havluyu karnımda gezdirerek.

İki uzun adımla aramızdaki mesafeyi aşp havluyu kaparak fırlattı. “Artık bitti. Mari, belki Giorgio’yu hatırlıyorsundur? Uzun zaman önce tanışmıştınız. Ben Valentina’yla konuşurken sana o eşlik edecek.” Sıcak eliyle dirseğimi kavradı. Paniklemiş görünen Martina’yı Damiano’nun siyah saçlı konuğuyla bırakarak eve döndük.

“Kardeşimle geçirdiğin zamanın yarardan çok zararı olduğunu düşünürsem buna son veririm,” dedi.

Bir kahkaha attım. “Kardeşin kendisine çocuk gibi davranılmasını istemediği için beni suçlayamazsın. O sekiz değil, on sekiz yaşında.”

“Yaşının hiçbir önemi yok. Mari her zaman beni dinler.”

İçimde bir öfke titreşti. “Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum.”

“Neyi?”

“Senin de aynı diğerleri gibi olduğunu. Sana ait olmamı istemenle ilgili bütün o konuşmalar... Bütün mafya erkeklerinin sahip olduğu o dayanılmaz maçoşluk. Sana bir haber vereyim: Hayatınızdaki kadınlar yalnızca onlara patronluk taslayabilmeniz için var olmuyor. Buna kardeşin de dâhil.”

Dirseğimi tutuşu sertleşti. “Kardeşimle olan ilişkim seni ilgilendirmez. Ve hatırladığım kadarıyla *sana* patronluk taslamam hoşuna gidiyordu.”

“Evinin her tarafına su damlatıyorum,” diye belirttim oturma odasından geçerken, bu sırada ne kadar güzel koktuğunu ve elinin tenimi nasıl yaktığını görmezden gelmeye çalışıyordum.

“Bu senin sorunlarının en önemsizi.”

“Benim sorunum değil zaten. Ben yalnızca evindeki bir güvenlik tehlikesine dikkat çekiyorum.”

Mutfağa girince aşçıyı oradan uzaklaştırıp beni duvara sıkıştırdı. Neredeyse çıplak olan bedenimi incelerken gözleri parlıyordu. Deri ayakkabısının burnu çıplak ayak parmaklarıma değiyordu. “Benim için endişeleniyor musun?” diye sordu. “Ben de gecelerini muhtemelen beni nasıl öldüreceğini planlayarak geçirdiğini sanıyordum.”

“Gecelerimi seni düşünerek geçirmemi çok beklersin,” dedim. Sesim fazla soluk soluğa çıkmıştı.

Göğüslerimin arasından akan bir su damlasını bakışlarıyla takip etti. Tenim güneş nedeniyle hâlâ yanıyordu ama damarlarımda dolaşan elektrik tamamen ona aitti.

Çenesini kasıp içinde patlamak isteyen bir şeyi dizginlemeye çalıştı. Kararsız görünüyordu.

Sonra avucu başımın yan tarafına indi ve eğilerek bakışlarını bedenimden uzaklaştırdı. Beni öpeceğini sandım ama bunun yerine elimi tutup kaldırarak bileklerimdeki kabukları inceledi. Gözlerindeki ateş sönmüştü.

“Bandajları çıkarmışsın.”

“Yüzerken ıslanırdı.”

Yüzünde çalkantılı duygular uçuştı. Çok yavaş bir şekilde parmaklarımızı birbirine kenetledi ve o an nefes almayı kestim. Dışarıda bir kuş cıvıldadı.

Onu öpmek istemekle bana davranışı yüzünden onu uzaklaştırmak arasında kalmıştım. Acı göğsümde çiçek gibi açtı. Ona her şeyi anlatmıştım. Martina’nın yakalanmasıyla hiç ilgimin olmadığını biliyordu. Neden gitmeme izin vermiyordu?

“Lütfen, bırak gideyim,” dedim fısıldayarak.

Derin bir nefes alıp elimi bıraktı. “Hayır.”

Ellerimi göğsüne koyup onu itmeye çalıştım ama vücudu granitten yapılmış gibiydi. Kıpırdamadı bile.

Çenemi tutup yüzümü kendisine doğru eğdi. İçimden güçlü bir ürperti geçti.

“Üşüdün mü?” Bakışlarını mayoma kaydırды, göğüs uçlarımla keskin hatlarını göreceğini biliyordum.

Üzerimdeki etkisini öğrenmesine izin veremezdim. “Sana anlatmaya çalıştığım gibi, sırlı sıklamım ve klima çalışıyor.”

Eğilip sıcak vücudunu benimkine bastırdı. Göğüslerim sert göğsüne değince nefesim kesildi.

“Daha iyi oldu mu?”

“Hayır.”

Bir kolunu belime doladı, diğer elini enseme koydu. “Şimdi nasıl?”

Sanki vücudumun her yerinde patlayan şekerler patlamaya başlamıştı. “Korkunç,” dedim soluk soluğa.

“Yalancı,” dedi sırtarak. Gözleri arzuyla parlıyordu ve bu kez bunu saklama zahmetine girmemesi bana bu oyunu kazandığını sandığını gösterdi.

Yanılıyordu.

“Çekil tepemden,” dedim.

“Bunu yaptığım anda seni odana götüreceğim. İstedğin bu mu?”

Dudağımı ısırđım.

“Ha, yani yukarı çıkmak istemiyor musun?”

“Hayır,” diye itiraf ettim.

“Odanı beğenmedin mi?” Sırtımda daireler çiziyordu.

“Orası bir kafes. Pencerede gerçekten parmaklık var.”

“Onların kendi güvenliğın için olduğunu düşün.”

“Bana ne yapacaksın?” diye sordum.

Bunun üzerine geri çekilip bana baktı. “Henüz bilmiyorum.”

“Daha ne kadar beklemem gerekecek?”

“Bilmiyorum.”

Gözlerim kısıldı, şarabın ve yakınlığının yarattığı pus kaybolmuştu. Bu belirsizliğin içinde olmaktan o kadar yorulmuştum ki. Belirsizlik her geçen gün daha da ağır geliyordu. “Yukarı çıkmaya hazırım.”

Bu kez onu avuçlarımla ittiğimde geri çekildi.

Göğsümde bir sancı vardı. Kendime bunun yalnızca vücudumun, onun fiziksel sıcaklığını özlemesi olduğunu söyledim.

Odama girince o kapıyı arkamdan kilitlerken kendimi bunun gerçek olduğuna inandırmayı neredeyse başaracaktım.

Valentina'yı odasında düşünmeye bıraktıktan sonra havuza döndüm ve kıvrımlarını göğsüme bastırdığında hissettiğim içgüdüsel hissi unutmaya çalıştım.

Önceden onun her yerine dokunmuş olmam daha da kötüydü çünkü teninin ne kadar yumuşak olduğunu ve göğüslerinin avuçlarıma ne kadar mükemmel oturduğunu tam olarak biliyordum. Mayosunun minik üçgenini birkaç santim yukarı çekip meme ucunu ağzıma aldığım da çıkaracağı küçük sesi bile biliyordum.

Neden onunla Mari'nin yanına gelmişim? Napoletano'yla çalışma odama doğru yürürken bir anda kendimi havuz kenarında bulmuştum ve sudan çıkan o inanılmaz bedene bakarken duyulabilecek şekilde inlememeye çalışıyordum.

Sanırım yönümü değiştirmeme neden olan şey camın arkasından ipeksi siyah saçlarını görmüş olmamdı. Napoletano'ya Mari'ye bakmam gerektiği konusunda bir şeyler gevelemiştim

ve o kendini beğenmiş piç de muhtemelen işin aslını anlamıştı. Ondan hiçbir şey kaçmazdı.

Kardeşim beni çok şaşırtarak yeniden yemek yapmaya başlamıştı. Birkaç gün önce mutfakta hamur yoğurduğunu gördüğümde gözlerime inanamamıştım. Haftalarca ona bir şeyler yaptırmaya çalışmıştım. *Ne olursa*. Her zaman bir bahanesi vardı. Ama tutsağımızla bir günde her şey değişmişti.

Dışarı adım attım ve Valentina'yla yukarı çıktığımızdan beri Napoletano'yla Mari'nin bir santim bile kıpırdamadığını fark ettim. Kardeşim kollarını dizlerine dolamış olarak elinden sarkan kitabıyla oturuyordu. Döndüğümü fark edince bana suçlu bir bakış attı. Benimle öyle konuştuğuna pişman olmuş olmalıydı.

Napoletano, Mari'nin şezlongunun yanında elleri cebinde duruyordu ve her zamanki gibi ifadesizdi. Güneş, saatinin kadranına vuruyor ve etrafa ışınlar yayıyordu. Ben yokken tek kelime etmişler miydi? Sanmıyordum. Eski dostum, işle ilgili olmadığı sürece pek konuşkan değildi.

"İşim bitti," dedim ona. "Ras çalışma odamda bizi bekliyor."

Napoletano başıyla onayladı. Beni takip etmesini bekleyerek içeri girdim ama beni şaşırtıp geride kalarak Mari'ye bir şey söyledi.

Kardeşim yüzünü kitabına gömmeden önce kaşları havaya kalktı.

"Ona ne söyledin?" diye sordum evde yanıma gelince.

"Okuduğu kitaptan söz ediyorduk," dedi kalın sesiyle.

"Hangi kitap?"

"Sen onu okumadın."

"Neyi okuyup neyi okumadığımı nereden biliyorsun?"

Yanıt olarak dudakları hafifçe kıvrıldı, bu da omuzlarımı dikleştirmeme neden oldu.

“Buna yanıt verme,” dedim. Muhtemelen bir pazar günü canı sıkılıp sırf eğlence olsun diye kütüphanemin kamerasını hacklemişti. Henüz Napoletano’ya dirençli bir güvenlik sistemi duymamıştım. O en iyilerin de iyisiydi. Bu yüzden klanın son birkaç on yılda topladığı ganimetlerin çoğunu (mücevher, sanat eseri ve paha biçilmez tarihi eserleri) saklamakla görevlendirilmişti. Onun tasarladığı hiper-güvenli depolama tesisleri İtalya’nın dört bir yanına dağılmış durumdaydı. Saklamam gereken değerli bir şeyim olsa onun yanında güvende olacağından bir an bile kuşku duymazdım.

Odama gidip yerlerimize geçtik. Ras’ın karşısındaki koltuğa gömüldüm. “İstediğim araştırmayı yaptın mı?”

Ras yanındaki sehpadan kahverengi bir dosya aldı. “İşte.” Dosyayı bana attı.

“Kâğıda yazarak iz bırakmamalısınız,” dedi Napoletano. “Planlar o şekilde ortaya çıkıyor.”

Dosyayı açıp içindeki iki sayfayı gözden geçirdim. “Hangi plan?”

“*Donu* devirme planın.”

Bunu nasıl bilebilirdi? Ras’a bakarak tek kaşımı kaldırdım. “Onu havaalanından alırken mi söyledin?”

“Ben ona hiçbir şey söylemedim,” dedi Ras alışılmadık derecede şaşkın görünerek.

Napoletano bacaklarını öne uzatıp ayak bileklerini çaprazladı. “Bana bu mekânı habersiz girilmeyecek hâle getirmem gerektiğini söylemiştin. Bütün turistleri, topluca buraya saldıracak kadar kızdırmayı başarmadıysan endişelenebileceğin tek bir şey kalıyor.”

Ras’la bakiştık.

“Sal’la son günlerde aranız nasıl?” diye sordum.

Konuğumuz takım elbisesinin cebinden küçük, metal bir sigara tabakası çıkarıp bir tane yaktı. “Aylardır konuşmadık. Böyle olması işime geliyor.”

İlginçti. Sal, Ras’la benim şüphelendiğimiz gibi paranoyaklaşmışsa klanın en zeki güvenlikçisinden nasıl destek istememişti ki?

“Ya baban? Hâlâ her pazar Napoli sokaklarını dolaşıyor mu?”

Ağzından dumanlar yayıldı. “Babam pazar yürüyüşlerine öleceği güne kadar devam edecek.”

Sistemanın alt düzeyindekilerin ücretini ödemekle görevli klan üyelerinin kaderi buydu. Napoletano’nun babası yaklaşık yirmi yıldır bu işteydi, bu da onu klanın en uzun süre ayakta kalan üyelerden biri yapıyordu. Fazla güçlü olmasalar da genellikle etrafta dolaşan söylentilerle ilgili ortamın nabzını en iyi onlar tutardı. “Neler duymuş?”

Napoletano sigarasından bir nefes daha alıp pencereden dışarı baktı. “*Capolar* gerginleşiyor. Söylentiye göre geçen hafta Forgione’nin cenaze törenindeki saldırı emrini Sal vermiş.”

“Ölen adamın çocuğunu öldüren bombalı saldırının mı?” dedi Ras hayretler içinde. “Bunu neden yapsın ki? Forgioneler yıllardır sorun çıkarmadı.”

“Birkaç olası açıklama var ama hiçbiri mantıklı gelmiyor. Bu akıllı başında birinin yapacağı bir şey değil. Bugünlerde kimseye güvenmiyor.”

“Sana bile mi?” diye sordum yanıtını bilmeme rağmen.

“Bana hiçbir zaman güvenmedi. Genel olarak annelerini öldürdüğü erkeklerden hoşlanmıyor.” Göz göze geldik ve o an zaman durdu. O da benim kadar Sal’dan intikam almak istiyor ve tıpkı benim gibi o da *doğru* zamanı bekliyordu.

Masamdaki bir toz zerresini sildim. “Bunca zamandır neden İbiza’dan çıkmayı denemediğimi biliyor musun?”

Napoletano başıyla onayladı. “Kız kardeşin için.”

“Buranın *caposu* olmanın ve Casal’dan uzak durmanın onu güvende tutacağını düşündüm. Ancak öyle değilmiş. Martina’ya saldırı emri vermiş.”

İfadesi karanlık bir hâl aldı. “Ne zaman?”

“Geçen ay. Havuz başında gördüğün kadının yardımıyla kaçmayı başarmış.”

Napoletano bakışlarını Ras’a çevirdi. “Birkaç gün önce ben-den sistemde aratmamı istediğin kişi. Valentina Garzolo.”

“Evet,” dedim. “Bize bu işin arkasında Sal’ın olduğunu doğrulayacak kadar bilgi verdi.” Olanlarla ilgili bildiklerimizi özetledim, bitirdiğimde odayı düşünceli bir sessizlik kapladı.

“Bu gelişmeden sonra kenarda beklemek artık bir seçenek değil,” dedim. “Her zaman bana ait olması gereken şeyi geri almaya hazırım.”

Napoletano masamdaki kül tablasına uzanıp sigarasını söndürdü. “Demek bana güvenmeye karar verdin.”

“Senin bağışlayıcı bir adam olmadığını biliyoruz,” dedi Ras.

Destegini dile getirmesini bekledik. Napoletano olmadan bu çok daha zor olurdu.

“Bu yıl otuz iki yaşına giriyorum,” dedi sonunda bacağındaki bir iplik parçasına hafifçe fiske atarak. “Annem, ben on beş yaşındayken öldü. Bazen kendime bunu unutma zamanının geldiğini söylüyorum. Onun tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu bile hatırlayamıyorum. Ama cesedini gördüğümde hissettiğim yakıcı öfkeyi ve bunu ona ödeteceğime dair yemini mi hatırlıyorum.”

“O duyguyu iyi bilirim,” dedim.

Gözlerime bakıp başıyla onayladı. “Değişiklik zamanı geldi. Sana yardım edeceğim.”

Odadaki gerginlik azaldı.

Mekânın güvenliğiyle ilgili ayrıntıları içeren dosyayı ona uzattım. Göz attı. “Buradaki düzeninizi denetleyip Ras’a bir öneri listesi sunacağım,” dedi dosyayı kolunun altına sıkıştırmadan önce. “Napoli’ye dönünce tohumları ekmeye başlayabilirim. Büyümeleri için zaman vermen gerekecek.”

“Yalnızca zaman değil. Gübre de vermemiz lazım,” dedim. “Ailelere bizi Sal’dan daha iyi yönetebileceğimi göstermem gerekiyor.”

“Onun gelir kaynağıyken bunu yapamazsın,” dedi Napoletano. “İbiza’dan gelen para akışının kesilmesi gerekiyor.”

“Ödemeyi durdurursak tedarikçilerine mal sevkiyatını kesmelerini söyleyecektir,” dedi Ras. “Gelirimiz bir gecede yarı yarıya azalır.”

Restoran, otel, kulüp gibi meşru işlerimiz devam ederdi ama onların da müşteriye ihtiyacı vardı. Ve İbiza’da uyuşturucu bulmanın birdenbire zorlaştığı haberi yayılır yayılmaz onlar da kururdu.

Yapabileceğimiz tek bir şey vardı. “Yeni bir tedarikçi bulmamız gerekiyor. Sal’ı tamamen devre dışı bırakmalıyız.”

“Bu onun sonunun başlangıcı olur,” dedi Napoletano. “Tedarikçileri, en zengin *caposunu* bile kontrol edemediğini öğrenirse güvenlerini kaybeder. Onu terk edip doğrudan seninle çalışmayı kabul etmeleri an meselesi olur.”

“Doğru ortağı bulmalıyız,” diye söylendim. “Sal’ın Faslılarla ve Cezayirliyle bağlantısı çok iyi. Ben gücümü kanıtlayana kadar ona düşman olmazlar. Daha ileri gitmeliyim. Kolombiyalılar? Ama neden benimle riske girsinler ki özellikle de yalnızca Sal’ın tedarikçileri ona düşman olana kadar onların malına ihtiyacım olacakken? Hayır, benim geçici bir çözüme ihtiyacım var.”

“Bir tanesi havuz başında oturuyor,” dedi Napoletano. “Garzolo’nun ana işi kokain.”

Önsezi sırtımdan aşağıya süzüldü.

“İşini Amerikalılarla halledebilirsin,” dedi nabzım kulaklarımda yükselirken. “Onlardan seni idare edecek birkaç sevkiyat iste. Kabul edeceklerdir çünkü sende istedikleri bir şey var.”

“Valentina,” dedi Ras.

Adının onun ağzından çıkması beni rahatsız etmişti. Adını benden başkasının söylemesinden bile hoşlanmazken onu nasıl takas edebilirdim?

Ama Napoletano’nun önerisinde bir kusur bulamıyordum. İşe yarardı ve temizdi. Onu babasına göndermek bana Sal’ı mat etmek için ihtiyacım olan şeyi sağlardı ve *don* olunca Martina’ya yaptıklarının bedelini Garzolo’ya ödetmenin bir sürü yolunu bulabilirdim.

Bu şimdiye dek istediğim her şeye giden en açık yoldu.

Neredeyse her şeye.

Yerimden kalktım. “Babası onu geri istiyorsa ihtiyacımız olan her şeyi sağlamanın yolunu bulacaktır.”

Ale Romero’nun gerçek kimliğini öğrendiğim andan itibaren onu koz olarak kullanmak zorunda kalma ihtimalimin yüksek olduğunun farkındaydım, yine de çalışma odamdan çıkarken bu bilgi, hissettiğim ağırlığı hafifletmeye yetmemişti.

Bu mükemmel bir plandı. O kadar basitti ki kâğıt üzerinde neredeyse fazla kolay görünüyordu ancak nedense şimdiye dek yaptığım en zor şey gibi geliyordu.

Ayaklarım beni Valentina'nın odasına götürdü. Neden ona gittiğimi bilmiyordum. Sözümü bozmaya niyetli olduğumu haber vermenin darbeyi yumuşatacağından kuşkuluydum ama nedense bunu yine de yapmak istiyordum. Tanıştığımızdan beri birbirimize sürekli yalan söylemiştik. Doğrular pek hoş olmasa da en azından gerçekleri söylemiş olacaktım.

Cebimden odasının anahtarını çıkarıp kilide soktum. Ona ne yapmayı planladığımı söylediğim zaman ağlayacaktı. *Cazzo*. Gözyaşları dünyanın en rezil insanı gibi hissettiriyordu.

İçeri girdiğimde orada değildi. Banyoda duşun suyu akıyor, kapının altından hafif bir buhar sızıyordu. Nefret ettiği pence-reye doğru gittim.

Suda birkaç yelkenli vardı ama neredeyse hiç rüzgâr yoktu ve yavaş hareket ediyorlardı. Uzun bir süre yelkenle ilerlemelerini izledim ama duşun suyu hâlâ akıyordu. Orada ne yapıyordu?

Birkaç dakika daha geçince ona bakmaya karar verdim. Kendini boğmaya çalışıyor bile olabilirdi. Bu düşünce beni hızla banyoya yöneltti.

Mat camın ardından silüetini görerek yaklaştım.

Ah, işte oradaydı.

Ne yaptığını anlayınca ağzım kurudu.

Duşun duvarına yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış, bir eli tutunma barı üzerindeydi ve diğeriyle duş başlığını vajinasına doğru tutuyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Su sesinin boğduğu bir iniltiyle dudaklarının aralanmasını izledim.

Vücudumdaki her bir kan damlası aletime hücum etti. Kendimi hafiflemiş gibi hissettim. Bunun, bu küçük banyonun bunaltıcı sıcaklığıyla hiç ilgisi yoktu, tamamen onunla ilgiliydi. Karnı kasıldı ve orgazma yaklaşırken duvarı tırmaladı.

Ağzı hareket ederken duyamasam da dudaklarını okudum.

Benim adımı inliyordu.

Boğazımdan insanlık dışı bir hırıltı koptu. Tanrı'nın unuttuğu yaşamım boyunca hiçbir kadını bu kadar çok istememiştim.

Bunu duymuştu. Gözleri birden açıldı ve orada durduğumu fark etti. Soluk almaya çalıştım ama olmuyordu. Odadaki son oksijen de çekilmiş gibiydi.

Durmak yerine başını geriye atıp karşımda işini tamamladı ve yarı kapalı bakışları üzerimde durdu.

“*Merda,*” dedim soluk soluğa.

Ben parmaklarımı düzgün bir şekilde oynatmaya çalışırken o duvara yaslanmış titriyordu. Daha önce düğmeli gömleklerden hiç nefret etmemiştim ama o anda ediyordum.

Gözlerimi açlık bürümüştü. Dolgun göğüslerinde, belinin alt kısmında, dolgun kalçalarında geziniyordu... *Siktir.*

“Neden buraya geldin?” dedi.

Gömleğimi yere atıp kemerimi çözdüm.

“Konuşmaya geldim,” dedim boğuk bir sesle. “Çok uzun kaldın.”

Güvenlik çubuğunun üzerindeki parmakları kasıldı. “Gitmen gerekiyor.”

Pantolonumu indirdim. “Şu anda o kapıdan çıkıp gidebileceğimi sanıyorsan beni çok yanlış tanımışsın.”

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirirken ağır bakışları *bo-xer*ıma indi.

“Ne konuda konuşmak istemiştin?” dedi boğuk bir sesle.

Hepsini siktir et. O anda hiçbir şey düşünemiyordum. Duşa girip duş başlığını elinden aldım ve düğmesine basarak suyun yönünü değiştirdim. Su üzerimizden akıp saçlarımı ıslatıyor, onun kalın, koyu kirpiklerine damlalar konduruyordu.

Bana bakarken yüzünde istek ve kuşku ışıltıları oynaşıyordu. Onu o kadar çok istiyordum ki gerekirse seve seve diz çöküp yalvarabilirdim.

Ama beni yalvartmadı. Derin bir nefes aldı ve parmak uçlarını ıslak *boxer*ımın üzerinde gezdirerek aletimin alt kısmına dokundu. Neredeyse yıkılacaktım. Ellerimi başının iki yanından duvara yaslayarak ona doğru eğildim.

“Adımı söyledin,” dedim burnumu kulağının dış kısmına sürterken. “Seni yalayanın ben olduğumu mu hayal ediyordun?”

Yavaş, düzgün bir nefes verdi. “Seni onunla boğmayı hayal ediyordum.” Diğer eli belime sarılıp tırnaklarını kalçamda gezdirdi. Gözlerim bir an karardı.

“Kötü bir ölme şekli değilmiş,” dedim aletimi karnına sürterken soluk soluğa.

Beni itip *boxer*ımı aşağı çekmeye başladı. “Öyleyse sana önce morarmış kötü bir haya vakası yaşatmam gerekecek.”

“O konuda hâlâ kızgın mısın?”

“Hem de hiç. Bana duşlarımın tadını çıkarmam için gereken bütün ilhamı verdi.”

“Bütün hafta boyunca kendi kendine bunu yaptığını mı söylüyorsun?” Saçının bir tutamını kavradım.

“Evet. Beni bir daha tecrit etmeye karar verdiğinde bunu bir düşün.”

Ciğerlerimdeki bütün hava molekülleri boşaldı. Onu bir daha asla tek başına bırakmayacaktım. Ne anlamı vardı? Kafamda o görüntü canlanıp dururken zaten başka hiçbir şey yapamazdım.

Tamamen çıplak kaldığımda avuçlarımı uyluklarının arkasına kaydırıp kaldırarak onu duvara yaslardım. O kadar yumuşaktı ki gerçek gibi gelmiyordu. Meme uçlarından birini dişlerimin

arasına alıp kıvranmaya başlayıncaya kadar emdim, nefes alış ve-
rişleri daha hızlı ve daha düzensiz gelmeye başlamıştı.

“Kahretsin. Damiano.”

Geri çekilip dudaklarına eğildim.

Öpüşmeyi derinleştirmeme izin vermedi. “Ben senin aletini istiyorum, ağzını değil.” Bana sürtünmeye çalışırken soluk so-
luğaydı.

“Maalesef,” dedim kendimi içine iterken. “İkisini de alacaksın.”

Vermeyeceğini söylediği öpücüğü çalmak için soluğunun kesilmesinden yararlandım. Bu konudaki fikri oldukça çabuk değişti. Dillerimiz birbirine dolandı ve içine girip çıkmaya baş-
ladım. Ortadan kaybolmamdan korkuyormuş gibi sımsıkı sarı-
larak tırnaklarını kürek kemiklerime sapladı. *Tanrım, umarım iz kalır.*

Su üzerimize sağanak gibi yağıyordu ve buhar o kadar yoğun-
du ki onu zar zor görebiliyordum. Onu duvara daha sert bastır-
dım ve bir elimle suyun sıcaklığını ayarladım. Sıcaklık düşüp
hava temizlenince inledi.

Gözleri benimkileri buldu. “Senden nefret ediyorum,” diye
fısıldadı hiçbir inandırıcılığı olmadan.

Tekrar tekrar içine gömerken zevk belimin alt kısmında bi-
rikmeye başladı.

“Beni bağladın ve istediğin gibi kullanabileceğini söyledin,”
dedi.

Dudaklarını ısırdım. “Hı-hı.”

“Kalçalarımı tokatladın.”

“Evet, öyle yaptım.”

“Beni vahşi bir hayvan gibi besledin.”

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. “Benim küçük cana-
varım.”

“Beni o kadar yalnız bıraktın ki sıkıntıdan senin hakkında fanteziler kurarak o sinirle kendimi tatmin etmeye başladım.”

“Onu gerçekten asla aklımdan çıkaramayacağım,” diye mırıldandım açımı değiştirirken.

Gözlerini devirdi. “Senden o kadar nefret ediyorum ki,” dedi soluk soluğa. “Neden bana bütün bunları yaptın?”

“Benden gerçekten bu yüzden mi nefret ediyorsun?” Elimi bacaklarının arasına sokup klitorisini buldum.

Acı çeker gibi bir ses çıkardı ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Hayır.”

Hareketlerim daha da çılgınlaşmıştı. Boynuyla omzunun birleştiği noktayı ısırdım. “Neden peki?”

Beni o kadar sıkıyordu ki bayılacak gibi oldum. O kadar yakındı ki hissedebiliyordum. Kendini benim üzerimde tüketene kadar uçurumun kenarından atlamayacaktım.

Topukları uyluklarımın arkasına battı ve çığlık attı. “Çünkü seni hâlâ istiyorum ve bundan nefret ediyorum. Bundan o kadar nefret ediyorum ki.”

Kalbim sanki kırılmış gibiydi. Ama sonra gelmeye başladığını hissettim ve kontrolümü bıraktım. Tohumlarım içine saçılıyordu, âdeta ayaklarım yerden kesilmiş gibiydi.

Orgazm sonrası kafam yerine geldiğinde çok rahatsız edici bir şeyin farkına vardım.

O artık benimdi.

Ve gitmesine asla izin vermeyecektim.

BÖLÜM 26

VALENTINA

Çok kötü bir şey yaptığının farkındaydım. Kafamın karışmasına izin vermiştim. Benim istediğim Damiano; var olmayan bir adamdı. O, kirli sözleri ve kurnaz zekâsıyla beni baştan çıkaran akıllı iş insanı değildi.

Uzanıp suyu kapadım. Son damlalar düşerken sanki gerçeklik yeniden su yüzüne çıkıyordu.

Karşımda duran mafya tenimi kalın bir havluyla kuruluyordu. Bunu, fazla sert davranırsa parçalanmamdan korkuyormuş gibi nazikçe yapıyordu. Birkaç dakika önce haşınca içime girerken narinliğim umurunda değildi ama belki kendi gerçekliği de kendini göstermişti.

Koyu renk gözleri benimkileri buldu ve haklı olduğumu anladım. Bu vedaydı. Beni evime geri gönderecekti ve onu asla affetmeyeceğimi biliyordu. Her şey bitmişti.

Asla bir aşk hikâyesi olamayacak bir şeyin üzüntü dolu, acılı sonuydu.

Ayaklarımı düşün yanındaki paspasta kuruladım ve o hemen arkamdan gelirken yatak odasına yürüdüm. Yatağa gidince o da geldi. Yetmemiş miydi? Bir orgazm daha yaşayabileceğimi sanmıyordum. Bütün zevki benden çıkarıp almıştı ve artık kendimi bomboş hissediyordum. Verecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Yan yatarak uzandığımda omzumdan tutup beni sırt üstü çevirdi. Dirseğinin üzerine dayanarak çatık kaşlarıyla bana bakıyordu.

Buraya kadardı. Bana New York'a döneceğimi söylemek üzereydi.

"Özür dilerim."

Gözlerimi kapadım. İkinci kez kalbimi kırarken neden ona bakacaktım ki?

"Canını o şekilde yakmamalıydım." Dudakları hafifçe bileklerine değdi. "Üzerinde bu izleri her gördüğümde kendimi uçurumdan atmak istiyorum."

Boğazımın arkasında bir yumru belirdi. Beni bundan çok daha kötü bir biçimde incitmek üzereydi.

Bileklerimi bırakıp sert başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Sonra içini çekti. "Gitmene izin versem ne yapardın?"

Sözlerini algılamam biraz zaman almıştı. Anlayınca göğsümü tuhaf bir his kapladı. Bana çocukken beslediğim kuşun kafesini açıp uçuşmasını izlediğim âni hatırlatmıştı.

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Bakışlarını yüzüme dikmiş yanıtlımı bekliyordu.

"Uzaklara giderdim," dedim. "Mafyaya rastlama riskimin olmadığı bir yere."

Dudaklarının kenarı acı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Öyle bir yer yok. Yeraltı dünyasının erişimi dünyanın her köşesine uzanıyor."

Buna inanmayı reddederek, “*Bir yer mutlaka vardır.*” dedim.

“Ya yoksa? Baban seni bulursa ne yapacaksın?”

Ağzım kurudu. “Geri dönemem.”

“Bunu söyleyip duruyorsun ama hâlâ nedenini söylemedin,” dedi düşünceli bir sesle.

Hiçbir zaman ev gibi gelmeyen evin bodrumunda olup bitenleri birine anlatmak rahatlatıcı olabilirdi. En büyük sırrımı ve en büyük utancımı itiraf edersem ne olurdu? Geceleri uyumama yardımı olur muydu? İyileşmemi sağlar mıydı?

Bunu öğrenmek çok cazip geliyordu. Ama son anda vazgeçtim. “Benden çok kişisel bir şeyi paylaşmamı istiyorsun,” dedim usulca. “Ben senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.”

“Beni çoğu kişiden daha iyi tanıyorsun,” dedi göbek deliğimin etrafında bir daire çizerken.

Ağzımdan acı bir kahkaha kaçtı. “Kimseyle yakınlaşmadığın için mi? Hayatımı mafya üyelerinin arasında geçirdiğimi unutuyorsun. Diğer insanlarla nasıl bir ilişkin olduğunu biliyorum.”

“Nasıl?”

“Arkana gizlenmiş bir silahla.”

Derin bir nefes alıp başını salladı. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

Bu bir teklifti. Onunla eşit durumda hissetmem için ne yapması gerektiğini soruyordu.

Aklıma bir düzine soru gelse de onları gerçek Damiano’yu bana gösterecek birkaç taneye indirdim. “İbiza’daki asıl işin ne?”

Parmağını göbek deliğimin içine soktu. “Gayrimenkul, restoranlar, kulüpler ve... Uyuşturucuyuşturucu.”

“Kulüplerdeki uyuşturucu satıcıları senin adamların mı?”

“Hepsi benim için çalışıyor,” dedi parmak uçlarını göğsümün alt kısmına doğru hareket ettirirken.

“*Hepsi* mi?”

“Evet. Sahibi olmadığım kulüplerdekiler bile. İbiza benim bölgem ve ne pahasına olursa olsun bu şekilde tutmakla görevlendirildim. Rekabet sessizce ve hızla hallediliyor.”

Vücuduma dokunmak bile hipnotize ediciymiş gibi yumuşak bir sesle konuşuyordu. Sağ meme ucuma gelince bacaklarımla arasında hafif bir sızı belirdi. Tükenmiş hissetmek buraya kadardı demek. Sanırım beni nasıl şarj edeceğini biliyordu.

Odağımı korumam gerekiyordu. Kaç sorumu yanıtlayacağını kim bilirdi? “Baban bir *dondu*,” dedim.

“Hımm.”

“Sen neden değilsin?”

Hareketleri durdu ve odanın sıcaklığı birkaç derece düştü. Gözlerinde bir perdenin, bir kapının kapandığını gördüm ama son anda içindeki bir şey kapıyı tekrar açılmaya zorladı. Bana ağır, çok ağır bir bakış attı ve açık avucunu karnımın üzerine koydu. “Babamın gücü Casal usulüne uygun olarak elinden alındı. İktidardaki bir *donun* yerine geçmek için onu boğarak öldürmen gerekiyor. Uzaktan amcam olan Sal Gallo babamı öldürdü ve ben on bir yaşındayken iktidara geçti. *Don* olabilmem için benim de aynı şeyi yapmam gerekiyor.”

Kalbim hızlandı ve bunu fark edecek kadar yakınımda olduğunu biliyordum. Bu bir peri masalı değildi ve Damiano da prens değildi. O bir mafya üyesiydi ve onu yapması gerekeni yapmaktan alıkoyan şey cinayet işlemekten çekinmesi değildi. “Neden yapmadın?”

Başını arkaya attı. “Bu çok kapsamlı bir soru, Vale.”

Bana Valentina ya da Ale yerine ilk kez Vale demişti, bu tanıdık hitapla göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Kız kardeşlerim bana öyle derdi.

Elini üzerimden çekip ağzında gezdirdi. Bana ne anlatması gerektiğine karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. “Casallılar arasında nispeten yeni bir efsaneye dönüşen bir hikâye var. Çocuklara bir aşk ve ihanet masalı gibi anlatılsa da bana göre ders çıkarılması gereken bir hikâye. Şöyle bir şey. Casallı bir kadın kocasını onsuz yaşayamayacak kadar çok seviyormuş. Adam bir gün öldürülmüş. Beş adam, hâlâ sıcak olan cesedini saygı göstergesi olarak teslim etmek için ona getirdiğinde adamları yatak odası penceresinden görmüş ve kan donduran bir çığlık atmış. Onlar kapıdan girerken mutfağa koşmuş, kileri açmış ve yedek benzin bidonunu almış. Kendini onunla ıslatmış. Adamlardan ilki odaya girdiğinde bir kibrit çakarak kendini ateşe vermiş. Yangın bütün adamları öldürmüştü ve kocasının cesedini yakıp kül etmiş. Kimse bunun nasıl olduğunu açıklayamasa da adamların karısının kalıntılarının yan yana bulunduğu söyleniyor. Belki de son bilinçli anlarını onun cesedine olabildiğince yaklaşmak için kullanmıştır. Ölümde bile birlikte olabilmeleri için.”

Bir anda sanki zaman durmuştu.

Boğazımdaki tıkanmayı yutkunarak bastırdım. “Kadın...”

“Annemdi.” Yatakta doğruldu, akşamın azalan ışığında yaşından büyük gösteriyordu. “Sana az önce anlattığım versiyonunda önemli olduğunu düşündüğüm bazı kısımlar eksik. Gerçekten çok yazık. Onların hikâyeyi çok daha ilgi çekici hâle getirdiğini düşünüyorum. Pek sık anlatılmayan şey, evde o kadınla birlikte iki çocuğunun da olduğu. On bir yaşında bir oğlanla iki yaşında bir çocuk.”

Korku, ciğerlerimdeki havayı solunamayacak hâle getirecek kadar yoğunlaştırmıştı. Elim Damiano’nun eline uzandım ama tutmama izin vermedi. Onun gibi adamlar teselli kabul etmeyi

bilmezdi ve belki de şu anda bunu ona öğretme zamanı değildi. Onu rahat bıraktım.

“Oğlan oturma odasının gölgelerinden annesinin benzini döküşünü izledi. Çığlıklar onu uyandırdı ve bakmak için aşağıya koştu. Mutfakta gördükleri... Hâlâ uyuduğunu, kâbus gördüğünü sandı. Alevler yayılmaya başlayınca kız kardeşini odasından almaya koştu ve her şey alevler içinde kalmadan evden çıkmayı başardılar. Bütün hayatlarının yanışını izlediler. Bu insanın asla unutamayacağı bir görüntüydü.”

Sert bir nefes aldım. “Damiano, çok üzgünüm.”

Başını anıların acısını üzerinden atabilecekmiş gibi salladı. “Sonraki haftaları zar zor hatırlıyorum ama aklımda kalan birkaç görüntü var. Sal’ın beni yeni çalışma odasına -babamın eski odasına- davet edişi. Kardeşimle benim hayatta kalmamızın tek yolunun Sal’ın iktidara geçişini meşrulaştırmak için babamın cesedinde boğulma izleri olduğunu söylememden geçtiğini açıkça belirtmesi. Yani; kurala göre yaşayan bir tanık olması gerekiyor, aksi takdirde iddia kabul edilmiyor. Fotoğraf yeterli değil. Beş tanığın hepsi yangında yok oldu ve Mari konuşamayacak kadar küçüktü. Ben bütün adamların -bana hediyeler veren, benimle kart oyunları oynayan *capoların*- karşısına geçip onlara ölen babamın cesedinin neye benzediğini anlatmak zorunda kalmıştım. Aslında hatırlamadığım için bir sürü şey uydurmuştum.

“Ras’ın ailesi bizi yanına aldı... Annesi annemin ablasıydı. Sal’ı, sözünü tutup Mari’yle benim yaşamamıza izin vermeye ikna ettiler. Ona defalarca benim kin güdemeyecek kadar küçük olduğumu söylediler. Ancak Sal her zaman buna tam anlamıyla inanamayacak kadar paranoyak biriydi. İş zekâm bana itibar kazandırmaya başladığında beni buraya göndermeye karar verdi, burada izole olacaktım ve diğer *capolarla* güçlü

bağlantılar kuramayacaktım. Bunu kabul ettim çünkü Mari'yi korumak benim için her zaman intikamımı almaktan daha önemliydi.”

Tanrım, o babama hiç benzemiyordu. Daha fazla güç kazandıracak büyük bir fırsatı feda etmesi anlamına geldiği hâlde ailesini tercih etmişti. Ne kadar çabalarsam çabalayayım *papà*nın benim veya kardeşlerim için asla böyle bir şey yapabileceğine inanamazdım.

“Martina’nın kaçırılmasının arkasında Sal mı var?” diye sordum.

“Evet.”

“Benimle konuştuktan sonra anladın.”

Başıyla onayladı. “Lazaro’nun ondan küçük Casal faresi olarak söz ettiğini söylemiştin. Sal Martina’ya hep küçük fare der. Bir noktada bunu Lazaro’ya söylemiş olmalı.”

“Sal bunu neden yapsın ki?”

“Beni hizada tutacak bir şeye sahip olmak için. Son birkaç yıldır giderek daha fazla kötü kararlar veriyor ve ben de bunları vurgulamaya başladım. Ona para kazandırmayı sürdürmemi istiyor ama bunu ağzımı kapalı tutarak yapmamı istiyor.”

Tekrar eline uzandım, bu kez tutmama izin verdi. Parmaklarımız iç içe geçti.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordum.

“Başından beri bana ait olması gereken şeyi geri alacağım.” Bana bakışı bir uçurumun tepesinde duruyormuşum gibi hissettirdi. “Ve senden bunu yapmama yardım etmeni istiyorum.”

BÖLÜM 27

VALENTINA

Başım döndü. “Nasıl bir yardımım olabilir ki?” O anda kendime bile yardım edebileceğimi sanmıyordum. Sorumu havada bıraktı, bacaklarını yataktan sarkıtıp bana heykele benzeyen kıcını sergileyerek banyoya yürüdü. Keşke gerektiği gibi tadını çıkarabilecek ruh hâlinde olsaydım ama konuşmamız beni fazlasıyla sarsmıştı.

Odasında gördüğüm, Damiano’yla Martina’nın fotoğrafını düşünmeden edemiyordum. O zaman bana annesiyle babasının öldüğünü söylemişti ama artık bunun nasıl olduğunu bildiğim için kardeşiyle olan bağı çok daha anlamlı geliyordu. Martina’yı onun yaşındaki biri için kesin ölüm anlamına gelecek bir durumdan kurtarmış ve bütün hayatını onu korumakla geçirmişti. Bu bakımdan Martina muhtemelen tahmin edemeyeceği kadar şanslıydı. Deneyimlerime göre bizi koruması gereken insanların bu eylemi gerçekten yerine getirmesi nadir rastlanan bir durum-

du. Babam beni mahkûm etmiş, annem beni terk etmiş, kocam beni mahvetmişti.

Kapının arkasında kayboldu, ben de yatağa uzanıp avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum. Bana az önce anlattıklarına inanamıyordum. Annesi onun gözlerinin önünde *kendini ateşe vermişti*. Çocuklarına bunu nasıl yapabilmmişti? Hayatının aşkını kaybetmenin acısı konusunda onunla empati kurmakla bunu atlatacak kadar güçlü olmadığı için onu suçlamak arasında kalmıştım.

Sonra kaçarken benim de kendi ailemi geride bıraktığımı hatırladım. Kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı. Acaba bana hâlâ ihtiyaçları var mıydı?

Damiano pantolonunun fermuarını çekerek tuvaletten çıktı, gömleği omzuna atılmıştı. “Teklifim şu,” dedi parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirirken. “Babanın benim geçici tedarikçim olmayı kabul etmesi gerekiyor. İlk fikrim seni pazarlık kozu olarak kullanmaktı ama biraz daha düşününce o planda bazı kusurlar olduğunu fark ettim.”

“Ne kadar da rahatladım,” diye söylendim doğrulup örtüyü çıplak göğsüme kadar çekerken.

“Baban senin benim elimde olduğunu öğrenirse doğrudan Sal’a gidip seni geri vermesini talep edeceğini tahmin ediyorum. Böylece Sal, Mari’nin kaçırılmasının arkasında onun olduğunu bildiğim konusunda uyarılmış olacak ve ben karşılık vermek için hazırlanamadan saldırarak hamlesini yapacak.”

“En azından babama Sal’la temasa geçerse beni öldüreceğini söylemeyi planlamamışsın.”

“Blöf olduğunu anlardı. Ölü hâlin hiçbir işime yaramaz.”

“Bana romantikliğini göstermeye devam ediyorsun.”

Kollarını gömleğinin kollarından geçirip kaşlarını kaldırdı. “Seni hayatta tutmayı tercih ediyorum. Bunun neresi romantik değil?”

Bir kahkaha attım. “Peki yeni planın ne?”

“Yeni planım babana sopa yerine havuçla yaklaşmak. Söyle bana, baban başkaları için çok fazla adam öldürür mü?”

Benim bundan haberdar olabilecek biri olduğumu düşünmesi gözlerimi devirmeme neden oldu. “Ben bunu nereden bilebilirim? Bu babamın çalışma odasına ait bir konu, ailenin akşam yemeği masasına değil.”

“Sen onun en önemli infazcısıyla evliydin. Kocanla işinden söz eder miydiniz?”

Lanet olsun. Onun işini onun için ben *yapıyordum*. Ellerime baktım. “Biraz.”

“Hedefleri kimlerdi?”

Lazaro herkesi bodruma getirmezdi. Kriterinin ne olduğunu bilmiyordum. Hiç sormamıştım. Tahminime göre onun ruh hâline ve bunu hak edip etmediklerine karar vermesine bağlıydı. Ama gördüğüm insanlara bakılırsa...

“Çoğunlukla hırsızlık yapan veya klana karşı çıkan klan ortakları. Klan dışından sorun çıkaran veya yükümlülüklerini yerine getiremeyen birkaç kişi. Muhtemelen bir tür anlaşmazlık yaşadıkları diğer New York klanlarının üyeleri.”

“Ama hiçbir zaman rastgele değildi,” dedi Damiano.

“Hiçbir zaman diyemem. Demek istediğim, hiçbir fikrim yok. Ama... Lazaro’nun bana söylediğine göre, hayır. O infazcıydı, kiralık katil ya da tetikçi değildi.”

“O hâlde babanın Sal’ın isteğini kabul etmesinin iyi bir nedeni olmalı. Bu sence ne olabilir, Vale?”

“Bilmiyorum,” dedim.

Damiano başını salladı. “Düşün.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Ne yaptığımı sanıyorsun?”

“Sıra dışı görünen bir şey duydun ya da gördün mü? Herhangi bir şey... Tuhaf görünen?”

Zihnimde bir anı canlandı. Gelin partisi. Üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçmiş olmasına rağmen çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Damiano beni dikkatle izlerken yataktan kalkıp giyindim. “Ben hiçbir şey görmedim ama kardeşim...” Gemma, *papà*nın güvenlik önlemlerini arttırdığını söylemişti. Başka ne söylemişti?

“Evet, kardeşin?” diye sordu ben giyindikten sonra.

Ona yanıt vermek yerine pencereye yürüdüm. Evet, o gün bazı tuhaf yorumlar yapılmıştı. Benim için pek bir anlamı olmayan yorumlardı ama belki Damiano için bir şeyler ifade edebilirdi, tıpkı Lazaro’nun bana Martina hakkında söylediklerinin onun için anlamlı olması gibi.

Pazarlık etmek için bir kozum vardı. Babama elinde olduğumu söylememeye karar vermişti ama bu beni nasıl bir konumda bırakıyordu?

Yüzümü ifadesizleştirerek ona döndüm. “Sana bildiklerimi anlatırsam bana özgürlüğümü geri verir misin?”

Gözleri sinir bozucu bir keyifle parladı. “Hah, yine o oyuna geri döndük.”

“Buradan çıkıp gidebilecek miyim?”

“Evde dolaşmana izin vermeye razı olurum.”

“Demek istediğim bu değildi. Gitmeme izin verecek misin?”

“Henüz değil,” dedi açıkça.

“Neden?”

“Çünkü bir planın yok. Bu adayı terk etmeye kalkarsan Sal’ın adamları tarafından yakalanma ihtimalin son derece yüksek.”

“*Donun* beni buraya geldiğimde yakalamadı.”

“Muhtemelen baban o sırada arama çalışmalarını hızlandırmadığı ve takviye istemediği içindir. Bir gün daha beklesen bu kadar şanslı olmazdın.”

“Şansımı deneyeceğim.”

“Vale, bir *gün* bile dayanamazsın.”

“Başka ne yapabilirim peki?”

“Burada kal.”

“Tutsağın olarak mı? Hayır, teşekkürler.”

“Tutsağım olarak değil. Konuğum olarak. Yeni Casal *donu* olduğumda benim korumam altında olursun.”

Sözleri beni o kadar çabuk çileden çıkarmıştı ki sözcüklerimi dikkatle seçmeyi bıraktım. “Yine mi aynı şey? Ben bütün hayatım boyunca güçlü bir *donun* koruması altında yaşadım. Ne oldu, biliyor musun? Beni *hiçbir şeyden* korumadı. Babamdan pek çok önemli ders aldım, favorim senin gibi mafya üyelerinin asla tutmaya niyetli olmadıkları sözler vermesi. Onlar yalan. İstisnasız hepsi. Hayatımı bir daha asla bir *donun* ellerine bırakmayacağım.”

Patlamamın beklenmedik olduğunu anlayabiliyordum. Cildi kısmen soldu ve ifadesi donuklaştı. “Ben senin baban değilim. Sana ne yaptığını bana söylemiyorsun ama ben kızıma vereceğim sözden asla dönmeyeceğimi biliyorum.”

“Çünkü henüz bir kızın yok,” diye itiraz ettim.

“Yok ama Martina kızım sayılır ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yaptım.”

Buna ne söyleyebilirdim? Damiano, kardeşini korumak için hırsını on yıldan uzun bir süre askıya almıştı. *Papà* benim için asla böyle bir fedakârlık yapmazdı.

Ama Martina onun kanındandı, ben değildim.

“Ya sen *don* olduğunda gitmek istersem? Bana izin verir misin?”

Omuzları düştü, dudakları kasvetle büküldü. Bu fıkirden nefret ettiğini görebiliyordum ve bu farkındalık göğsüme sıcak bir şeyin yerleşmesine neden olmuştu.

“Seni isteğin dışında burada tutmayacağım,” dedi sonunda.

Bana yalan söylemek onun için kolay olurdu ama her nasılsa doğruyu söylediğini biliyordum.

Gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi. “Bunu bu gece düşün ve yarın bana yanıtını ver.”

Bir gece yeterli bir süre değildi ama başımla onayladım. Oda-
dan çıktı.

Oda aniden çok boş geldi. *Kendimi* çok boş hissediyordum.

Dirseklerim yatağa değdi ve başımı geriye atıp tavana bak-
tım. Düşünmem gereken çok şey vardı.

Gemma’yla geçirdiğim o günün ayrıntılarını yavaş yavaş ha-
tırlamaya başlıyordum. Arabada Tito’yla yaptığım o konuşma
da vardı. *Papà*; Tito, Lazaro ve Vince’e başka birinin işlerini mi
yaptırıyordu... Sal’ın işlerini mi? Öyle olmalıydı. Peki bunun
ailenin güvenliğini arttırmasıyla nasıl bir bağlantısı olabilirdi?
Neden korkuyordu?

Gemma, *papà*nın iş meseleleriyle her zaman daha fazla ilgi-
lenirdi. Küçükken gizlice çalışma odasının kapısını dinler ama
ne duyduğunu sorduğumda bana asla söylemezdi. O zamanlar
onun sır saklamayı sevdiğini sanmıştım. Şimdiyse acaba o yaşta
bile benim *aslında* öğrenmek istemediğimi mi hissetmişti diye
düşünüyordum. Gerçeğe çok daha yakın olsa da *papà*yı bir öcü
yerine yiğit bir koruyucu olarak düşünmeyi tercih ediyordum.

Akşam olunca bir koruma bana akşam yemeği getirdi.
Son derece aç olduğumu fark ettim ve nedenini düşününce

Damiano'nun duşta sırlsıklam olduğu görüntüler göğsümün alev almasına neden oldu. Soğuk gazpaçoyu mideye indirip İspanyol tortillasını yalayıp yuttum. Tatlıyı (bir dilim inanılmaz kremalı *cheesecakei*) bitirdiğimde sonunda doymuştum.

Ya Damiano, beni de Martina'ya olan bağlılığının aynısıyla korursa? O zaman burada kalır mıydım? Elbette bu gerçekçi bir senaryo değildi. Beni fiziksel olarak istiyor olabilirdi ama sevmiyordu. Onun için gerçekten önemli biri olmamın imknı yoktu. şimdi sözünü tutmak niyetinde olsa bile bizim dünyamızda g uğruna her zaman feda edilmesi gerekenler olurdu. Bir gün onlardan biri olmayacağımın garantisi yoktu.

Yine de başka ne seçeneğim vardı? Onunla istediği gibi iş birliği yapmazsam ne olacaktı? Havuç hakkındaki fikrini değiştirip her an sopaya geri dönebilirdi.

Hayır, reddetmek seçeneklerin arasında yoktu.

Ona bildiklerimi anlatacak ve o *don* olunca gidecektim.

BÖLÜM 28

DAMIANO

Ertesi sabah terasta öğle yemeğine oturduğumuzda Ras'a Valentina'yı babasına geri vermekten vazgeçtiğimi söyledim.

Açıklamamı bitirdiğimde çatal bıçağını bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu işe yaramaz.”

“Neden?” diye sordum. Bana son derece mantıklı gelmişti.

“Çünkü hiçbir şey bilmiyor. Kardeşiyle ilgili sözleri yalnızca zaman kazanmak için yaptığı bir hile.”

“Öyle değildi.”

Gözlerini devirdi. “*Mio Dio*²⁵, o kız senin aklını almış. Bunu ne zaman itiraf edeceksin?”

“Tam olarak neyi itiraf edeceğim?”

“Ona âşık olduğunu.”

Ağzım kurudu ve göğsümün içinde bir şeyler kıvılcım saçtı. “Bu çok saçma.”

²⁵ *Ita*. “Aman Tanrım.” -ed.n.

“Revolvr’da çalıştığı dönemde orada çok fazla zaman geçirmeye başladın. Sırf ona yakın olabilmek için.”

“Yapılacak işlerim vardı.”

“Ya onunla konuşuyor ya da odanda onunla ilgili hayaller kuruyordun.”

“Hayallerimin neyle ilgili olduğunu nereden biliyorsun?” diye tersledim durup sözlerindeki gerçeklik payını düşünmek istemediğim için.

Ras başını salladı. “Onun kim olduğunu anladıktan sonra vazgeçeceğini sanmıştım ama sen daha da kaptırdın. Şimdi de bu. Onu planımıza dâhil etmek istiyorsun. Benim, Napoletano’nun ve başka birçok adamın hayatını tehlikeye atmasını gerektiren bir plana. Seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğimi biliyorsun ama diğer *capolar*, liderliği geri alma stratejinde beynin yerine aletini pusula olarak kullandığını görürse saygılarını pek de fazla kazanamazsın.”

Sözleri öfkemin fitilini ateşlese de derin bir nefes alarak patlamadan önce söndürdüm. “Onun kim olduğunu anladım. O *kız kardeşimi kurtaran* kadın. Bu ona saygı gösterilmesini gerektiriyor, benim tarafımdan da senin tarafından da.”

Sırıttı. “Ah, ben ona saygı duyuyorum. Çok fazla. İmkânsız başardı. Sana diz çöktürdü.”

Elim çatalı daha sıkı kavradı. “O hâlde belki de bana olan saygını kaybetmişsindir.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun.” İç çekti. “Lanet olsun, Dem. *Don* olmanı istediğimi biliyorsun. Ve yalnızca kardeşim gibi olduğun için değil, Sal’ın aksine gerçek bir *don* olduğun için.”

“O hâlde biraz inancın olsun. Yalan söylemiyordu. Bir şeyler biliyor.” Duvara monte edilmiş güvenlik monitörünün titreşme-

si dikkatimi çekti. “Güvenlik bir arabanın içeri girmesine izin verdi. Birini mi bekliyordun?”

Ras’ın kaşları çatıldı. “Hayır. Mari mi?”

Ekrana gittim. Bağırsaklarımda endişe düğümleri oluşurken arabayı yakınlaştırdım. “Mari, şoförüyle Mercedes’i alıp gitti. Alışverişten daha birkaç saat dönmemesi lazım. Bu beyaz bir BMW. Güvenlik neden sana danışmadan birinin geçmesine izin versin?”

Tam araba evin önüne park ederken yanıma geldi. Kapının açılmasını izledik.

Ras küfretti. “Pirozziler. Nelo ve Vito.”

“Ne alaka.”

“Sal’ın emriyle gelmişlerdir. Güvenliğin, geçmelerine izin vermesinin tek nedeni bu olabilir.” Ras’ın telefonu çaldı ve açtı. “Konuş.”

İki saniye geçmeden Ras telefonu kapadı. “Güvenlik de doğruladı.”

“Martina’nın şoförüne biz her şeyin yolunda olduğunu söyleyene kadar geri gelmemesini söyle,” dedim en yakın dolaptan silahımı alıp dolu olduğundan emin olmak için kontrol ederken. “Ben onları karşılamaya gideceğim. Sen desteğe ihtiyacım olduğunu düşünene kadar burada kal.”

Kapıya yürürken zil çaldı. İçeri dalmak yerine onu kullanmaları iyiye işaretti. Silahı pantolonumun ön tarafına koyup ceketimin düğmelerini ilikledim. Ne için burada olduklarını bilmiyordum ama bugün savaş başlatmamayı tercih ediyordum. Henüz buna hazır değildik. Bize zaman kazandırmam lazımdı, bu da bu her neyse yatıştırmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kapının diğer tarafında ikisi de otuz iki dış sırtarak duruyordu.

“*Ciao, cugino*²⁶. Bugün evde olmayacağından korkmuştuk,” dedi Vito.

“Arabam orada,” dedim yanma park ettikleri Mercedes’i işaret ederek. “Manzara izlemek için uzun bir yürüyüşe falan mı çıktığımı sandınız?”

Nelo eşikten geçti. Parfümü o kadar yoğundu ki neredeyse gözlerim yaşaracaktı.

“Son günlerde düşünecek çok şeyin var,” dedi Vito elini jölelenmiş saçlarında gezdirerek.

“Her zamanki gibi. İşler kendi kendine yürümüyor.”

“Martina burada mı?” diye sordu yanımdan geçerken.

Kan dolaşımım hızlandı. Neden kardeşimi soruyorlardı? “Hayır.”

Oturma odasına girdik, Nelo kendine bir içki almak için hemen bara gitti, Vito da mutfaktan gelen kokuları takip etti. Aşçı oradaydı ve öğle yemeğimizi hazırlıyordu.

“Bu *spezzatino di manzo*²⁷ mu?” diye bağırdı Vito abartılı bir neşeyle. “*Mammamın* yaptığından daha güzel kokuyor.”

Onun arkasında dururken aşçıya gitmesini işaret ettim. Gözleri kocaman açılrsa da Vito’ya gergin bir gülümseme sunmayı başardı. “Öyle. Neredeyse hazır. Beş dakika daha kaynaması yeterli.”

“Sen biraz ara ver, Angela,” dedim ona, o da hemen önlüğünü çıkarıp arka kapıdan çıkıp gitti.

“Galiba öğle yemeğine kalıyoruz,” dedi Vito oturma odasına dönerken göğsüme vurarak. Yumruklarım sıkılmıştı. Ellerimi açmaya zorladım.

²⁶ *İta.* “Selam, kuzen.” -ed.n.

²⁷ *İta.* Etli güveç. -ed.n.

Kanepeye yerleşip yayıldılar. Nelo iki duble viskiye benzeyen içkisini içerken başının üzerindeki avizeyi inceliyordu. “Bu muhteşem bir parça.”

Koltuğa oturdum. “Murano’dan.”

“Çarpıcı bir iş. Benim cam işlerim de oradan. *Don* bana kendi cam eşyalarını aldığı atölyeyi tavsiye etmişti.”

Vito ayak bileğini dizine dayayarak sırttı. “*Don* gerçekten cömert bir adam.”

“Gerçekten öyle. Değil mi Damiano? Şunların hepsine bir bak.” Nelo kollarını iki yana açtı. “Bütün bunları sana o verdi.”

Onu düzeltmekle uğraşmadım. Sal bana hiçbir şey vermemişti. Ras’ın babasının bana verdiği ilk yatırımı büyüterek bir servete dönüştürmüştüm ve ancak kendimi kanıtladıktan sonra Sal bana daha fazla sermaye vermek için ısrar etmişti. Parasını alıp her yıl büyüterek ona iyilik yapmıştım.

“Neden buraya geldiniz?” diye sordum. Benim sabrım bile sonsuz değildi.

Nelo içkisinden bir yudum aldı. “Revolver’da başıma gelenleri hatırlıyor musun? Yani, aslında o kadar da büyütülecek bir şey değildi.” Elini kaldırıp yara izini gösterdi. “İyileşti sayılır. Unutup gitmeye hazırdım ama bir şekilde konu *donun* kulağına gitmiş...”

“Acaba bu nasıl olmuş.”

“Fikrim yok. Herhâlde her yerde gözleri var.”

Bunu ona Nelo’nun şahsen söylediğinden hiç kuşku yoktu. Bu ikili *donun* İbiza’daki *gözleriydi*.

“Mutlu olmadı,” dedi Vito omuz silkerek. “Biri bize hakaret ederse ona hakaret etmiş gibi olacağını söyledi.”

“Ve Sal kendisine saygısızlık edilmesinden hoşlanmaz,” diye ekledi Nelo.

Bunu ağızlarından çıkarmak için fazla oyalanmışlardı. “Ne istiyorsunuz?”

Nelo’nun gözlerindeki zafer dolu uyarı parıltısı beni alarma geçirdi. “Yaşadığım bütün o eğlenceyi düşünmek için biraz zamanım oldu, herhâlde birkaç yaşama yetecek kadar eğlenmişimdir,” dedi. “Yuva kurmaya hazırım. *Don* bu fikri onayladı. Martina’nın bana iyi bir eş olabileceğini söyledi.”

Parmaklarım ahşap kolçaklara o kadar batmıştı ki tırnaklarımın aşındığını hissettim. Görüş alanıma kırmızılık hâkim oldu. Böyle aşağılık bir şeyi ne *cüretle* önerebilirdi?

Sal, hâlâ kardeşimi kontrolü altına almaya çalışıyordu. Kaçırma girişimi başarısız olunca onu onlara teslim edeceğimi mi sanmıştı? Fantezi dünyasında yaşıyorlardı. Martina asla Nelo’nun karısı olmayacaktı. Bu pisliğin onu almasına izin vereceğime boğazını koparırdım.

İkisinin yüzümde gördüğü şey daha dik oturmalarına neden oldu. Vito hafif bir hareketle elini arkasına sıkıştırdığı silaha yaklaştırdı. Kendi silahım karnıma batıyordu.

“O senin kuzenin,” dedim sertçe. “Bu senin için bile iğrenç.”

“Büyük büyük büyükannelerimizden akrabayız,” dedi boş bardağını sehpanın üzerine koyarken. “Haydi. Neredeyse akraba bile sayılmayız.”

“Martina koca aramıyor.”

“Neden? On dokuz yaşında sayılır.”

“Bekâr,” dedi Vito.

“Ve çok güzel,” diye ekledi Nelo. “Onu gözümde benim şeyimi—”

Bu cümleyi bitirirse dilini koparırdım.

ŞANGIR.

Vito koltuğunda doğruldu. “Neydi o?” diye sordu merdivene bakarak.

Nelo bana kaşını kaldırdı. “Burada başka biri mi var?”

Vale’nin odasından gelmiş olmalıydı. Dişlerimi gıcırdattım. Orada ne halt ediyordu?

“Martina’nın evde olmadığını söylediğini sanıyordum,” dedi Nelo bana bakıp merdivene doğru yürürken.

Ayağa kalkıp önüne geçtim. “O Martina değil.”

“Kim o zaman?”

Cazzo.

“Bana bir dakika ver,” dedim tıslar gibi. “Burada kalan bir misafirim var.”

Nelo’nun daha fazla soru sormasına fırsat vermeden merdivenden çıkıp Valentina’nın odasına daldım.

Yatağın kenarında duruyordu, kahvaltı tepsisi ayaklarının dibinde kırılmış olarak duruyordu. Martina’nın giysilerini giymişti... Şort tayt ve beyaz bir tişört. Gözleri hemen bana yöneldi. “Yataktan kaydı.”

Kapıyı arkamdan kilitledim. “Beni dinle. Nelo’yla Vito burada, etrafı yokluyor. Onları *don* göndermiş. Benimle aşağıya geleceksin. Gerçek kimliğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, anladın mı? Yalnızca benimle yatan bir çalışanımsın.”

Dudakları şokla aralandı. “*Bıçakladığım* adam mı burada?”

Yerden kardeşimin kazaklarından birini alıp ona fırlattım. “Bunu giy. Evet. Ne dediğimi duydun mu?”

“Yatıyoruz, anladım. Neden oraya gitmem gerekiyor?”

“Çünkü gürültüyü duydular.” Onu dirseklerinden tuttum. “Açıklama için zamanımız yok. Sadece bana ayak uydur.”

Başıyla onayladı ve odadan çıktık.

Nelo onu bıraktığım yerde, merdivenin dibinde bekliyordu ve yanımda Valentina'yı görünce yüzünde beliren hayret gözden kaçacak gibi değildi.

“Sen.” Bu bir suçlamaydı.

“Ben,” diye karşılık verdi Valentina.

Geçmemize izin vermek için kenara çekilmeyince ona sinirli bir bakış attım. “Odamda kimin olduğunu o kadar merak ettin ki sana göstereyim dedim.”

Boynunda belirgin bir damar çıktı. “Vito, onun kim olduğunu biliyor musun?”

“Kim?” diye seslendi ağabeyi hâlâ kanepede oturduğu yerden.

“Beni bıçaklayan garson kız,” dedi. “Görünüşe göre aynı zamanda Damiano’nun yeni kızı.” Kenara çekilirken ifadesi karar-mıştı.

“Onu bir göreyim,” dedi Vito yanımıza gelerek. “Ah, bu ne güzellik. Bizden kurtulmak için bu kadar sabırsızlanmana şaşmamalı, *cugino*,” dedi. “Benim yatağında olsa ben de öyle yapardım.”

Vito bakışlarını ona çevirirken Valentina başını dik tuttu. Onun gözlerini oyma isteğim güçlendi. Aralarına girdim.

Bir an herkes sustu. Sonra Vito gürültüyle burnunu çekti. “*Spezzatino* hazır gibi kokuyor.” Başını Vale’ye çevirdi. “Gidip kontrol etsek mi?”

“Haydi hepimiz gidelim,” dedi Nelo bakışları Valentina’yla aramda gidip gelerek. “Damiano’nun yeni ateşini daha yakından tanımak isterim. Önceki iki görüşmemiz yarıda kesilmişti, öyle değil mi?”

Valentina sessiz kaldı ama Vito mutfağa doğru ilerlemeye başlayınca takip etmesi için onu dürttüm. İkisinin de gözümün önünden ayrılmasını istemiyordum.

Valentina tencereye giderken üçümüz mutfak adasının etrafındaki ahşap taburelere oturduk.

Nelo'nun ona bakışı hoşuma *gitmiyordu*. Utanç verici yaranmasını atlatmış olmaktan çok uzak olduğu açıktı ve onun gibiler utançla tek bir şekilde başa çıkardı.

Şiddetle.

“Ale’ydi, değil mi?” diye sordu Vale’nin başının arkasına doğru.

“Evet,” dedi arkasını dönmeden. Aşçının tezgâhta bıraktığı tahta kaşığı alıp güveci karıştırdı.

Sonraki sorusunu bana yöneltti. “Seninle mi yaşıyor?”

Nereye varmaya çalıştığını biliyordum. Vale’nin benim için önemli olup olmadığını anlamak istiyordu, bu da onun bunun dışında her şey olduğunu ona göstermem gerektiği anlamına geliyordu.

“Gece burada kaldı.”

“Buraya çok fazla kadın getirmiyorsun, değil mi? Bunu gerçekten beğenmiş olmalısın.”

“Hiçbir kadını sizinle birlikte evinize gelmeye ikna edememeniz başkalarının da bu sorunu yaşadığı anlamına gelmez.”

Vito kıs kıs güldü ama Nelo ona dik dik bakınca hemen sustu.

Vale kâselerin durduğu dolabı bulmadan önce bir sürü kapağı açtı. Dört tane çıkarıp kepçeyle güveci içlerine koymaya başladı.

“Eskisinden daha sessizsin,” dedi Nelo. Bakışları Vale’nin kalçalarına kaydı ve bu bende onu boğma isteği uyandırdı. “Damiano yatakta o kadar mı sıkıcıydı?”

Kızın omuzları dikleşti. Arkasını dönüp ilk kâseyi bana getirdi.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Rica ederim.”

Nelo’nun yüzü kızardı. “Beni görmezden geliyorsun.”

Vale’ye ihtiyatlı bir bakış attım. Nelo gibi egolu bir adam için göz ardı edilmekten daha kötü bir hakaret olamazdı.

Sonraki kâseyi Vito’ya servis etti. “Dikkat et, çok sıcak.”

“Tabii,” dedi.

Valentina’nın ocağa dönüşünü izlerken Nelo’nun şakaklarında bir damar seğirdi. Kendini daha fazla aşağılanmaktan kurtarmak için sessiz kalmaya karar verdiğini umdum ama bunun hayal olduğunu biliyordum.

Onun yanına gittiğinde odadaki gerilim doruğa ulaştı. Kâse, yumuşak bir takırtıyla ahşap adaya indi. Yanma bir kaşık bıraktı.

Nelo güvece bakıp yüksek sesle mırıldandı. “Lezzetli görünüyor. Tıpkı senin koca kıçın gibi, *bella*,” dedi elini Vale’nin arkasına koyup sıkarken.

Sertçe.

Yüzünü buruşturacağı kadar sert bir şekilde.

Acıdan nefesinin kesilmesine neden olacak kadar sert.

Oda etrafımda titremeye başladı.

Bu sefer tutamayacaktım.

Kendini tut. Nefes al.

Bir öfke cehennemi koptu.

Şimşek kadar hızlı hareket ettim. Kâsem ve içindeki dumanı tüten sıcak yemeğin tamamı Vito’nun yüzüne çarptı. Yanınca çığlık attı. *Ah. Umarım kör olur.*

Nelo fırlayıp silahına uzandı. Birden Ras belirdi, Vale’yi yoldan çekti ve Nelo’nun silahını elinden aldı.

Nelo’yu bileğinden tutup Vale’ye dokunan elini adaya indirdim. Bir an elindeki koyu renk kabukla bakıştıktan sonra onu silahımın namlusuyla kapadım.

“Ona ilk hakaret ettiğinde gerçekten dersini aldığını sanmıştım.”

Vahşi gözleri benimkilerle buluştu. “Sen kafayı yemişsin. Ne sik—”

Kendini tut. Nefes al.

Tetiği çektim.

BÖLÜM 29

VALENTINA

En son kocamı vurduğum zaman silah sesi duymuştum. Martina'yla onun bilinçsiz bedenine ve büyüyen kan gölüne bakarken oluşan sessizliği hatırlıyordum.

Bu kez sessizliğin yerini çığlıklar almıştı.

Bir dizi başka anıyı tetikleyen çığlıklar. Özellikle Nelo, Lazaro'nun bana getirdiği yaşlı adama benziyordu. Dördüncü seferim. Çok bağıırıyordu. Sanki ne kadar bağıırırsa canının o kadar az yanacağını düşünüyordu.

Bakışlarım Nelo'nun elindeki deliğe kayınca öğürmeye başladım.

Damiano silahını Nelo'nun kafasına dayadı. "Onu buradan çıkar," diye çıkıştı Ras'a.

Ras bana doğru bir hamle yaptı ama başımı salladım. Onun burada kalması gerekiyordu. Vito hâlâ yüzüne yapışan güveç kalıntılarıyla cenin pozisyonunda kıvrılmış durumda yerde sızlanıyordu ama acısı er geç azalacaktı. Damiano burada ikisiyle yalnız kalmamalıydı.

“Ben iyiyim,” dedim Ras’a ve mutfaktan çıkıp gittim.

Odama dönene kadar bir an bile durmadım. İlk defa kapıyı içeriden kilitlemeyi diledim. Önceden kırılan tabaklar hâlâ yerdeydi ve bir parçasına basınca ayağımda keskin bir acı duydum. Kahretsin.

Yere çöküp ayağımı kucağıma aldım. Cam saplanmıştı ama derin bir kesik olmadığı anlaşıyordu.

Aynı şey Nelo için söylenemezdi. Damiano ne yapacaktı?

Buraya *don* tarafından ortamı yoklamak için gönderildiklerini söylemişti ve klanları Garzololarinkine benziyorsa *donun* adamlarından birini vurmak kesinlikle kabul edilemeyecek bir şeydi. Damiano’yla Sal’ın arasındaki ilişkiyle ilgili öğrendiklerime bakılırsa bu, Sal’ın Damiano sorununu kalıcı olarak halletmek için ihtiyaç duyduğu bahane olabilirdi. Gerilimi önlemeye çalışmak buraya kadardı.

Benim için bütün planını tehlikeye atmıştı.

Bunu beni korumak için yapmıştı.

Belki de ilk kez mafyadan biri rahatsız olmamı gerçekten umursuyordu. Bana, yaptığı şeyi yapacak kadar değer vermesinin iyi hissettirmesi gerekmez miydi?

Ama hiç iyi hissettirmemişti. Midem bulanıyordu.

Damiano’nun gerçekten beni koruyabileceğine inanmaya başlıyordum ama bu koruma bende ziyan olacaktı, öyle değil mi?

Aşağıda bir gümbürtü koptu. Anladığım kadarıyla Damiano misafirlerini dışarı atıyordu. Bir an oraya gitmeyi düşündüm ama hemen sonra odamda kalmaya karar verdim. Yalnızca yoluna çıkmış olurdum.

Camı çıkarmam gerekiyordu ama daha fazla kırmızılık görmek istemiyordum. Biri hayatımın hikâyesini yazacak olsa kanla yazardı. Bazen gözlerimi kapadığımda tek görebildiğim, kanın

içinde yıkandığımdı. Biraz önce Nelo çığlık atarken ona karşı empati duymuş muydum? Yoksa yine aynı şeyi mi yapmıştım? O rutubetli bodrumda, bu konuda o kadar usta olmuştum ki...

Sesler kesildi, yerini hızlı ayak sesleri aldı. Yatak odasının kapısı açılıp Damiano içeri daldığında ayağımı tutan parmaklarım gerildi.

Beni yerde oturur hâlde bulup derin bir nefes verdi. “Vale.”

“Merhaba.” Sesim fısıltı gibiydi.

Yanıma diz çöküp bakışlarını ayak tabanıma indirdi. Güçlü nefes alış verişleri omuzlarının inip kalkmasına neden oluyordu, kaşları çatıldı. “Kendini yaralamışsın. Haydi seni temizleyelim.”

“Hayır.” Yaramı ondan gizlemek için üzerine eğildim.

Bu hareket karşısında kaşlarını çatsa da sonunda içini çekti. “Keşke onu görmek zorunda kalmasaydın. Şoke olmuşsundur. Çok fazla kan vardı.”

Vücudum irkildi.

Damiano’ya sırtımı döndüm ama ondan uzaklaşmama izin vermedi. Bir eli omzumu kavradı. “Konuş benimle.”

“Çok fazla değildi.”

Anlaması için kısa bir an gerekti. “Kan mı?”

“Fazla değildi. Radyal arteri ıskalamış olmalısın. Ona gelseydi mutfağının yerleri kan içinde kalırdı. Ama içinden geçip gitmişse vücut onu emip kan akışını durdurmuş da olabilir.”

Odadaki hava bir noktaya kadar sıkıştı. “Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordu yavaşça.

Her zaman bıçağı tutan sağ elime baktım. Sır saklamak zamanla zorlaşıyordu. Sırrın yükü bir seçimle karşı karşıya kalana kadar birikiyordu... Altında ezilmek ya da bırakıp gitmesine izin vermek.

Parçalanmak istemiyordum.

“Başladıktan sonra anatomiyle ilgili bir sürü şey öğrendim,” dedim. “Belki onları daha çabuk öldürmenin yollarını bulabiliyim, böylece çok fazla acı hissetmezler diye düşündüm. Birkaç kişide işe yaradı. Bütün atardamarları öğrendim ve bana kesme mi söylediği bölgeye en yakın olanı kesiyordum. Yaptığım şeyi anladı ve bir dahaki sefere çok erken ölürlerse onlara yapmam gereken şeyi bana yapacağını söyledi.”

“Lazaro mu?” diye sorarken Damiano’nun sesi kalbimden geçen bir ürperti kadar alçaktı.

“Genellikle en çok hoşuna giden şeyin benim karar verme mi izlemesi olduğunu düşünürdüm. Onun emirlerine uyacak mıydım? Başkalarına empati yapmaktan vazgeçecek miydim? Hayır, vazgeçmek de değil, kenara itip sıfıra indirmek. Sanırım bu onun için ilginçti çünkü bana her zaman bir seçim yaptığım yanılsamasını hissettiriyordu. Ona *hayır* diyebilecekmişim gibi. Ama bu yalnızca bir yanılsamaydı. Bana getirdiği kişiyi öldürmezsem kâhyamız Lorna gibi sevdiğim birini öldürecekti. Neticede kan dökülecekti.”

“Seni insan öldürmeye mi zorladı?”

“Başta onlara işkence yaptırdı. El ve ayak parmaklarını kesmek. Etlerine sözcükler yazarak işaretlemek. Canlı canlı derilerini yüzmek. Bunları şahsen yapmaktan hoşlanırdı ama nedense beni izlemeyi daha çok seviyordu.”

Damiano’nun bütün rengi kaçmıştı.

O gecelere dair anılarım bulanıktı. Ne yaptığımı biliyordum ama beynim ayrıntıları gizlemeye çalışıyordu.

Elimi boynumun yanında gezdirdim. “Bir insana böyle bir şey yapmak için onu insan olarak görmeyi bırakman gerekiyor. Onları kemik ve etle dolu bir torbaya dönüşecek şekilde insanlıktan çıkarmalısın. Gerçek değillermiş gibi. Ne kadar kusurlu

olurlarsa olsunlar, hayatları ve aileleri olan insanlar değilmiş gibi. Onlara gerçek acıyı hissedemeyen fiziksel bir nesne gibi davranmalısın. Bu tür bir soyutlanmayı başarabilmek berbat bir şey. Aynı zamanda kendinden de uzaklaşmana neden oluyor.

“Çok hızlı bir şekilde insan olduğumu hissetmeyi bıraktım. Ailemle görüşmeyi kestim. O zaman nedenini tam olarak açıklayamasam da onları *görmemek* benim için gerçekten önemliydi. Geriye dönüp baktığımda, bunun nedeni birkaç şeyden korkmamdı. Onlara zarar vermekten korkuyordum. Bunu nasıl ve neden yapacağımı bilmiyordum ama gerçek bir olasılık gibi geliyordu. Ve benim hakkımdaki gerçeği görmelerinden korkuyordum. Gözlerimin içine bakıp ruhumun çekildiğini görmelelerinden. Gerçek olsa bile bunu bilmelerini istemedim.”

Elini omzumdan bileğime kaydırdı. “Vale...”

Parçalanmış bakışlarıyla karşılaştım. “Bana çok kötü şeyler yaptırdı. Bana getirdiği ilk adamı sandalyeye ters oturttu. Hareket edememesi için bileklerini ayak bileklerine bağladı. Adamın etli sırtı izler ve dövmelemlerle kaplıydı. Lazaro dövmelemlerden birini beğendiğini ve ona vermemi istediğini söyledi. Anlamamıştım. Kendisi için kesip çıkarmamı istediğini açıkladı.

“Gerçekten algılayamamıştım. Sandalyedeki adam yalvarmaya başlayınca ona baktım. Dövüşmekten kaçınmak isteyeceğin o kaslı, iri yapılı adam; Lazaro’ya ve bana dövmesini kesmemem için yalvarıyordu. Lazaro’ya bunu yapamayacağımı söyledim. Yeni kocamın benim anlayamadığım karanlık bir mizah anlayışına sahip olabileceğini düşündüm ama bana bir bıçak verdi ve çok sakın bir tavırla dikkatli olmamı, dövmeyi beğendiğini ve onu elinde tutarak tadını çıkarmak istediğini söyledi.”

Kendimi kelimeleri çıkarmaya zorlamak kolay değildi ama mecburdum. Damiano’ya her şeyi anlatmam gerekiyordu çün-

kü durursam bunu bir daha yapacak gücü bulamayacağımı biliyordum. “Şoka girdim. Galiba güldüm. Ona bunu yapmayacağımı söyledim ama o *hayır* yanıtını kabul etmiyordu. ‘Yap şunu, yoksa sana zarar veririm, Valentina,’ dedi. Ona benim kocam olduğunu söyledim. Bana zarar veremezdi. Buna güldü ve bana zarar verebilecek *tek kişinin* kendisi olduğunu söyledi. Ağlamaya başlamıştım ve beni elimi tutup sarılarak teselli etmişti. Yatışınca benim iyi bir insan olduğumu, başka birini korumak için kendimi feda edebileceğimi fark ettiğini, bu yüzden karar vermemi kolaylaştıracağını söyledi. İsteddiği şeyi yapmazsam aynı şeyi Lorna’ya yapacağını da. Bunu söylerken bıçağın soğuk ucunu sırtıma, o adamın dövmesinin olduğu noktaya bastırıyordu. Bıçağı aldım. O an tek seçeneğin o olduğunu hissettim. En çılgın kâbuslarımda bile böyle bir şey beklemiyordum. Daha yeni evlenmiştik.”

O kadar titriyordum ki sözlerim takılıp kaldı. Damiano tam önümde yere çömeldi, camlar deri ayakkabılarının altında çıtırdadı. “O manyak bir adammış,” dedi sonunda. “Seni imkânsız bir duruma sokmuş. Bu senin için zor. Bana daha fazlasını anlatmana gerek y—”

“Sana her şeyi anlatmam lazım,” dedim. Bu zehrin tamamını atmazsam boğulacaktım. “Lazaro’ya dövmeli adamın kim olduğunu sordum. Lazaro, babamın sevkiyatlarından birini çalıp üç adamımızı öldürdüğünü söyledi. Bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlamıştı ama ona yaklaştığım anda tekrar çılgılık atmaya başlayınca yeterli gelmedi. İşte o zaman kendime onun gerçek bir insan olmadığını söyledim. O yalnızca etten ibaretti. Dövmeyi kesip çıkardım. Lazaro et parçasını alıp uzun süre hayran hayran baktı. Bir süre sonra beni övdü. İlk seferim için iyi iş çıkardığımı söyledi.

Sonraki adam bir hafta ya da daha uzun bir süre sonra gelmişti sanırım, hatırlayamıyorum. O ilk geceden sonra zaman anlamını yitirmişti. Tuvalete gitmek ve Lorna getirmediğinde mutfaktan yiyecek almak dışında hiçbir şey için yatağımdan kalkmadım. Kendime ölmek istediğimi söyledim ama bu yalandı. Ölmek istesem iki ay boyunca ona itaat etmezdim. Yaşamak istiyordum ve Lorna'nın da yaşamasını istiyordum. Benimle birlikte Lazaro'nun evine gelmeden önce on yıldan uzun süredir ailem için çalışıyordu. Elli beş yaşındaydı, sürekli sözünü ettiği iki torunu vardı ve ben neredeyse travma yaşarken benimle ilgilenen iyi bir insandı.” Şu anda nerede olduğunu merak ediyordum. İyi olması için dua ediyordum.

“Lazaro'yla ne kadar zaman geçirirsem kaderime o kadar boyun eğiyordum. Benim...” Derin bir nefes aldım. “Sonunda beni kendime getirmek için Martina'nın ortaya çıkması gerekti.”

Gerçekler; etten, deriden ve kandan yapılmış iğrenç bir heykel gibiydi. Bir süreliğine dikkatimizi oraya çekmişti. Damiano'nun ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Muhtemelen günahlarımın bedelini ödetmenin uygun yollarını düşünüyordu. O, Lazaro gibi değildi. Şiddete tapmıyordu ama artık Martina'ya neler yapabileceğimi öğrendiğine göre benim için bir istisna yapabiliirdi.

Bana sarılınca tamamen hareketsiz kaldım. Bir kolunu dizlerimin altına, diğerini sırtıma koyup beni yerden kaldırdı.

“Haydi seni temizleyelim,” dedi katı bir tavırla. “Banyomda ilk yardım çantam var.”

Beni odamdan çıkarıp koridorun ilerisine, onun odası olması gereken yere kadar taşıdı. İçerisi serin ve karanlıktı. Perdeler çekiliydi. Yatağı yapılmamış ve dağınıktı, mavi çarşaf bütün gece onunla boğuşmuş gibi dolanmıştı. Kâhyanın bu sabah buraya

gelmediği belliydi. Belki de özel alanına insanların girmesinden hoşlanmıyordu ama beni yine de buraya getirmişti.

Banyonun ışıkları yandı ve Damiano beni lavabonun yanındaki soğuk mermer tezgâha bıraktı. Eğilip çekmecelerde bir şey ararken siyah saçları alnına döküldü; elinde beyaz, plastik bir kutuyla tekrar doğrulduğunda gözlerime bakmadı. Artık beni görmeye bile dayanamıyordu. Bu beklediğim bir tepkiydi ama nedense beni yine de yaralamıştı. Bana bakamaması, aklındaki bütün cinayet yöntemlerinden bir şekilde daha berbattı.

O lavaboda ellerini yıkarken ben de ellerimi ovuşturdum.

“Ayağını kaldır,” dedi ve tutunmam için avucunu açtı.

Yaramı temizlerken dokunuşu nazikti. Parçayı çıkardığında keskin acıyı hissetmemiş gibi davrandım ama sonra üzerine bastırıldığı alkol dökülmüş pamuk tıslamama neden oldu.

“Derin değil,” dedi mırıldanır gibi. “Dikişe ihtiyacın olmayacak. En kötüsü bu kadardı.”

Cinayet işlemeye hazırlanan birine benzemiyordu ama neler yapabileceğimi bildiği için asla kız kardeşiyle birlikte kendi çatısı altında olmamı istemezdi.

Kesğin üzerini sararak kapatınca daha fazla dayanamadım. “Kim olduğumu biliyorum. Ben bir canavarım. Kötünün de kötüsü. Bütün bunları sana daha önce anlatmalıydım. Nelo’nun yaptığı hiçbir şeydi. Ben çok daha kötüsünü hak ediyorum.”

Boğazından çıkan hırıltı kalp atışlarımı durdurdu. Eli enseme kavradı ve yüzümü kendine çekti, bakışları sonunda benimkile-re kenetlendi. “Bunu bir daha asla söylemeyeceksin, tamam mı? Sen canavar değilsin. Sen resmen hayatta kalmayı başarmışsın. Çoğu taşlamış adamın bile kaldıramayacağı bir şeye dayanmış ve kardeşimi kurtarmak için canını tehlikeye atmışsın. Bana anlattığın hikâyede tek bir canavar var... *Kocan*. Sana yaptıklarının

bedelini ödeyecek Valentina. Tanrım, bedelini çok *ağır* ödeyecek.”

Yüzünü boynuma gömdü ve nefes almayı bıraktım.

“Seni korumayı başaramayan herkes de öyle,” dedi tenime fısıldayarak. “Lazaro seni bütün bunları yapmaya zorlarken baban neredeydi? Biliyor muydu?”

“Biliyordu,” dedim. “Annem de babam da Lazaro’nun normal olmadığını biliyordu. Ben kocama itaat edecek ve iradesine uyacak şekilde yetiştirildim. Onlara yardım etmeleri için yalvardığımda evliliğime karışmalarının doğru olmayacağını söylediler.”

“Ya kardeşlerin?”

“Hiç haberleri yok. Onlara söyleyemedim. Tam boyutunu bilen tek kişi sensin.”

Derin bir nefes aldı ve gözlerime bakmak için geri çekildi. “Demek bu yüzden eve dönmek istemiyorsun.”

Gözlerim yaşlarla doldu. Bastırmak için kırıpıştırsam da yanaklarıma döküldü. “Hâlâ Lazaro’nun hayatta olup olmadığını öğrenemedim. Yaşıyorsa *papà* beni hemen ona verir. Ondan bir kez kurtuldum ama ikinci kez yapamayacağımı biliyorum. Ve eğer Lazaro ölmüşse yeniden, farklı türde bir canavar olabilecek biriyle evlenmek zorunda kalma olasılığım yüksek. Bunu yapmam Damiano. Beni buraya kilitleyebilirsin ama New York’a geri dönmek beni çok daha kötü bir hapis haneye sokar.”

Sert eli yanağımı kavradı. Bana onun gibi adamların hissedemeyeceğini düşündüğüm bir şefkatle bakıyordu. “Seni artık burada zorla tutmayacağım. İstersen gitmekte özgürsün.”

Göğsümde tuhaf bir boşluk belirirken başımı eğdim. Gitmeme izin vermişti. İstedğim de bu değil miydi? Özgürlüğümü geri aldığım için rahatlamam gerekirdi.

Ama ona bakmak için kafamı kaldırdığımda özgürlüğün bu evin duvarlarının ötesinde olmadığını fark ettim. Gözlerine yansıyan anlayıştaydı.

Elime uzandı. “Ama gitmeni istemiyorum. Benimle kal, Vale. Benimle kalırsan bir daha asla başka bir savaşa girmek zorunda kalmazsın. Senin için onlarla ben savaşırım. Seni korurum. İntikamını alırım.”

Onun dokunuşuna sığındım. Affetmek karmaşık bir şeydi. İbiza’ya geldikten sonra defalarca kez kendimi affetmeye çalışmışım ama çabalarım verimsiz kuru toprağa bir tutam tohum atıp filizlenmesini beklemek gibiydi. İşe yaramıyordu.

Damiano’nun sözleri yağmur gibiydi.

Tozlu toprağı ıslatıp ruhumun gizlendiği yere kadar ulaşmıştı.

Bir gün bir çiçeğimiz bile olabilirdi.

BÖLÜM 30

DAMIANO

Yüzünü göğsüme bastırdı, ben de elimle ensesini sardım. Arkasındaki banyo aynasından yansımam bana bakıyordu. Yüzüm kalp kırıklığı ve öfkeyle kaynıyordu.

Odasında yerde titreyerek oturduğu görüntüyü aklımdan silemiyordum.

Onu öyle bulduğumda beni bir adamın eline delik açarken gördüğü için olduğunu sanmıştım. Ona bunu yaşattığım için kendimden nefret etmişim. Onun yanında sayamayacağım kadar çok kez kontrolümü kaybetmişim. Sanki bütün duygularımı patlayacak kadar açığa çıkarıyordu. Bana bu kadar canlı hissettirmesi çok korkutucuydu.

Parmaklarımla saçlarımı karıştırıp onu kendime çektim. Göğsümde hafif bir ağrı vardı. Boğazımın arkası sızlıyordu. Başta kocası olmak üzere ona zarar veren herkesi yerle bir etmek istiyordum.

Hayattaysa uzun süre öyle kalmayacaktı.

Kanım buz kesti. Tam kendimi şiddet fantezilerine kaptırmak üzereyken belime sarılıp dudaklarını benimkilere bastırdı.

Her şey eriyip gitti. Saçını avuçlayıp dilimi ağzına soktum. Yanıt olarak yumuşak bir ses çıkardı, canımı acıtacak kadar tatlı bir iniltiydi. O anda onu koruma ihtiyacım o kadar yoğundu ki uçurumdan düşüyormuş gibiydim. Romantik biri değildim. Aşka inanmayı reddediyordum. Deneyimlerime göre zehirliydi ve insanlara aptalca, affedilemez şeyler yaptırıyordu.

Ama ne kadar araştırırsam araştırayım hislerimi anlatacak başka bir sözcük bulamıyordum.

Cazzo. Bu kadına karşı o kadar yumuşamıştım ki hâlâ ayakta durabildiğime şaşıırıyordum.

Bacaklarını belime doladığında düşüncelerim daha ilkel şeylere yöneldi. Kan kasıklarına hücum etti. Dişlerimle alt dudağını çekiştirdim. Onu o kadar çok becermek istiyordum ki.

O da aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. Parmaklarıyla fermuarımı indirdi ve beni titreyen avucunun içine aldı.

Neden titriyordu?

Uzaklaştığımda gözlerinin cam gibi ve ıslak olduğunu gördüm. “Vale, üzgünsün.”

Yanıt vermedi. Beni okşamaya başladı. Bu, istekli olduğunu göstermek için yeterli bir onay olmalıydı. Başka zaman olsa kesinlikle olurdu ama bu kez değil. Onu durdurdum. Fiziksel olarak acı verse de onu durdurdum. “Şimdi olmaz.”

İçini çekip alnını göğsüme yasladı. Sonra tam ona iyi olup olmadığını soracağım anda ağlamaya başladı.

Evet, bunun beklemesi gerekecekti. Onu yeniden kucakladım, aynanın önünden kaldırdım ve tekrar yatak odama götürerek yatağa yatırdım.

Verdiğim bir bardak suyu içmesini iyiye işaret olarak yordum. Sonunda sustu. Bir şeyleri sindirmeye çalıştığını anlayabiliyordum, bu yüzden ona zaman verdim. Ras muhtemelen aşağıda benim burada ne yaptığımı merak ediyordu. Bir süre daha bekleyebilirdi.

Boş bardağı komodinin üzerine koydu. “Nelo’yu vurman bir sorun, öyle değil mi?”

“Durumu düzeltmek için Sal’ı aramam gerekecek. Düzeltilecek miyim düzeltemeyecek miyim, orası ayrı konu.”

“Bunun babamla ilgili planın açısından anlamı ne?”

“Hızlı hareket etmemiz gerekiyor.” Bu konuda temkinli davranma lüksünü kaybetmiştim. Nelo olup biteni kulağına uçurur uçurmaz Sal alarma geçecekti. Yanımdaki kadını merak edebilir ve onun Valentina Garzolo olduğunu öğrenirse amacının farkında olduğumu anlardı. Beni ortadan kaldırmak için ordusunu buraya göndermeden önce hamlemi yapmamı beklemeyecekti. Onun için kazandığım paraya değer veriyordu ama bu, kendi ölümüyle sonuçlanabilecek bir ayaklanma başlatma riskimi göze almasına değmezdi.

Valentina başıyla onaylayıp yanaklarını kuruladı. Bana baktığında gözlerinde kesin bir inanç vardı. “Sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Fazla bir şey değil.”

İçimi umut kapladı. “İhtiyacımız olan her şey bu olabilir.”

Benden daha az ikna olmuş gibi görünse de yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Önce biraz toparlanayım.”

“Tamam. Benim de Ras’a bakmam gerekiyor,” dedim yataktan kalkarken. Kapıya yöneldiğinde bileğinden tuttum. “Seni yatağında istiyorum.”

Tüyleri ürperdi. “Öyle mi?”

“Eşyalarını buraya getir.”

“Onlar Martina’nın eşyaları.”

“Yarın sana yeni bir gardırop alacağım.”

Usulca güldü. “Peki ya tutsaklığım?”

“Söylediğim gibi bitti.”

Bakışları dudaklarıma indi. Yutkundu. “Sana babamın işi hakkında bildiklerimi anlatacağım ama kalıp kalmayacağımı bilmiyorum.”

Kalacaktı, yalnızca bunu henüz bilmiyordu. O benimdi ve bunu anlaması için ne gerekiyorsa yapacaktım.

İçgüdülerime karşı gelerek elini bıraktım. “Anlaştık. Karar verene kadar burada daha rahat edersin.”

Hafifçe gülümseyerek razı olduğunu belirttiğinde hissettiğim rahatlama iyi hissettirmişti.

Ras aşağıdaki oturma odasında volta atıyordu. Yaklaştığımı duyunca başını kaldırıp küfretti. “Dem, Sal’la telefonda konuşman lazım. Büyük olasılıkla dikiş atılacağı için küçük de olsa Nelo’nun hâlâ ona ulaşamamış olma ihtimali var.”

Bana kızgındı. Vale’ye olan hislerim yüzünden her şeyi berbat ettiğimi düşünüyordu.

Ama artık sakinleştiğim hâlde Nelo’yu vurmak bana hata gibi gelmiyordu. Adalet gibi geliyordu.

“Bunu yapmamış olmam gerektiğini düşünüyorsun,” dedim.

“Benim ne düşündüğüm önemli değil. Önemli olan ortamı yatıştırmak için elimizden geleni yapmamız.”

“Ona dokunmamalıydı,” dedim telefonumu cebimden çıkarırken. “Mutfak temiz mi? Mari dönmeden önce her şeyin düzgün olması gerekiyor.”

Ras uzun bir nefes verdi. “Şimdi temizliyorlar. Şoföre onu iki saat sonra getirmesini söyledim.”

“Vale babasıyla ilgili bildiklerini paylaşacak,” dedim. Bu, şu anki aşamada Vale yüzünden net düşünemediğim konusunda Ras’ın endişelerini hafifletmeye yetecekti. Endişelendiği şeyin bu olduğunu biliyordum, bunu yüzünde görebiliyordum. Benden kuşku duyduğu için onu azarlamak istesem de aile geçmişimde aşk yüzünden aceleci ve yıkıcı kararlar alan insanlar olduğunu inkâr edemezdim.

Ama ben Valentina’ya âşık değildim. Olamazdım. Cazibe aşk değildi. İhtiyaç aşk değildi. Ona karşı hissettiğim bu sözsüz şey... Aşk olamazdı.

Sal’ın numarasını çevirirken sesini duyduğumda kardeşimle ilgili planlarından haberim yokmuş gibi davranma düşüncesi tüylerimi ürpertti. Duygularımı belli edemezdim. Bilgim olmadığına inanması gerekiyordu.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı. “Damiano, *ragazzo mio*²⁸. Beni tam geç öğle yemeğine başlamak üzereyken yakaladın,” dedi günde bir paket sigara içme alışkanlığından dolayı boğuk çıkan sesiyle. “Chiara, *risotto alla pescatora*²⁹ yapmak için bütün gün uğraştı.”

Herkes bunun maskaralık olduğunu bilse de çok yakın dostlarmışız gibi davranmayı seviyordu. “Çok şanslısın. Seni uzun süre aç bırakmayacağım.”

“Bunu duymak hoşuma gitti. En sevdiğim *topolina*³⁰ nasıl? New York gezisinden sonra kendine gelebildi mi?”

Lanet pislik. “Kendisini çok daha iyi hissediyor.”

“Olayın sorumlusunu bulacağız,” dedi. “Böyle şeyler zaman alabilir ama adalet her zaman yerini bulur.”

²⁸ *İta.* Oğlum. -ed.n.

²⁹ *İta.* Deniz ürünlü risotto. -ed.n.

³⁰ *İta.* Küçük fare. -ed.n.

Hem de nasıl.

“Nelo ve Vito’yla küçük bir yanlış anlaşılma yaşandı,” dedim.

“Ya? Bugün onlardan istediğim gibi ziyaretine geldiler mi?”

“Geldiler.”

“Nelo sana iyi haberi verdi mi? Bence o ve Mari güzel bir çift olacak.”

Evlenmelerinin en fazla Sal’ın risottosunu yerken boğulması kadar düşük bir ihtimal olduğunu kendime hatırlatmama rağmen sözleri yine de içimde bir öfke ateşi yaktı. “Sözünü etti,” dedim yalnızca.

“Ne düşünüyorsun?”

“Korkarım Nelo’nun bugünkü davranışı onu kız kardeşim için potansiyel bir koca adayı olmaktan çıkardı.”

Sessizlik, Sal samimiyetten uzak bir kahkahayla karşılık verene kadar uzadı. “Yeğenim bu sefer ne yaptı?”

“Uğradığında evimde bir kadın vardı. Ellerine hâkim olamadı.”

“Bu pek de büyük bir suç sayılmaz.”

“Ona ait olmayan bir şeye dokunamaz.”

Bir hışırtı duyuldu ve Sal’ın koltuğunda öne eğildiğini tahmin ettim. “Kime ait peki?”

“Bana.”

Bu sefer keyifli bir kahkaha attı. Araştırması gereken yeni bir zayıf noktamdı. “Buna pek sevinmişe benzemiyorsun.”

“Elinden vurdum. İyileşecek.”

“*Mio Dio*. Seni bu kadar sahiplenici yapan o kadını görmek isterdim. Nelo’ya iyi yapmadığını söyleyeceğim. Sonuçta o senin evinde misafirdi.”

“Buna minnettar olurum,” demeye zorladım kendimi.

“Mari’yle olan mesele... Bu kadar çabuk silmeyelim. Nelo bir dahaki sefere kusursuz bir beyefendi gibi davranacak. Bu konuda sana söz veriyorum.”

Nelo bir dahaki sefere buraya geldiğinde bu evden canlı çıkmayacağını artık farkındaydı ama Sal’la bu konuda tartışmaya girmedim. “Sen öyle diyorsan. Bırakayım da yemeğini ye.”

“Yeni arkadaşına benden selam söyle. Bu arada adı ne?”

“Ale Romero,” dedim hiç tereddüt etmeden. “Sadece mevsimlik bir çalışan.”

“Belki de sezon bitmeden uğrasam iyi olur,” dedi imada bulunur gibi. “Hoşça kal, Damiano.”

Telefonu kapayıp Valentina’yı getirmek için yukarı çıktım.

Onu yatak odamda, yatağımın üzerinde giysilerini katlarken buldum. Onu odamda görmek sıcak bir karşılama gibiydi. Beni itiraf edebileceğimden daha fazla memnun etmişti.

İçeri girdiğimi duyunca elinde giysileriyle bana döndü. “Bunları nereye koyacağımı bilemedim.”

“Hizmetçi sana dolapta yer açar,” dedim. “Şimdilik bırak. Ras aşağıda bizi bekliyor.”

Duruşu gerginleşti. “Ona Lazaro’yla benden söz ettin mi?”

Gerçekten yanından ayrılır ayrılmaz sırrını paylaşacağımı mı sanıyordu? “Hayır, sen istemezsen söylemem.”

Rahatladı. “Teşekkür ederim.”

Hâlâ utandığını görebiliyordum. Kocasının onu yapmaya zorladığı şey için kendini suçluyordu, o hasta zihinli iğrenç piçi-

Yeterli değildi. Bunu ona ödetmenin bütün acımasız yollarını düşünmek için hayatta olup olmadığını öğrenene kadar bekleyecektim.

Oturma odasına inip çalışma odama doğru ilerledik. Ras kollarını kavuşturmuş olarak kitaplığın yanında duruyordu.

Vale'nin yaralı ayağına fazla ağırlık vermemesi için yürümesine yardım ettiğimi görünce başını yana eğdi. Vale bir sandalyeye yerleşip Ras'a baktı. "Vaktinizi boşa harcamayacağım. Bundan fazlasını bilmiyorum."

Açık sözlülüğü karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Martina'yla kaçtığımız günün sabahında yakın çevremizdeki bütün kadınların katıldığı bir gelin partisindeydik."

"Kız kardeşlerin de orada mıydı?" diye sordu Ras.

"Yalnızca Gemma vardı. Cleo gelememişti. *Mamma*yla büyük bir kavga ettikleri için gelmesine izin verilmemişti. *Mamma* benim katılmamın önemli olduğunu söylemişti."

"İlginç bir şey duydu mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, o kadar dikkatli dinlemiyordum. Ben..." Elleriyle bacaklarını yukarı aşağı ovuşturdu. "Ben yalnızca herkesin önünde bir arada durmaya çalışıyordum."

Ras kaşlarını çattı. "Neden?"

"Kocamla durumumuz kötüydü ve kimsenin bunu fark etmesini istemiyordum," dedi. "O ayrıntıların bu konuyla ilgisi yok." Bana bir bakış attı. "Neyse, Gemma babamız için kaygılanıyordu. Onun kaygılı görüldüğüne dair bir şeyler söyledi. Bütün ailenin güvenlik önlemlerini arttırmış."

"Korktuğu bir şey varmış," diye toparladım.

"Konu güvenlik olduğunda *papà* her zaman ihtiyatlı olmuştur ama Gemma gerçek olmayan bir şey olsa abartmazdı. O babamın iş ilişkilerine her zaman benden daha fazla önem verirdi."

"Başka?" diye üsteledi Ras.

"Partiden erken ayrıldım. Lazaro eve dönmemi istemişti. Kuzenim Tito beni arabayla bırakacaktı ve konuşmaya başladık. Biz her zaman dosttuk. Pisliğin teki için saatlerce çalışmak zorunda

kaldığından dolayı tükendiğini ima etti. O pisliğin kim olduğunu açıklamadı. Kendisinin, babasının, Lazaro'nun ve ağabeyim Vince'in bu işin içinde olduğunu söyledi."

"Ağabeyin mi?" diye sordum.

"İsviçre'de yaşıyor."

Ras çenesini kaşıdı. "O babanın para adamı mı?"

"Evet. İzlenimim, hepsinin klanın dışından birine ödünç verildiği ve onun emirlerini yerine getirdikleri yönündeydi."

"Sal olmalı," dedi Ras düşünür gibi. "Lazaro'nun Martina'yı takip ettiğini biliyoruz."

"Babanın başkalarına iyilik yapma alışkanlığı var mıdır?"

Valentina üst dudağını dişlerinin arasına aldı. "Bildiğim kadarıyla hayır ama bunun pek bir anlamı yok. Ben onun işlerinden uzak durmayı tercih ediyordum."

Ras yaslandığı duvardan doğrulup ona yaklaştı. "Kız kardeşin daha mı ilgiliydi?"

"Onun işe dâhil olduğunu söyleyemem. Yalnızca merak. Biz çocukken babamın çalışma odasının kapısından gizlice dinlerdi. Onun sırlarını dinlemekten hoşlanırdı." Vale bacak bacak üstüne attı. "Ben hoşlanmazdım."

Ras'la bakıştık. Vale'nin beni uyardığı gibi fazla bir şey yoktu. Garzolo'nun Sal'la bir tür anlaşma içinde olduğunu doğrulamaya yaklaşmıştık ama daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız vardı.

"Babanın Casal *donu*yla çalışmayı neden kabul ettiğine dair hiçbir fikrinin olmadığından emin misin?"

Başını salladı, yüzü asılmıştı ama sonra gözleri açıldı. "Aa! Gemma ayrıca *papà*nın onu Messerolardan birine vereceğini ima ettiğini söyledi. Onlar da New York'taki başka bir aile ama bildiğim kadarıyla biz onlarla hep mesafeliydik. Evlilikten söz

edilmesi beni şaşırtmıştı. *Papà*nın neden onlarla ittifak yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Kız kardeşinle konuşsan?” diye sordu Ras. “Başka neler bildiğini öğrensen. Doğası gereği meraklı biriye onu senin gizemli bir şekilde ortadan kaybolmandan daha fazla meraklandırarak bir şey düşünemiyorum.”

Valentina’nın rengi soldu. “Gemma’yla konuşmak mı? Ama... Nasıl? Onu cep telefonundan arayamam. *Papà* her zaman telefonlarımızı takip eder.”

“Eğer lojistiği çözersek onunla konuşur musun?” diye sordum. “Nerede olduğunu sır olarak saklayacağına güveniyor musun?”

Yanıt vermeden önce dudağını çiğnedi. “Evet, bence saklar. Ailemize her zaman sadıktı ama bana ihanet etmez. Bunun değişmediğini ummak zorundayım.”

Ras’a döndüm. “Daha fazla bilgi almak için elimizdeki en iyi seçenek bu. Ona kullan-at bir telefon ulaştırabilir miyiz?”

“New York’ta hangi bağlantılarımızın olduğuna—”

“Bağlantılar satın alınabilir,” diyerek araya girdi Valentina. “Kardeşimi daha ben onunla konuşmadan *papà*nın haberi olsun diye bu işe karıştırma riskine girmek istemiyorum.”

Ras bir an söylediklerini düşündü, sonra bana baktı. “Ben gidebilirim.”

Sağ kolumu bu işi yapması için göndermek oldukça basit görünen bir görev için aşırıya kaçmak gibi dursa da işin düzgün bir şekilde halledilmesini sağladı. Ancak Vale’nin onun teklifini duyunca hissettiği gözle görülür rahatlama bunu benim de kabul etmemi sağladı. “En hızlı rotayı kullan, kırk sekiz saat içinde dönmeni istiyorum.”

“Kız kardeşin evin dışında neler yapar?” diye sordu Ras düzenlemeleri yapmaya başlamak için telefonunu çıkarırken. “Güvenlik ekibinin onu yalnız bıraktığı bir yer var mı?”

“Evet. Pilates stüdyosu. Haftanın dört günü orada.” Vale topallayarak masamın üzerinden bir kalemle kâğıt buldu. “Adresi ve özel ders programını yazacağım. Yalnızca o, eğitmen ve resepsiyon görevlisi olduğu için korumalar arabada kalıyor. İçeri girmenin bir yolunu bulabilirsen onu soyunma odasında tek başına yakalayabilirsin.”

Ras kâğıdı ondan alıp başını salladı. “New York. O lanet şehirden nefret ediyorum.”

Sırtına vurdum. “Kısa bir yolculuk. Manzaranın tadını çıkarmaya çalış.”

Ve Gemma’da ihtiyacımız olan şey varsa bu, Garzoloları şimdilik ilk ziyaretimiz olabilirdi.

BÖLÜM 31

VALENTINA

Damiano odasına çıkmama yardım etmeye kalktı ama iyi olduğumu söyleyip onu Ras'la yalnız bıraktım. Çözmeleri gereken lojistik işleri vardı, benim de önümüzdeki iki gün içinde kardeşimle konuşabilme ihtimalim olduğu için şimdi düşünmem gereken başka şeyler vardı.

Özlem ve sinir midemde tuhaf bir birleşim oluşturmuytu. Elbette Gemma'nın sesini duyunca çok heyecanlanacaktım. Peki haftalarca kayıp olarak kaldıktan sonra benden haber aldığında nasıl bir tepki verecekti? Öldüğümü bile sanıyor olabilirdi.

Ayrıca hain olduğumu da düşünüyor olabilirdi.

Damiano'nun yatak odasının kapısını kapayıp sırtımı kapıya yasladım. Kaçmam konusunda beni affetmesi için ona evliliğim hakkındaki gerçeği söylemem gerekecek miydi? Onu hayatımın dehşetinden korumak için o kadar uğraşmışım ki içimdeki her şey bu fikre isyan ediyordu. Ama ben ona her şeyi açıklamadığım sürece *papânın* sırlarına ihanet etmezdi. Onu baskı altında

olmadığıma ikna etmem gerekiyordu. Yoksa telefonu kapar kapamaz *papà*nın yanına koşup ona hayatta olduğumu söyleyebilirdi. Bana iyilik yaptığını bile sanabilirdi.

Onu karanlıkta bırakırsam ona haksızlık etmiş olurum. Ben yokken nişanlanmamışsa bile yakında nişanlanacaktı ve bana ne olduğunu bilirse kötü bir eşleşmeye karşı daha sıkı mücadele edebilirdi. Orada olsam onun adına savaşılabıldım. Bir canavara verilmediğinden emin olabiliyordum.

Damiano'nun odasına koşup Ra'stan beni de yanına almasını talep etme dürtüsüne kapıldım ama bu bir hayaldi. New York'a dönsem de (bu düşünce beni ürpertiyordu) adım haine çıktığından, kardeşim için yapabileceğim bir şey yoktu. Muhtemelen kardeşlerimi görmem yasaklanır ve ev hapsine çarptırılırdım.

Evet, konu ablalığımıza gelince büyük ölçüde çuvalladığımı itiraf etme zamanıydı. Bunu da uzun listeme eklemem gerekcekti. Gemma'ya gerçeği söylemek ve yardım etmesi için yalvarmak dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

Bir sandalyeye çöküp pencereye döndüm ve yansıمامı gördüm. Damiano hayatta kalmayı başardığımı söylemişti.

Evet, öyle olmuştu sanırım. Lazaro'nun kurbanlarının aksine ben hâlâ hayattaydım ama bedeli neydi?

Kalmak kolay olurdu. Damiano'nun korumasını kabul edip tahtını geri alıp alamayacağını görmeyi beklemek. Onun metresi olabiliyordum. Benden sıkılana kadar yatağını paylaşabiliyordum, sonunda öyle olması kaçınılmazdı. Daha sonra muhtemelen bana bir yer ayarlardı. Rahat bir hayat olurdu.

Günlerimi suçluluk ve pişmanlıkla boğuşarak geçireceğim bir yer. Midem kasıldı.

Kurtuluşuma giden uzun yolda kolay olanı seçmek için daha çok erkendi.

Kapıya vurulmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım.

“Evet?” diye seslendim çekinerek.

“Benim, Mari.”

Yerimden kalktım. “İçeri gel.”

Damiano’nun kardeşi yanında birkaç alışveriş poşetiyle odaya girdi. “Sana göre bir şeyler almam gerektiğini düşündüm,” diyerek poşetleri bana uzattı.

Damiano’nun adamları daha önce Nelo’yla yaşananlara dair bütün kanıtları temizlemeyi başarmış olmalıydı yoksa Martina’nın bu kadar rahat görüneceğini sanmıyordum.

“Teşekkür ederim,” dedim poşetleri alıp içine göz atarken. “Vay canına Mari. Bunlar çok fazla. Gerçekten gerek yoktu.”

“Kıyafetlerimi geri istiyorsam vardı,” diye karşılık verdi alaycı bir sırıtişla.

“Doğru ya.”

“Yalnızca şaka yapıyorum,” dedi. “Seninle paylaşmaktan rahatsız olmuyorum ama ağabeyimin seni benim giysilerimle görmesinin tuhaf olabileceğini düşündüm.” Etrafına bakındı. “Özellikle de artık... Buraya taşındığına göre.”

Rahatsızca güldüm. Sizi kısa bir süre önce tutsak alan kişinin kız kardeşiyle, onunla yattığınız gerçeği hakkında nasıl konuşulacağını öğreten bir taktik kitabı var mıydı?

Yoktu değil mi?

Konuyu değiştirmek daha iyi olacaktı.

“Havuz günü için sana teşekkür edemedim,” dedim.

Mari yatağa oturup bacaklarını altına aldı. “Merak etme, Dem’in sana gerçekten fırsat tanımadığını biliyorum. Eğlenceli zaman geçirdim.” Daha fazlasını söylemek istermiş gibiydi ama duraksadı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Ben tişörtümü çıkarıp yenisini giyerken gözlerini kaçırdı. “Onunla gelen adam...”

Aklında kalmasına şaşırmamıştım. “Giorgio, değil mi?”

Martina’nın yanakları kızardı. “Sence o...”

Tahminimi söylemeye cesaret ettim, “Yakışıklı mı?”

“Hayır. Yani, elbette öyle,” dedi telaşla. “Ama sorum bu değil. Onun kötü biri olduğunu düşünüyor musun?”

Kafamın içinde alarm zilleri çaldı. “Bunu neden sordun? Bir şey mi yaptı?”

Gözleri açıldı. “Yapmadı. Yalnızca söylediği bir şeyden. Neyse boş ver. Unut gitsin.”

“Ne söyledi?” diye üsteledim. Giorgio, Damiano’nun arkadaşı gibi görünüyordu ama hakkında bir şey bilmediğim bir arkadaşlığa körü körüne inanamazdım. Martina konusunda sınırı aştıysa Damiano’ya arkadaşlarını daha dikkatli seçmesini söyleyebilmek için bunu bilmem gerekiyordu.

Martina yeni tişörtlerimden birini alıp etiketini incelemeye başladı. “Ağabeyim onunla tanıştığımızı söyledi ve hatırlayamadığım için kendimi tuhaf hissettim. Giorgio’ya onun aklımdan nasıl çıktığını anlamadığımı söyledim. Başta bir şey söylemedi. Kırıldığını düşünmüştüm ama sonra onu hatırlamamamın daha iyi olduğunu söyledi. Benim gibi kızların tanımaması gereken biri olduğunu söyledi. Bununla ne demek istemiş olabilir?”

Gözlerimi devirme dürtüsüne direndim. Mafya adamları. Bazen kadınları hatta kendileriyle ilgilenmeyen kadınları bile sebepsiz yere korkutmanın onlara iyi hissettirdiğini düşünüyordum. Martina muhtemelen onu bir daha hiç göremeyecekti. “Ben olsam bu konuda endişelenmezdim,” dedim ona. “Gerçekten kötü olan adamlar seni ne kadar kötü oldukları konusunda uyarmakla uğraşmaz.”

Söylediklerimi değerlendirirken bakışlarını etiketten kaldırdı. “Hımm. Muhtemelen haklısın.”

Bir saat daha giyinme oyunu oynadık ve Martina’nın beden tahmin etme konusunda oldukça yetenekli olduğu ortaya çıktı. Bana aldığı neredeyse her şey mükemmel uymuştu. Güneş batınca akşam yemeğine indik ve Damiano’nun çıkıp henüz dönmediğini öğrendik, bu yüzden yemeği onsuz yedik. Ras’ın göreviyle ilgili küçük de olsa bir haber almak için dönene kadar ayakta kalmaya çalıştım ama çok geçmeden gözlerimi açık tutmakta zorlanmaya başladım ve yatağa gittim. Kokusu etrafımı sararak beni uyuttu.

Bir süre sonra yanıma sokulan sıcak bir beden beni uyandırdı. Büyük pencerenin dışı neredeyse zifiri karanlıktı; bulutlar ayı örtüyor, gökyüzünde sadece birkaç yıldız parlıyordu.

Bir el kalçamı kavradı. “Seni uyandırdım mı?” Sesi boynumda ve göğsümde süzülerek bacaklarımın arasında bir titreşim yaydı.

“Evet ama bunu yaptığına sevindim.” Sırt üstü dönerek ona baktım. Karanlıkta tek gördüğüm burnunun düz çizgisi ve gözlerinin parıltısıydı. “Ras nerede?”

“Az önce New York’a indiği mesajını attı.”

“Hızlı olmuş.”

“Valencia’ya uçtu, oradan da tarifeli bir uçağa atladı.”

“Sal nereye gittiğini merak etmez mi?”

“Ras, Valencia havaalanında onu takip eden adamı atlattı.”

“Ama Sal şüphelenmez mi—”

İşaret parmağını dudağıma koydu. “Vale. Derin bir nefes al. Yaptığım her şey gibi bu da hesaplanmış bir risk. Ras’ın kısa bir süre için New York’a gitmesinin pek çok nedeni olabilir ve kız kardeşinle konuşması Sal’ın bekleyebileceği bir şey değil.”

Nefesimi verip kendimi rahatlamaya zorladım. “Yorulmuş olmalısın.”

“Evet,” dedi usulca, “ama asla seninle vakit geçiremeyecek kadar yorgun olamam.” Elini kalçamdan yukarı kaydırarak sağ göğsümü avuçladı. Boğazından keyifli bir inilti çıktı. “Tanrım, çok iyi geliyorsun, Vale. Bu lanet göğüsleri çok seviyorum.”

Başını göğsüme doğru eğip meme ucumu yaladı, ardından diğerine geçti. Parmaklarımı saçlarına gömüp onu daha da yakına çektim.

Damiano burnunu göğüslerimin arasındaki boşluğa bastırıp içine çekti. “Bütün gün seni becermek istedim.”

“Yalnızca bugün mü?” diye takıldım.

Kollarından destek alarak üzerime çıktı ve sırtıttı. “Seni gördüğümünden beri her gün. Bir şekilde o mavi üniformayı bile güzel gösteriyordun, çalışma odamı temizlerken o küçük kıcın görünüyordu.”

Gülümsedim. “Baktığını biliyordum.”

Yüzü yeni külotumla aynı hizaya gelene kadar vücudumda aşağı kaydı. Külotumun üzerinden yalayarak biraz klitorisimle oynadı. “Ben hep sana bakıyordum,” dedi aşağı doğru bakarak ve bu bana çok edepsiz bir keyif vermişti. “Şimdi, bırak da tadına bakayım.”

İç çamaşırımı aşağı kaydırması için kalçamı kaldırdım, sonra bacaklarımı araladım. Derin bir nefes aldı, İtalyanca onaylar gibi bir şeyler mırıldandı ve kafasını bacaklarımın arasına gömdü.

Kirli sakalının uyluklarımı tahriş etmesi, beni neredeyse dilinin klitorisime sürtünmesi kadar çılgına çeviriyordu. Saçını parmaklarıma dolayıp çekiştirdim ama ne kadar kendime çekerssem çekeyim pes etmedi. Karnımın alt kısmındaki kas, sonunda

onun devasa yatağında çaresizce çırpınmaya başlayana kadar giderek daha fazla gerildi.

Büyük elleriyle kalçamı kavrayıp ağzının vajinamdan ayrılmasına asla izin vermeden beni kaldırdı. Tam o anda, gelmezsem öleceğimi düşünürken klitorisimi ağzına alıp emdi. *Sertçe.*

Patladım. Bütün bedenim zevkle dolup taşıtı. Beni yatakta aşağı kaydırды, ben hâlâ rahatlamamla titrerken iki parmağını içime itti ve tekrar uçurumun kenarına gelene kadar açıklanamaz bir şekilde parmaklarıyla içimde oynadı.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım.

Sırıttı. “Tanrı burada yok. Ben varım.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. “Sanırım tekrar geleceğim.”

“Aferin kızıma,” dedi boğuk bir sesle. “Göster bana kendini.”

Acımasızdı, içimdeki o noktaya tekrar tekrar vuruyordu, sonra birdenbire oldu. Sanırım bütün hayatım gözlerimin önünden geçiyordu. Sırtımı büktüm, ismini haykırdım ve yeniden o uçurumdan düştüğümü hissettim.

İnledi. “Siktir. Bebeğim, az önce fişkırttın.”

İnsanı uyuşturan o coşkuya rağmen sözleri o kadar şoke ediciydi ki aklım hemen başıma geldi. “Ne?” Bir şey göremiyordum ama doğrulup çarşafı yokladığımda ıslandığını gördüm. “Mümkün değil.” Kesinlikle çok utanmıştım.

“Kahretsin, bunu yaptığıma inanamıyorum.” Damiano komodinin üzerindeki ışığı yakmak için üzerimden uzandı, sonra yerine döndü.

Rahatsız görüneceğini sanmıştım.

Bunun yerine batmış çarşafa bakarken marifetiyle gurur duyuyormuş gibiydi. O kadar memnun görünmesi utancımı anında hafifletti. Sonra gözlerini bana kaldırıp hevesle baktı. “Bunu ışıklar açıkken tekrar yapacağız.”

Gülerek sırt üstü yatağa uzandım. “Daha sonra, lütfen. Bir kere daha kaldırılabileceğimi sanmıyorum.”

Saniyeler sonra üzerimdeydi. Ağzı benimkini buldu ve beni uzun uzun öptü. Bu konuda onun bana karşı olduğu kadar usta olamayacağımdan emin olsam da çaresizce iyiliğinin karşılığını vermek istiyordum. Ona yatağın kenarına oturmasını söyleyince niyetimi anladı, gözleri parlıyordu.

Gerginliğimi bir kenara itip dudaklarımı ıslattım. Söylemek üzere olduğum şeye inanamıyordum. “Bana bütün deliklerimi meninle dolduracağını söylemiştin. Şu ana kadar hep aşağı taraftaydın.”

Dudaklarına tembel bir sırtıış yayıldı. “Çok yaramazsın, Vale.”

Bir yanağımı sert aletine sürttüm, sonra diğerini. Parmakları saçlarıma dolansa da hareketlerimi kontrol etmeme izin verdi. Penisinin alt kısmını yaladım ve dilimi üst kısmında gezdirdim.

İnledi. “Ağzına al.”

Öyle yaptım ve onu becerebildiğim kadar ileri götürdüm ama o kadar da iyi değildim. Kalın ve uzundu, yarısı ağzımın dışında kalınca alt kısmını elimle kavradım.

Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Onu okşadıkça nefes alış verişleri hızlandı ve beni daha sıkı tuttu.

“Boğazını rahatlat,” dedi. “Daha fazlasını alabilirsin, bebeğim.”

Haklıydı. Kalçalarımı topuklarıma daha fazla bastırdım, o da kalçasını öne çıkararak aletiyle ağzımın arasında düz bir çizgi oluşturdu. Boğazımın arkasına çarpınca gözlerim sulandı ama bir şekilde öğürmemeyi başardım.

“Çok iyi gidiyorsun,” diye fısıldadı. “Siktir, Vale. Sen mükemmelsin.”

Bir dahaki sefere dışarı çıkardığında klitorisimi emmesinin ne kadar muhteşem bir his olduğunu hatırlayıp ben de aynı şeyi onun üzerinde denedim. Acı çeker gibi bir inilti çıkardı. “Senin küçük tatlı ağzını benimle dolduracağım,” dedi soluk soluğa. “İstedğin buydu, değil mi?”

Konuşamıyordum ama ona tam olarak istediğim şeyin o olduğunu göstermek için hızımı arttırdım ve birkaç dakika sonra daha da kasıldığını ve dilimin üzerinde patladığını hissettim.

İlk kez bir erkeğin tadına bakıyordum. Tadı pek hoş olmasa da Tanrım, kontrolünü kaybetmesine neden olmak bile yeterince lezzetliydi. Ellerimin üstüne inip kendini toplamaya çalışmasını izledim. Ayakta zor duruyordu. Dirseklerini dizlerine dayamıştı ve o kadar tükenmiş, o kadar *dağılmış* görünüyordu ki içim gururla doldu. Onu bu hâle *ben* getirmiştım.

Alnını avucuna dayayıp bana baktı. “Daha fazla pratik yaptıktan sonra bana yapacaklarından korkuyorum.”

“Belki seni bağlayıp sana istediğimi yaparım,” dedim. “İntikamın çok tatlı olduğu söylenir.”

Gülerek beni kucağına çekti. “Bu tür bir intikamdan keyif alacağımı düşünüyorum.”

Yüzümü boynuna gömüp tenine doğru gülümsedim.

İçimi bir huzur duygusu kapladı.

Keşke güneş doğmasaydı.

Keşke her şeyi unutup sonsuza dek onunla böyle kalabilseydim.

BÖLÜM 32

VALENTINA

Gec uyandım ve Damiano'nun çoktan gitmiş olduğunu gördüm. Gece yarısı çarşafı değiştirdikten sonra tekrar uykuya dalmam zaman almıştı ve şimdi sersem gibiydim.

Gözlerimi kırpıştırarak duvarda asılı olan saate baktım. Saat öğlen on ikiydi.

Gemma'nın dersi sabah 10'daydı, saat farkını da hesaba katınca birkaç saat içinde kız kardeşimle konuşuyor olabilirdim. Bir anda tamamen ayıldım. Ona ne söyleyecektim?

Yataktan fırlayıp giyindim ve çabucak aşağı indim. Martina mutfakta yemek yapıyordu, telaşımı görünce sorgular gibi bana baktı. "Sınava geç kalmış gibi bir hâlin var. Neler oluyor?"

"Ağabeyin buralarda mı?"

Başını salladı. "Birkaç saat önce çıktı. Nereye gittiğini bilmiyorum."

Gemma'yla konuşurken Damiano yanımda olmalıydı. Onun burada olmasına *ihtiyacım* vardı. Kaçmaya çalıştığım adamdan desteğine muhtaç olduğum adama ne kadar çabuk geçiş yapmıştı.

Martina endişeli ifadem karşısında kaşlarını çattı. "Otur da sana kahve vereyim, Vale." Mutfak adasının karşı tarafından üzerinde yumurta ve jambon olan dilim patates tabağını önüme kaydırıldı. "*Huevos rotos*³¹. Haydi ye."

Taburelerden birine (Nelo'yla birlikte geldiklerinde Vito'nun oturduğu tabureye) yerleşip yemekten bir çatal aldım. Yemek her zamanki gibi çok lezzetliydi. Martina'nın uzattığı *espresso*yu bir dikişte bitirdim. "Teşekkür ederim," dedim.

Karşımdaki tabureye oturdu. "Seni rahatsız eden ne?"

Patatesleri yumurta sarısının etrafında gezdirdim. "Bugün kardeşim Gemma'yla konuşacağım."

Martina kendi *espressosunu* yudumladı. "Bu iyi bir şey, değil mi? Kardeşlerini özlediğini söylemiştin."

"Özledim, yalnızca... Ona ne söyleyeceğimi hiç bilmiyorum." Martina'nın açık ela gözlerine baktım. "Onu New York'ta bıraktığım için kendimi suçlu hissediyorum."

"Başka seçeneğin yoktu," dedi. "Biz kaçarken onu alacak vaktin yoktu. Eğer dursaydık yakalanabilirdik."

Ayak bileklerimi çaprazladım. "Biliyorum. O sırada onu dışarı çıkarmama imkân yoktu ama belki seni havaalanına götürdükten sonra onu almak için geri dönebilirdim." Söylediğim anda bunun çocukça bir fantezi olduğunu fark ettim. İçimi çektim. "Dürüst olmak gerekirse benimle geleceğinden bile emin değilim. Ona her şeyi açıklamak zorunda kalırdım. Seni,

³¹ *Isp.* Sahanda yumurta. -ed.n.

Lazaro'yu ve o âna neden olan her şeyi." Midem buruldu. "Benim kocam kötü bir adamdı, Martina."

"Biliyorum," dedi usulca fincanına bakarak. Bir şeyler hatırlıyordu. Benim yüzümden, hatırlamaması gereken şeyleri.

"Hem de gerçek türden, seni ne kadar kötü olduğu konusunda uyaran türden değil," dedim yumuşak bir gülümsemeyle önceki günkü konuşmayı ima ederek.

Eliyle kıkırdamasını gizleyerek başını salladı. "Dalga geçme. Verdiğim tepki yüzünden çok aptal hissediyorum. Muhtemelen domates gibi kızarmışımdır."

Güldüm. "Merak etme. Onu tekrar görme ihtimalin ne kadar?"

Keyfi kaçtı. "Fazla değil sanırım."

Bir süre yemek yedikten sonra Martina boğazını temizledi. "Bana Gemma konusunda farklı bir şey yapabilirmişsin gibi gelmiyor. Sen o anda elinden geleni yaptın. Anlayacağından eminim."

"Belki. Ama vicdan azabı çekmeyi nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

"New York'ta mutlu mu?"

İşin aslı, bunu bilmiyordum. Kardeşimin ne istediğini bilmiyordum, muhtemelen kendisi de bilmiyordu çünkü o da tıpkı benim gibi, hayatı boyunca *papà*nın kuklası olmuştu ve aynı şekilde yıllar boyunca ailemiz hakkındaki yalanlarla beslenmişti. *Papà*mın onu Lazaro gibi bir canavarla evlendirmesine izin veremezdim.

"Sanırım bunu yakında öğreneceğim," diye mırıldandım ve kahvaltımı bitirdim.

Oturma odasında film izlemeye başladık ama ben dikkatimi filme veremiyordum. Damiano kapıdan girince ayağa fırladım. "Raş'tan haber var mı?"

Martina'yla beni görünce bakışları yumuşadı. “Mesajla stüdyoya girmeyi başardığını ve onun gelmesini beklediğini haber verdi,” dedi. “Haydi çalışma odama gidelim de aradığında hazır olalım.”

Bu gerçekten oluyordu. Ras içeri girmeyi başardıysa Gemma'yı bulmaması için hiçbir neden olmamalıydı.

Martina'yı kanepede bırakıp çalışma odasının kapısını arkamızdan kapadık. Biri aradığında kim olduğunu görebilmemiz için cep telefonunu ekranı yukarı bakacak şekilde yerleştirip beni göğsüne çekti. Ona gömüldüm. Onun rahatlığını kabul etmenin bu kadar kolay olması, dokunuşuna teslim olmanın bu kadar doğal gelmesi şaşırtıcıydı. Zamanı gelince bundan gerçekten uzaklaşabilecek miydim?

İşaret parmağıyla çenemi kaldırıp beni öptü. Geri çekilirken gözleri kısılmıştı. “Gerginsin.”

“Onunla konuşmayalı uzun zaman oldu.”

Elini kolumun altına kaydırды. “O hâlâ senin kardeşin.”

Telefon vızıldamaya başlayınca ikimiz de ona baktık. Damiano telefonun bir kez çalmasına izin verdikten sonra hoparlörü açtı.

“Ras?”

Neden yanıt vermiyordu? Yakalanmış mıydı? Bizi arayan Gemma'nın korumalarından biri miydi?

“Evet.”

Derin bir nefes aldım. Tanrım, bu hayatımın en uzun saniyesiydi.

“Ras! Gemma yanında mı?”

Hattın diğer ucundan çöl kadar kuru bir kahkaha geldi. “O kesinlikle burada. Valentina, senin kız kardeşinin *nesi* var böyle?”

Damiano'yla bakiştık. “Ne demek istiyorsun? Neler—”

“Telefonu bana ver, seni manyak!”

Bu Gemma'nın sesiydi. Göğsüm rahatlama hissiyle doldu. "Onunla konuşayım."

Ras küfretti. "Birkaç tahtası eksik. Beni *ısırdı*."

"Beni elledin."

"Ben seni ellemedim, seni minik psikopat. Al, ablanla konuş ki yanından defolup gidebileyim."

"Bizi bu tozlu dolaba kilitleyen sensin." Bir hışırtı duyuldu.

"Gemma," diye seslendim.

"Vale, gerçekten sen misin?"

Kardeşimle konuştuğuma inanamıyordum. Boğazımda bir yumru oluşmuştu ama sözcükleri çıkmaya zorladım. "Evet. Gem, benim."

Boğuk bir ses çıkardı. "Ah, Vale, yaşıyorsun. Çok endişelendik. Gittiğinden beri bir gece bile uyumadım, Cleo da aynı şekilde. Sen iyi misin? Neredesin?"

"Ben iyiyim. Dersinin başlamasına ne kadar var?"

"Dersimi boş ver. Ekebilirim."

Damiano elini sırtıma koyup, "Hayır, ekemez," diye fısıldadı.

"Dersi ekemezsin," dedim. "Konuştuğumuzu kimse öğrenmemeli."

"Beş dakikanız var," derken Ras'ın sesi biraz boğuk geliyordu.

"Nasılsın?" Başka bir şey hakkında konuşmadan önce iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Sen gittiğinden beri perişan hâldeyim. *Mamma* daha da katılaştı ve Cleo sürekli onunla savaş hâlinde. Evden yalnızca önceden ayarlanmış şeyler için çıkmamıza izin veriliyor ve kalabalık ortamlara giremiyoruz. Sen neredesin?"

"Güvenli bir yerdeyim," dedim ona. "Peki ya Messerolar? Hâlâ seni onlarla evlendirmekten söz ediyorlar mı?"

"Nişanlandım."

Midem kasıldı. “Hayır.”

“Rafaele’yle. Sözleşme çoktan imzalandı ancak tarih belirlenmedi.”

Umutsuzluk sırtımdan soğuk damlalar hâlinde aktı. “Nasıl biri?”

“Pek bilmiyorum. Bir kere sana sözünü ettiğim yemekte karşılaşmıştık. Soğuk ve ilgisizdi. Beni isteyeceğini düşünmemiştim ama sen kaçtıktan sonra *papà* bunu bir şekilde gerçekleştirdi.”

Elimi alnıma götürdüm. “Çok üzüldüm, Gem.”

“Üzülme. Ben iyiyim. Bu *mamman*ın her zaman olacağını söylediği şey. Tabii Cleo, çoktan müstakbel kocasını beğenmezse onu senin gibi vuracağını söyledi.”

Keyifli bir nefes aldım. “Bunu yapar, değil mi?”

“Ona daha iyi nişan alması gerektiğini söyledim.”

Tüylerim ürperdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Lazaro ölmedi. Bunu biliyordun, değil mi?”

Aniden başımın döndüğünü hissettim. İki el beni belimden tutana kadar bir an ayakta sallandım.

“Otur,” diyerek beni bir sandalyeye yönlendirdi Damiano.

“Bilmiyordum,” dedim telefona fısıldayarak.

“Bunu neden yaptın, Vale?”

Uzun açıklamalar için zaman yoktu. Gözlerimi kapadım. “Lazaro’ya *papà* tarafından masum bir kızı yakalayıp ona zarar vermesi emredilmiş, ben de kaçmasına yardım ettim. Onunla birlikte kaçtık. Artık güvendeyim ama nerede olduğumu sana söyleyemem.”

“Anlamıyorum,” dedi Gemma. “*Papà*, Lazaro’dan rastgele bir kızı zarar vermesini istemez. Hiç mantıklı değil.”

“İster ve istedi de. Bunu onun emrettiğine hayatımın üzerine yemin ederim. Lazaro’nun bunu yapmasına izin veremezdim.”

Diğer tarafta uzun bir sessizlik oldu. “Emin misin? Bunu sana biri mi söyletiyor?”

Sesindeki şüpheciliği duyabiliyordum. Babamıza sadıktı ve savunmaya geçmişti onu inandırmam gerekiyordu.

“Lazaro beni kullanıyordu,” dedim kendimi zorlayarak. “Bana çok korkunç, dehşet verici şeyler yaptırıyordu. O kötü biri ve bunu *papà* da biliyor ama yine de beni onunla evlendirdi. Her zaman *papà*’nın önceliğinin bizi korumak olduğu söylenir ya? Bu yalan. *Papà*’nın öncelik verdiği tek şey güç.”

Damiano’nun eli tişörtümün içine kaydı. “Üç dakika, Vale,” diye fısıldadı.

“Neden hiçbir şey söylemedin?” diye sordu Gemma. Sesi titriyordu, sanırım ağlıyordu.

“Yapamadım. Beni dinle, bir gün sana her şeyi anlatacağım ama şu anda vaktimiz yok. Yardımına ihtiyacım var.”

Haydi Gem. Lütfen bana bir cankurtaran gibi halat at.

“Tamam. Ne istiyorsun?”

Rahatlayacak zaman bile yoktu. “O gün Belinda’nın gelin partisinde bana *papà*’nın davranışlarında bir tuhaflık olduğunu söylemiştin. Herkesin güvenlik önlemlerini arttırdığını. O zamandan beri başka bir şey oldu mu? Hangi konuda endişelendiğini biliyor musun?”

Derin bir nefes aldı. “Lazaro’dan senin kaçtığını öğrenince *papà* çıldırdı. Bedelini bütün ailenin ödeyeceği korkunç bir hata yaptığını söyledi. Verilen basit bir görevi yerine getiremediği için Lazaro’nun amatör olduğunu söyledi. *Papà*, üzerinde çalıştığı büyük anlaşmayı yapamayacağını, bunun da ateşkesin sonu olacağı anlamına geldiğini söyledi. *Mamma* ona, benimle Cleo’nun önünde sözlerine dikkat etmesi için bağırdı, o da çıkıp gitti. O gecedan beri hiçbirimizle neredeyse hiç konuşmuyor.

Bütün gününü çalışma odasında geçiriyor. Oradan uyumak için bile çıktığını sanmıyorum.”

“Ne anlaşması?”

“Bilmiyorum ama Lazaro’nun onun için yapması gereken şeyle ilgiliymiş.”

“Sal’la yaptığı anlaşma,” diye söylendi Damiano. “Bir şey üzerinde çalıştıklarını biliyorduk.”

“O kim?” diye sordu Gemma.

“Açıklayacak zaman yok,” dedim. “Ateşkes mi demiştin? Kiminle?”

“Diğer klanlardan biriyle, Riccilerle ama artık ateşkes yok. Sen gittikten bir hafta sonra Tito’yu öldürdüler.”

Acı midemi delip geçti. “Tanrım, zavallı Tito...”

“Bir şey için misilleme yapmışlar ama *mamma* bize hiç ayrıntı vermiyor. Ancak kuzenimizin ölümünü gizleyemedi. Tehlikeli bir şeyler döndüğünü biliyoruz. Sanırım nişanım bu yüzden aceleyle getirildi. *Papà*nın müttefike ihtiyacı var.”

“Bir dakika kaldı,” dedi Damiano.

“Gem, daha fazlasını öğrenmenin bir yolu var mı?” diye sordum.

Sorumu düşünürken alt dudağını kemirdiğini hayal edebiliyordum. “*Papà*nın odasının kapısında artık sürekli biri bekliyor, o yüzden gizlice dinleyemedim. Ama belki yarın korumanın yerinden ayrılmasını sağlayacak bir şey deneyebilirim. Küçük bir ihtimal ama bir şeyler elde edebilirim.”

“Bu iyi. Kullan-at telefonu al, güzelce sakla ve bir şey bulursan içindeki numarayı ara. Kimse konuştuğumuzu bilmemeli, tamam mı?”

“Kimseye söylemeyeceğim.”

“*Zaman neredeyse doldu,*” dedi Ras.

Gözlerime yaşlar hücum etti. “Seni seviyorum. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok özledim.”

“Ben de seni seviyorum. Seni bir daha aradığımda daha uzun konuşuruz, tamam mı?”

“Tamam. Lütfen dikkatli ol.”

Damiano aramayı sonlandırdı.

Ellerimi masaya bastırıp öne eğildim. Kalbim vahşi bir at sürüsü kadar hızlı atıyordu. Kardeşimle konuşmanın daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm ama fena hâlde yanılmıştım. Göğsüm yarılacak gibiydi.

Lazaro hâlâ hayattaydı.

Kocam (işkencecim) şu anda bir yerlerde beni bulma planları yapıyordu. Korku etrafımı sardı ve ciğerimdeki bütün havayı sıkıştırdı.

Damiano elini omzuma koydu. “Vale, nefes al.”

“Beni geri alana kadar durmayacak,” dedim.

Damiano yanıma diz çöküp ellerini bacağıma koydu. Gözleri kesin bir kararlılıkla parlıyordu. “Sana hayatım üzerine söz veriyorum, sana bir daha asla dokunamayacak.”

Kendimi ona inanmaya zorladım. Bütün Casal cephaneliği onun emrindeyken belki güvende olurdum.

Ama önce o cephaneliği alması gerekiyordu.

“Hâlâ yeterince bilgi edinemedik,” dedim ellerimi yüzüme koyarak.

“Hayır, iyi iş çıkardın. Babanın başka bir New York klanıyla savaşta olduğunu biliyoruz. Bu onun savunmasız olduğu anlamına gelir. Bunu kullanabiliriz.”

Haklı olabilirdi. “*Papà*, Martina’ya saldırma emrini kabul etmesine yetecek kadar neyi istiyor olabilir ki?”

Damiano'nun ifadesi gerginleştii. “Bizim işimizde mesele genellikle para veya güçtür.”

Artık öğrendiklerime rağmen bu gerçeği kabullenmek benim için çok zordu. “Ne kadar para masum bir kızı öldürmek için yeterli olur?”

Damiano dudaklarını büzdü. “Muhtemelen sandığından daha az.”

BÖLÜM 33

DAMIANO

Günün geri kalanını Napoletano'nun önerdiği bütün yeni güvenlik önlemlerinin uygulanmasını sağlayarak geçirdim. Ras gittiğinden beri bütün ilave kameralar ve yazılım kurulumlarıyla ilgili görevi devralan (teknisyenlerden biri) Jax, bana her şeyin yirmi dört saat içinde tamamlanacağını düşündüğünü söylemişti.

“Havuz tarafında bağlantı sorunu yaşıyoruz,” dedi. “Sinyal yükselticiye ihtiyacımız var ama bunu halletmek kolay olmalı.”

“Onu bir an önce alın.”

“Tamamdır, patron.”

O gece huzursuz geçti. Vale kollarımda dönüp duruyordu, keşke benimle konuşsaydı ama düşünceleriyle yalnız kalmak istediğini hissediyordum.

O anda ne düşündüğünü merak ediyordum. Lazaro'nun hâlâ yaşıyor olmasını mı? Kardeşinin nişanlanmasını mı? Belki de babasının gerçek kimliğiyle ve yapmak istediği şeylerle yüzleşmeye başlamıştı.

Görünüşe göre tipik bir Casal kadınının aksine, babasının işlerinden oldukça uzak tutulmuştu. Yaklaşık on yıl boyunca klanın mali işlerini annem idare etmişti. Görebildiğim kadarıyla babamın ondan sakladığı pek bir şey yoktu. Babam akşam yemeği için eve gelirdi, masaya otururduk ve gününün nasıl geçtiğini hepimize, çocuklara bile anlatırdı. Mari anlamayacak kadar küçüktü ama ben ağzından çıkan her sözcüğü yutardım. Onun zaferiyle sonuçlanan kavgaları ve çekişmeleri dinlemeyi severdim.

Kontrollü öfkemi ondan aldığımı düşünmek hoşuma giderdi. Babam hikâyelerinde hainlerle uğraşırken bile her zaman sakin ve hesaplıydı. Babam düşmanlarının korktuğu acımasız bir *donda* ama Sal ve Garzolo'nun Martina'ya yapmaya çalıştığı şeyleri yapmazdı.

Vale'nin nefes alış verişlerinin derinleştiğini fark ettim. Nihayet uyumuştum. Ona sarılıp saçının kokusunu içime çektim, çok geçmeden benim bilincim de kaymaya başladı.

Yüksek bir çınlama sesi gözlerimin açılmasına neden oldu. Uyku sersemliğini atlatmam biraz zaman aldı. Ne kadar uyumuştum?

Avucum telefonu kavradı ve yüzüme yaklaştırdım. Gemma'dan gelen bir mesaj vardı. Açtım ve iki sözcükle karşılaştım.

Pahalı taklitler.

Harflere kaşlarımı çatarak baktım.

Bunu yapmaktan nefret etsem de Vale'yi dürterek uyandırıp mesajı gösterdim. Belki ne anlama geldiğini yorumlamama yardımcı olabilirdi.

Gözlerini kısarak ekrana baktı. "Bir tek bunu mu gönderdi?"

"Evet. Baban taklit mallarla mı uğraşıyor?"

“Bildiyim kadarıyla hayır...” Çenesini düşünceli bir tavırla kastı. “Dur, Riccilerin işi o.”

Garzolo’nun savaş hâlinde olduğu aile mi? Taklit ürünlerin Sal’la yapılan anlaşmayla nasıl bir bağlantısı olabilirdi?

Ayağa kalkıp saçlarımı karıştırdım. Napoli çevresinde bulunan çok sayıda çakma ürün fabrikasını Casal klanı kontrol ediyordu. Bütün Avrupa piyasasına gerçeğinden ayırt edilmesi olanaksız ürünler sürüyorduk ve bunun nedeni lüks markaların da kendi orijinal mallarının üretimi için bizim fabrikalarımızı kullanmasıydı. Onların ışıltılı mağazalarında sattıklarıyla bizim karaborsada sattıklarımızın arasındaki tek fark fiyattı. Bu moda endüstrisinin çok az kişi tarafından bilinen karanlık yüzüydü.

Garzolo’nun bundan çıkarı neydi? New York pazarını kendi mallarıyla doldurarak rakibinin işini baltalamaya mı çalışıyordu? Sal’dan mal tedarik etmeye mi çalışıyordu?

Kahretsin, bu olabilirdi.

Telefon çalmaya başladı.

Valentina doğrularak çarşafı göğsüne kadar çekti. “Kim arıyor?”

Arayan kimliğine bakıp telefonu ona verdim. “Gemma.”

Gözleri açıldı. Alıp hoparlörü açtı. “Gem? Ne oldu?”

“Merhaba Valentina.”

Vale’nin ağzı birden kapandı. Bu pürüzlü sesin kime ait olduğunu sormama gerek yoktu.

“Hangi akla hizmet böyle bir şey yaptın, kızım?”

Stefano Garzolo ne yapmaya çalıştığımızı anlamıştı, bu da yaklaşımımı duruma göre uyarlamam gerektiği anlamına geliyordu.

“*Papà*,” dedi Vale soluk soluğa. “Gemma nerede?”

“Kardeşin odasında, gözetim altında. İkinizin çevirdiği dolaptan sonra oradan çıkması pek olası değil.”

Vale elini ağzına götürdü.

Ona sessiz kalmasını işaret ettim. “Garzolo, sanırım tanışma kısmına geçsek iyi olacak. Adım Damiano De Rossi ve kızın elimde.”

Hattın diğer ucunda bir duraklama oldu, Stefano Garzolo’nun beklediği şeyin bu olmadığını söyleyebilirdim.

“*Donun* bana, kardeşinin sana döndüğünde yalnız olduğunu söyledi.”

“O yalan söylemeyi sever, özellikle de emirlerini yerine getirmeyi başaramayan insanlara.” Kuşku tohumu ekmem ve bunu hızlı bir şekilde yapmam gerekiyordu. Garzolo’nun kendi bölgesinde başı dertteydi. Bu onun asıl sorunuydu. Kendimi onun çözüm fırsatı olarak konumlandırabilirsem ondan istediğimi alırdım.

“Sanırım artık her şey açığa çıktı,” dedi.

“Valentina bana olayı kendi açısından anlattığında seni kimin tuttuğunu anlamak zor olmadı.”

Hayal kırıklığı dolu bir kahkaha attı. “Kızım elbette öyle yapmıştır. Fazla direnmediğinden eminim. Çocuğun var mı De Rossi?”

“Hayır.”

“Bir gün olacak. Umarım seninkiler seni benimkiler gibi hayal kırıklığına uğratmaz.”

Sözleri içimde bir öfke dalgası yarattı. Vale’nin bu duruma dönmek istememesine şaşmamak lazımdı. Çarşafı göğsüne kadar çekti, yanakları kızarıırken parmak eklemleri beyazlaştı. Avucumu bacağına koyarak onu sakinleştirdim.

“Peki şimdi ne olacak, De Rossi? Anladığım kadarıyla bağışlayıcı bir adam değilsin.”

Sal’a karşı bir hamle yapıp yapmayacağımı bilmek istiyordu. Bunu onayladığım anda bu konuşmanın yalnızca iki olası so-

nucu olurdu. Garzolo benim tarafıma geçebilir ya da telefonu kapar kapamaz beni ispiyonlardı.

Hayat bir dizi hesaplanmış risk değilse neydi?

“Değilim,” dedim ona.

Hattın diğer ucundaki adam nefes verdi. “Peki kızıma ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bu konuşmanın nasıl geçeceğine bağlı.” Vale’ye baktım. Sessizce *Gemma* deyince başımla onayladım ve “Sen *Gemma*’ya ne yapacaksın?” diye sordum.

“Bu seni ilgilendirmez.”

“*Papà*, lütfen onu cezalandırma,” diye yalvardı Vale.

“Bana *papà* demeyi kes,” diye çıkıştı. “Aileni terk ederek bana böyle hitap etme hakkını kaybettin. Şimdi doğrudan konuya geçelim. Ne istiyorsun, De Rossi?”

Gözlerim Vale’ye bana güvenmesi için yalvarıyordu. Çıldırmanın eşiğinde olduğunu görebiliyordum. Garzolo’yla anlaşığımda *Gemma* için daha fazlasını yapabilecektik. Sonunda zor fark edilen bir baş sallamayla onayladı.

“Aileme yapılan yanlışları düzeltmen için sana bir fırsat vermek istiyorum,” dedim. “Başarısızlığından sonra Sal bir daha seninle çalışmaz ama ben çalışabilirim.”

“Sen bir adanın *capos*usun. Zengin ama izole. Sende kızım-dan başka istediğim hiçbir şey yok,” derken Garzolo’nun sesi öncekinden daha sertti.

“Uzun süre bu adada kalmayacağım,” dedim ona. Blöf yapmam gereken yer burasıydı. “Her şey zaten harekete geçirilmiş durumda.”

“Devralmak istiyorsun.”

“*Devralacağım*. Bu benim doğuştan hakkım ve görevim. Sal klanı yerle bir ediyor ve insanlar bunun farkında. Beni onun

doğal rakibi olarak görüyorlar. Zaten bu yüzden, beni hizada tutmak için Martina'yı kaçırmak istedi. İbiza'dan kazandığım para klan gelirinin yüzde ellisinden fazlasını oluşturuyor. Ben olmazsam o bir hiç."

Bunun anlamı açıktı. *Don* olduğumda Sal'da ilgisini çeken her türlü taklit mal anlaşmasını yapabilecektim.

"Bunun bir fanteziden ibaret olmadığını nasıl bileceğim?" diye sordu. "Sana başarılı olacağını düşündüren ne?"

Garzolo bana kokainini vermeyi kabul ederse başarılı olacaktım ama bunu ona söyleyemezdim. Ne kadar kozu olduğunu öğrenmemeliydi. "Sal son birkaç yılda bir sürü düşman edindi. Aileler mutsuz ve değişime hazır. Bütün büyük imparatorlukların içten çöktüğünü benim kadar sen de bilirsin. Açık konuşayım, benim sana ihtiyacım yok, Garzolo. *Don* olduğumda daha da az bağışlayıcı olacağım. Aramızda bir borç var. Bedeli öyle ya da böyle ödenecek."

Derin bir nefes verdi. "Ne tür bir ödeme istiyorsun?"

Dirseklerimi dizlerime dayadım. "Kısa vadeli kokain sevkiyatı. Ürünü İbiza'ya ulaştırabilirsen yüzde on beş fazlasını öderim."

Uzun bir duraklama oldu. Babası düşünürken Vale elini sırtıma koydu.

Haydi.

"Tamam, ancak benim Messerolarla birlikte Sal'la müzakere ettiğimiz anlaşmayı imzalamamız şartıyla."

Rahatladığımı hissettim. "Ona bakmam gerekecek, beni şimdi bilgilendirmek istemiyorsan tabii."

"Ricciiler burada, New York'ta çok güçlendiler. Messerolarla ben, onları bir parça aşağı çekip üstünlüğü yeniden elde etmek için bir ortaklık yaptık. Ricciilerin Çin'deki ana sahte mal teda-

rikçisi artık faaliyette değil. Triad'ın eline geçti. Bu yüzden Sal'a gittiler.”

Ah, her şey netleşmeye başlıyordu. “Sen de Sal'ın onların yerine sizinle çalışmayı kabul etmesini sağlamaya çalıştın.”

“Anlaşmayı neredeyse imzalıyorduk. Sal'ın son şartı kız kardeşinle ilgili işti. Biz bunu yapamayınca çok öfkeleni. Planımızı Riccilere ifşa etti. Gerginlik tırmandı. Bunu acilen halletmemiz gerekiyor.”

“Anlaşıldı. Ortalık yatıştıktan sonra bu benim en büyük önceliğim olacak.”

“İyi. Kızımı ne zaman geri göndereceksin?”

Vale'yle göz göze geldim. “Benim yanımda kalacak.”

“Anlamadım?”

“Beni duydun. Valentina benim.”

“O evli bir kadın. Kocasını onu geri istiyor.”

“Kocasını onu bir daha asla göremeyecek.”

Sessizlik uzadı.

“O, ortadan kaybolduktan birkaç gün sonra Lazaro İspanya'ya gitti,” dedi Garzolo sonunda. “Onu İspanya'ya kadar takip etmiştik. Lazaro o zamandan beri onu arıyor. Görüşme sırasında bana adını söylediğinde ona mesaj atıp Valentina'nın İbiza'da olduğunu söyledim. Yoldadır.”

Valentina panikle soludu.

“Onu durdur,” dedim dişlerimin arasından.

Babası içini çekti. “Bu mümkün olamaz. Bizim klanımızda *don* bile evliliklere karışamaz.”

Elimle telefonu daha da sıktım. “İyi. Onunla birkaç kelime etmek istiyordum zaten.”

“Kız kardeşinle ilgili iş hoş değildi,” dedi Garzolo. “İntikam almak istersen bunu anlarım.”

Lazaro'yu öldürmek için onun iznine ihtiyacım varmış gibi. O pisliğin Valentina'ya yaptıklarından hiç söz etmiyordu. Konuşmamız boyunca kızının nasıl olduğunu bile sormamıştı.

“Ölmesinin senin için sakıncası yok mu?” diye sordu Valentina birden. “Senin en sadık askerin olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydi.”

“Sen beni ona verdin.”

“Son zamanlardaki başarısızlığının değil, önceki iyi işlerinin ödülü olarak.”

Vale alayla gülerek başını salladı. “Artık sana faydası yok.”

“Yok.”

Yanağından bir damla yaş süzüldü, keşke telefonda ulaşıp o adamın aklını başına getirebilseydim. Hâlâ özür dileme girişiminde bulunmamıştı.

Ne yazık ki bunu yapacağından şüpheliydim.

“Hoşça kal, baba.” Valentina telefonu kapadı. “Lazaro buraya geliyor,” dedi.

Onun endişeli gözlerine baktım. “Buradan canlı ayrılamayacak, Vale.”

Bu, tutmaya niyetli olduğum bir sözdü.

BÖLÜM 34

VALENTINA

Hayatımda ikinci kez babamın çıkarları uğruna takas edilmişim. Kaçtığımı fark edince bana olan davranışlarından pişman olacağına dair hayaller kurmuştım ama buz gibi acımasızlığını deneyimlemek yine de mideme tekme yemiş gibi hissettirmişti.

Bir konuda haklıydı. O artık *papà* değildi. Bu basit terimde bile artık hissetmediğim bir sevgi çağrışımı vardı.

Ben onun için bir nesneydim.

Damiano için bundan fazlası olduğuma güvenmem gerekiyordu ama son zamanlarda birine güvenmek benim için çok zordu. Keşke Gemma hakkında daha fazla bilgi edinmek için biraz daha üsteleseydi. Ona ne yapacaklardı? İhaneti cezalandırılacaktı. Ne kadar sert? Bunu bilmiyordum. Tek bildiğim onu bu duruma sokmanın benim suçum olmasıydı.

Babamla telefonu kapadığımızdan beri Damiano'yla ayaktaydık. Babamın uyuşturucusunu İbiza'ya getirmenin lojistik

çözümlerini araştırıyordu. Damiano bana asla içeri giremeyeceği konusunda on kez güvence verdiği hâlde koridorlarda dolaşıp Lazaro'nun nereden sızabileceğini anlamaya çalışıyordum.

Beni oturma odası penceresinden sarkarken görünce yanıma gelip arkamda durdu. “Poliste fotoğrafı var,” dedi saçımı boy-numdan çekerek. “Adanın herhangi bir yerinde gördükleri anda bana getirmeleri talimatı verildi.”

Ona omzumun üzerinden baktım. “Polisle birlikte mi çalışıyorsun?”

“Polis şefi yıllardır elimin altında. Demek istediğim, o seni bulamaz, Vale. Seni bir kere bile göremeden ölmüş olacak.”

Ona inanmak istiyordum ama bir şey beni engelliyordu. Her şeyin bu kadar çabuk değişebilmesi çok komikti. Dün gece onun kollarındayken, güvende ve samimiyken söylediği her şeye inanırdım. O zaman benden onunla kalmamı istese, evet derdim. Artık dünya pamuk ipliğine bağlıymış gibi geliyordu. Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Geleceği düşünmek beni korkuyla dolduruyordu.

“Martina nerede?” diye sordum.

Onun odasına doğru baktı. “Hâlâ uyuyor. Uyandığında ona Lazaro'dan söz etme, tamam mı? Adaya gelmiş olabileceğini öğrenirse bunu pek hoş karşılamayacağından korkuyorum. O adam onun arkadaşını öldürdü ve—”

“Anlıyorum.” Bunu bana açıklamasına gerek yoktu. Martina'nın ne hissettiğini tam olarak biliyordum. “Ben ona arkadaşlık ederim.”

Damiano'nun gözleri yumuşadı. “Teşekkür ederim. Gözden geçirmem gereken birkaç şey var, sen idare eder misin?”

“Git, ben iyiyim.”

Elini belimin arkasından tişörtümün içine kaydırды, beni kendine çekip dudaklarımızı birleştirdi. Ona karşılık verdim

ama Tanrım, her şey çok yanlışmış gibi geliyordu. Lazaro yaklaştıkça geçmişi ve yaptığım korkunç şeyleri daha çok düşünüyordum.

Martina uyandıktan sonra birlikte mutfakta oyalanırken saatler daha da yavaş geçiyor gibiydi. Bana en sevdiği pastayı yapmayı öğretti ve saatlerce bütün katmanları pişirip aromalı kremaları hazırlamakla uğraştık. Bir noktada durup kendimi toparlamak için banyoya kaçmak zorunda kaldım. Bir katil büyük olasılıkla yanımıza gelmek üzereyken yemek yapmak çok saçmaydı. Sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım. Sonra mutfığa döndüm ve kendime büyük bir kadeh şarap koydum.

Akşam olup hava kararmaya başlayınca yemeğe oturduk. Kapının zili çaldığında ızgara ton balığı filetolarımızı yarılamiştık.

Yerimden fırladım. Lazaro muydu? Hayır, bu olanaksızdı. O kapının zilini çalmazdı.

Damiano beni sakın bir bakışla yatıştırdı. “Hemen dönerim,” dedi peçetesini kucağından alıp tabağının yanına bırakırken.

“İyi misin?” diye sordu Martina yüzünde endişeli bir ifadeyle.

Hâlâ ayakta olduğumu fark edip tekrar oturdum. “Evet, iyiyim. Yalnızca biraz gerginim.”

Hızlı kalp atışlarım ancak Damiano odaya yanında Ras’la birlikte tekrar girdiğinde yavaşladı.

“Dönmüşsün,” dedim Ras’ın yorgun gözlerini fark ederek.

Beni gördüğü anda bakışlarındaki bütün yorgunluk kayboldu. Onu fena hâlde hüsrana uğratmışım gibi başını sallayarak yaklaştı. “Bak.” Elini uzattı.

İşaret parmağında çok belirgin bir ısırık izi vardı. Gözlerim açıldı. “Bunu Gemma mı yaptı?”

Bir sandalye çekip çöktü. Gözleri onda daha önce görmediğim karanlık bir merakla parlıyordu. “Sırtımda da birkaç uzun

çizik var. Boş zamanlarında tırnaklarını bıçak gibi bilemekle uğraştığına yemin edebilirim.”

Kaşımı kaldırdım. “Ne bekliyordun? Onu kadın soyunma odasında pusuya düşürdün. Mücadele etmese daha çok endişelenirdim.”

Alaycı bir kahkaha attı. “Daha önce, yatmadığım hiçbir kadın bana bu kadar sert davranmadı.”

Bana mı öyle geliyordu yoksa biraz etkilenmiş gibi mi görünüyordu?

“Yardım ederken yakalandığı için babanın ona ne yapacağını biliyor musun?” diye sordu Ras ve Martina’nın önüne koyduğu tabağa baktı.

“Hayır. Bize söylemedi.”

Damiano gözlerime baktı. “Öğreneceğim.” Anlaşmayı kesinleştirmek için biraz daha zamana ihtiyacım var.”

Sözünü ettiğimiz kişi Martina olsaydı sabırla bekleyebilir miydi? Bakışlarımı kaçırdım. Ras da bu yanıtta pek memnun görünmüyordu. Çatalını ton balığına saplayıp bir parça kopardı.

“Nasıl görünüyordu?” diye sordum ona. “Mutlu görünüyormuydu?”

Ras kaşlarının altından bana baktı. “O... İyi görünüyordu.” Boğazını temizledi. “Seninle telefonda konuşana kadar pek sohbet edemedik.”

Damiano’nun yanındaki yeni konumumla kardeşim için yapabileceğim bir şey olmalıydı.

Ama bu bana bağlı değildi. Damiano’ya bağlıydı. O *don* olacaktı ve onun sözü önemli olacaktı, benimki değil.

“Yemeğini odamda bitirirsin,” dedi Damiano ayağa kalkarken Ras’a. “Konuşmamız gereken şeyler var.”

Kaygılarıma o kadar dalmışım ki gittiklerini zor fark ettim. Şarap kadehim boştu. Neredeyse ağzına kadar doldurdum.

Neden Gemma'yı bütün bunlara dâhil etmeyi kabul etmiştim ki? Damiano bana özgürlüğümü teklif ettiğinde orada kalıp yardım edebileceğimi düşünmek yerine kaçmalıyım. Şimdi onun sorun yaşamasına neden olmuşum ve nasıl çözeceğimi bilmiyordum. Dokunduğum her şey çürüyormuş gibiydi. Damiano henüz bunu anlamayabilirdi ama ben doğru olduğunu biliyordum.

Bundan bıkmıştım. Olduğum kişi olmaktan bıkmıştım. Bir korkak, bir aptal ve bir katil.

Masadan kalktığımda Martina'nın da gitmiş olduğunu fark ettim. Ras'la Damiano çalışma odasına giderken burada değil miydi?

Bir önsezi enseme karıncalandırdı. Muhtemelen sohbet havasında olmadığımı anlayınca odasına gitmişti. Yine de ona bakmaya karar verdim. Yatak odasının kapısına geldiğimde diğer tarafta sessizlik vardı. Kapıyı tıklatıp içeri girdim. Orada değildi.

Aşağıya inip olabileceği diğer yer olan mutfak kontrol ederken ayaklarım hızla hareket ediyordu. Boştu. Küçük bir mutfak bıçağı alıp cebime koydum, kafamın içinde alarm zilleri çalıyordu.

Oturma odasına döndüğümde havuzun yanında bir hareket gördüm. Dışarıya açılan cam kapılara usulca yaklaştım. Dışarısi karanlıktı, yalnızca suya yumuşak bir parlaklık veren sabit ışıklar vardı ama bahçenin kenarlarını göremiyordum.

Işıkları yaktım. Aniden her şey aydınlandı ve işte o anda Martina'yı gördüm.

Biri beni koyu katran dolu bir fıçıya atmış gibi hissettim. Her türlü hareket daha da zorlaştı, tek bir soluk bile alınamaz hâldeydi. Lazaro'nun elindeydi, bıçağını boğazına dayamıştı. Buz gibi bir panik nefes alamayacağım şekilde ciğerlerime doldu. İçeri nasıl girmişti? Bu nasıl olabilirdi?

Sürgülü kapıyı iterek açıp onlara doğru koştum. "Martina!"

Lazaro gülümserken onu daha da sıktı. Gülümserken nadiren dişlerini gösterirdi ama bu kez onları görüyordum. Yüzünde tuhaf duruyordu, arkasında yatan duyguyu anlamadan hareket eden bir uzaylı gibiydi.

Birkaç adım uzaklaşınca durdum. “Bırak onu gitsin.”

Bakışlarını tekrar yüzüme dikmeden önce beni tepeden tırnağa süzdü. “Karıcığım.”

“Bırak. Onu. Gitsin. Lazaro.”

“Yara izini hayatım boyunca taşıyacağım,” dedi söylediklerime aldırmadan. “Mermi tam göğsümün içinden geçti.”

Martina korkudan solmuş ve kaskatı kesilmişti. En kötü kâbusu canlanmıştı. Tanrım, Lazaro’yu ondan uzaklaştırmak için her şeyi yapardım. Yalnızca bir fırsata ihtiyacım vardı.

“Keşke kalbinden geçseydi,” dedim fısıldayarak.

Soğuk soğuk kıkırdadı. “Sana henüz silah kullanmayı öğretmemiştim. Merak etme, eve dönünce sana bildiğim her şeyi öğreteceğim.”

Ona ihanet ettikten sonra benimle işinin bitme ihtimali olduğunu sanmıştım ama artık yanıldığımı biliyordum. Beni öldürmeyecekti. Beni geri götürecekti, cezalandıracak ve tekrar adam öldürtecekti.

Bunu yapamazdım. Bunu *yapmayacaktım*.

Arkamda güçlü ayak sesleri duyuldu. Damiano’yla Ras olduğunu anlamak için dönmeme gerek yoktu.

“Bıçağı bırak yoksa kafana kurşunu sıkırım.”

Damiano’yu duyuyor ama göremiyordum. Gözlerimi bir an bile Martina’dan ayırmak istemiyordum. Birkaç metre arkamda olmalıydı.

“Nabzım herhangi bir nedenle durursa patlarım,” dedi Lazaro bileğindeki saati işaret ederek sakince. Kalp atışlarına bağlı olmalıydı.

Gözlerim açıldı.

Yüzünde yine o gülümseme vardı. “Ben amatör değilim, Valentina. Beni bir kez kandırmayı başardın, hakkını vermem lazım ama bu bir daha asla olmayacak.”

Ona inanıyordum. Göğüs kafesimin içinde tuhaf bir his belirdi. Bu ânı yaşamaktan çok korkmuştum ama o an geldiğinde korkum arka planda kalmıştı. Martina’nın gözlerine baktım ve ne yapmam gerektiğini anladım.

“Martina’yı bırakırsan seninle gelirim,” dedim.

“Seninle birlikte tekneme binene kadar bizimle kalacak.”

Tekne mi? Burada kumsal yoktu, yalnızca denize açılan dik bir yamaç vardı. Damiano’nun adamları tarafından görülmeden buraya nasıl bir tekne getirebilmişti?

Damiano yaklaştırmaya çalıştı ama menzilinden çıktım.

“Vale,” dedi alçak sesle.

Ona omzumun üzerinden bakıp başımı iki yana salladım. Damiano’nun yüzünde onlarca duygu belirdi. Geçmişimde pişman olduğum birçok seçim yapmıştım ama bugün listeye bir tane daha eklemeyecektim. Yaptığım son şey olsa bile Martina’yı güvenli yere ulaştıracaktım. Onu o kadar çok seviyordu ki... Annemle babamın beni sevdiğinden çok daha fazla. Onu kaybetmesine izin vermeyecektim.

Lazaro’ya dönüp ileri doğru bir adım attım. “Bak,” dedim kollarımı iki yana açarak. “Silahsızım, telefonum bile yanımda değil. Beni tekneye götür ve onu bırak. Onu bırakacağını söylersen beni vurmazlar.”

Lazaro arkamdaki adamlara baktı. Burada sahip olduğum tek avantaj Damiano’yla ilişkim hakkında hiçbir şey bilmemesiydi. Tek bildiği Damiano’nun kız kardeşinin kaçırılmasına karıştığım için bunca zaman beni cezalandırıyor olmasıydı.

“Bu doğru mu?” diye sordu.

“Vale,” diye homurdandı Damiano. “Sen ne–”

“Kardeşini bırakırsa beni vurmayacağını söyle ona,” diye ısrar ettim. Bu fırsatı kaçıramazdı.

Nefes aldığını duydum. “Onu vurmayacağım.”

Lazaro’nun bıçağı ışıktaki parlardı. “İyi. Zamanı gelince kardeşinin gitmesine izin vereceğim. Unutmayın, beni öldürürseniz hepimiz ölmüş oluruz. Onun boğazını kesmemi istemiyorsanız bizi takip etmeyin.”

Başını yana doğru sallayarak havuz alanına geçilen kapıdan çıkmamı işaret etti. Üzerindeki kilit kırılmıştı. Burada bir koruma olması gerekmiyor muydu?

Kapının önünden geçerken dikkatim yerde yatan adama takıldı. Koruma ölmüştü. Damiano’yla Ras peşimizden gelmedi. Kardeşinin tehlikede olduğunu görmenin işkencesini ancak tahmin edebildim.

“Manzaranın tadını çıkaracak zamanımız yok, Valentina,” dedi Lazaro arkamdan. “Yamaca kadar dümdüz yürü.”

Talimatını yerine getirdim, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Martina’yı kontrol etmek için sürekli omzumun üzerinden bakıyordum ama karanlıktı ve tek görebildiğim dehşete düşmüş yüzünün anlık bir görüntüsüydü. Şokta olmalıydı. Lazaro gerçekten gitmesine izin verecek miydi? Umarım bunu yapardı.

Yamacın kenarından bir ip merdiven sarkıyordu, aşağıda demir atmış küçük bir motorlu tekne gördüm. Siyah suyun üzerinde hafifçe sallanıyordu. Bu şekilde kaçmayı planlamıştı.

“Merdivenden in,” diye emretti Lazaro.

Martina’yı onunla yalnız bırakmama olanak yoktu. “Martina ne olacak?”

Lazaro’nun mavi gözleri benimkileri buldu. “Aşağı in, Valentina.”

Göğüslerimin arasından bir damla ter aktı. “Hayır. Sen onu bırakana kadar olmaz.”

Lazaro soğuk, hesapçı bakışlarıyla beni incelerken hava yapışkan ve yoğun bir hâl aldı.

“Elimden kaçmayı başaran tek kişi o,” dedi sonunda. “Kursuz sicilimde karanlık bir leke.”

Kahretsin. Onu öldürecekti.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Mutfak bıçağını cebimden çıkarıp bileğime bastırdım. “Dakikalar içinde kan kaybından ölmek için nereyi kesmem gerektiğini tam olarak biliyorum. Onu öldürürsen bunu yaparım.”

Martina’nın yüzü buruştu. “Vale, hayır!”

Lazaro hayretle soludu. “Blöf yapıyorsun.”

Böyle düşünmesi beni ne kadar az tanıdığını gösteriyordu. “Onu bırak yoksa beni asla geri alamazsın.”

Doğru şeyi yapmaktan uzun süre korkmuştum ama artık korkmuyordum. Bu sefer bana maliyeti ne olursa olsun doğru olanı yapacaktım.

Yüzünü buruşturdu. Onu bu kadar iyi tanımasam sözlerimin onu gerçekten kırdığını düşünürdüm. “Sen benim karımsın,” dedi hırlar gibi. “Bana aitsin.”

“Ve onu bırakır bırakmaz beni geri alacaksın.”

Sert bakışı, daha önce defalarca üzerimde hissettiğim bakış, katmanları aşarak sonunda söylediklerimin doğruluğunu algıladı. Dilini şaklatıp Martina’yı yere düşmesine yetecek kadar sert itti. Üzerinden atlayıp bana doğru ilerledi. “Bıçağı bırak ve merdivenden in yoksa fikrimi değiştiririm.”

Söylediğini yaptım ve eğilerek ayağımı ilk basamağa koymadan önce Martina’ya son bir kez baktım. Sessizce ağlıyordu, yüzü gözyaşlarından ıslanmıştı.

Ben aşağı inerken ip gıcırdayıp sallanıyor, pürüzlü yüzeyi avuç içlerimi tahriş ediyordu. Lazaro yamacın kenarında durmuş her hareketimi izliyordu ve ben neredeyse yamacın dibine geldiğimde dönüp inmeye başladı.

Ayaklarım teknenin kalın bir halatla bağlı olduğu kayalara değdi ve dengemi bulmaya çalışırken bir şeye takılarak sendeledim.

Yere baktım.

Ayağımın yanında yumruk büyüklüğünde, gevşek bir taş vardı. Hiç düşünmeden eğilip onu aldım ve arkama sakladım.

Lazaro son basamaktan atlayıp bana döndü. Başını tekneye doğru salladı. “Bin ve otur.”

Yan yana yalnızca iki koltuk vardı. Ben yerime otururken o ipi çözdü. İş bitince dümene geçti.

Kayayı tutan elimi kalçamla teknenin arasında tutarak görmesini engelledim. “Nereye gidiyoruz?”

Kontaktaki anahtarı çevirdi. “Eve.”

Bizi denize yönlendirdi. O kadar karanlıktı ki yönümü şaşır-mam yalnızca otuz saniyemi aldı. Ne tarafa gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“New York benim evim değil,” dedim ona. “O durum seninle evlendiğimde sona erdi.”

Çenesinde bir kas seğirdi. “Sana karşı bazı hatalarım oldu ama düzelteceğim.”

“Hata mı? Beni, senin için öldürmeye zorlamak hatadan fazlası,” dedim.

“Onu demek istemedim. Seninle daha fazla zaman geçirmem gerekirdi. Ailemizi genişletmek için çalışmaya başlamış olmalıydık.”

Ona dehşetle baktım. Yanlış yaptığını düşündüğü şey bu muydu? “Ben sana asla bir çocuk vermeyeceğim, Lazaro.

Bu dünyaya senin dölünü getirmeden önce onu rahmimden kesip çıkarırım.”

“Ne söylediğini bilmiyorsun. Ama seni düzelteceğim. Sana olaylara benim açımdan bakmayı öğreteceğim. Beni bir daha asla terk etmeyeceksin, Valentina. Sen benim karımsın. Ortağımsın. Hayatımı seninle paylaşmak için uzun süre bekledim ve bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim. Seni seviyorum.”

Kayayı avucumun içinde sıktım. “Sen hiçbir şeyi sevemezsin.”

“Yanılıyorsun.”

“Vücudunda gerçekten patlayıcı var mı?”

Başıyla onayladı. “Peşimize düşmeye kalkmaları durumunda sigortamız.”

Bulutlar ayın bir kısmını ortaya çıkaracak şekilde aralandı. Göksel bir göz gibi bana bakıyor ve yapmam gerekeni yapıp yapmayacağımı görmeyi bekliyordu.

Derin bir nefes aldım.

Asla geri dönmeyecektim.

Üzerine atılıp taşın keskin tarafını şakağına indirdim. Acı içinde bağırarak beni savurdu ama tekrar üzerine atladım. Kendimi korumama gerek kalmayınca onunla savaşmam kolaylaşmıştı.

“Kes şunu,” dedi kükrer gibi.

Kafasına bir darbe daha indirdim. Bu onu yere serdi. Bu kez işimi doğru yapıp yapmadığımı anlamak için beklemedim, ellerimin her tarafı kana bulanıncaya kadar ona vurmaya devam ettim.

Durduğumda güçsüzce inledi ve tek gözünü kırpıştırarak bana baktı. “Biz bir takımız. Birlikte iyiyiz.”

“Hiç de değiliz.”

Taşı iki elimle tutup yüzünün tam ortasına indirdim.

BÖLÜM 35

DAMIANO

Kan dolaşımım çaresizlik içinde tüm vücudumda geziniyordu. Yalnızca bir kez böyle hissetmişim... Kız kardeşimin New York'ta kaybolduğu gün. Her nasılsa şimdi daha da kötüydü. Havuz başındaki manzarayı görünce donup kalmıştım. Donmuştum çünkü o anda Vale'yle Mari arasında bir tercih yapmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ve hangisini seçeceğimi bilmiyordum.

Kardeşim her zaman hayatımdaki en önemli şey olmuştu. Mutluluğum, aynam, ailem. Kendime onu asla annemin yaptığı gibi terk etmeyeceğimi söylerdim. Hayatım boyunca yaptığı seçimden dolayı annemi yargılamıştım. Bizimle birlikte bir hayat sürmek yerine ölümler babama kavuşmak istemesini asla anlayamamıştım.

Ama şimdi, nihayet anlıyordum.

Böyle olanaksız bir durumda doğru ya da yanlış yoktu.

Ne yaparsan yap lanetleniyordun.

Havuz kapısının üzerinden Lazaro, Vale ve Martina'nın durduğu yere bakarken silahım elimdeydi. Konuşuyorlardı ama duyamayacağım kadar uzaktaydılar. Vale'nin bıçağı bileğine dayadığını görünce midem buz kesti. Ne yaptığını anlamıştım.

Kardeşimi kurtarıyordu.

Benim lanet işimi o yapıyordu.

Cazzo. Bu nasıl olmuştu? Ras'ın yokluğunda adamlarıma güvenmek yerine bütün kameraları üç kere kontrol etmeliydim. Havuz kamerası çalışmıyordu. Lazaro bu şekilde girmişti.

Mutlak bir dehşet üzerime ağır bir yük gibi çöktü ve buz gibi hissettirdi. Annemin çığlıkları kulaklarımda çınlıyordu. İkisini birden kaybedemezdim ama güçsüzdüm. Kendimi bir daha bu durumda bulacağımı hiç düşünmezdim.

Lazaro'yla Vale konuşmayı bırakmıştı. Ay ışığı Vale'nin tenine dik açıyla dayanan bıçakta yansdı, Martina'nın gözleri ona odaklanmış durumdaydı. Ne kadar titrediğini bu kadar uzaktan bile görebiliyordum.

Bir anda aralarındaki açmaz sona erdi. Lazaro kardeşimi yere itip Vale'ye havlar gibi bir şeyler söyledi. Vale yamacın kenarına doğru ilerlemeye başladı, Lazaro hemen arkasındaydı. Net bir atış şansım vardı ama bunu yapamazdım. Özellikle de Lazaro kendisini canlı bombaya dönüştürmüşken.

Lazaro yamacın üzerinden kaybolur kaybolmaz kardeşimin yanına koştum.

"Dem!" Onu kollarıma aldığımda ağlıyordu. "Vale'yi aldı."

"Biliyorum. Yaralı mısın?"

"Ben iyiyim. Ona yardım etmelisin. Teknesine biniyorlar."

Onu bir güvenlik görevlisine teslim edip Ras'a başımı salladım. Evin etrafında hızla koştuk ve üç basamaktan atlayarak iskeleme indik. Ras sürat teknesine geçerken hemen arkasındaydım.

Vale başarmıştı. Martina'nın hayatını ikinci kez kurtarmıştı ama bunu canı pahasına yapmasına izin veremezdim. Sürekli onun yanında olmam gerekirdi. Onu neden yemek masasında bırakmıştım? Artık Ras'la neyle ilgili konuşmam gerektiğini bile hatırlayamıyordum.

Onu geri alamazsam bildiğim dünyanın sonu gelecekti. O olmadan hayatımda hiç ışık olmayacaktı.

Teknemiz suyun üzerinde hızla ilerlerken parmaklarımla saçlarımı karıştırdım. “Daha hızlı,” diye bağırdım. Lazaro'nun teknesini göremiyorduk ama fazla uzaklaşmış olamazlardı. Bizden en fazla beş dakika öndelerdi. Onlara yetiştiğimizde bomba olsun ya da olmasın Vale'yi ondan uzaklaştırdıktan sonra beynine bir kurşun sıkacaktım.

“Orada!” diye bağırdı Ras bulutlar aralanınca.

Uzakta, ayın aydınlattığı bir teknenin anlık bir görüntüsünü yakaladım.

Göğüs kafesim genişledi. “Yetiştik. Yavaşlama.”

Onu kurtardıktan sonra kraliçem yapacaktım. Bunu çoktan olmuş gibi net bir şekilde görüyordum. Benim cesur Vale'm. O benim için mükemmeldi. Krallığımızı birlikte kuracaktık ve o da benimle birlikte yönetecekti.

Ve o anda oldu.

Suyun yüzeyinde bir alev topu belirdi, onu kulakları sağır eden bir patlama takip etti.

Deniz yanıyordu.

Onunla birlikte Lazaro'nun teknesinin kalıntıları da.

Dehşetim midemin içinde sert bir kayaya dönüştü. Hayır, bu gerçek olamazdı. Vale *yanıyor olamazdı*.

Kolumu savurup parmaklarımı Ras'ın omzuna gömdüm. “Devam et,” dedim tıslar gibi. “Yaklaşabildiğin kadar yaklaş.”

Hüsran dolu bir homurtu çıkardı ve hızlanarak alevlerin olduğu yöne ilerledi.

Bomba. Lazaro üzerinde olduğu konusunda yalan söylememişti.

Adam bunun kendi ölümü anlamına geleceğini bildiği hâlde onu öldürmüş müydü? Hayır, Vale ölmüş olamazdı. O. Ölmüş. Olamazdı. Bunu yapamazdı. *Yaşamak* istiyordu, kahretsin. Onu geri almak için peşinden dünyanın öbür ucuna kadar gideceğimi bilmiyor muydu?

Yanan enkaza ulaştığımızda kalbim sıkıştı. Tekne diye bir şey kalmamıştı. Patlamanın etkisiyle parçalara ayrılmıştı.

“Hayır. Hayır!” Kendi etrafımda dönerek suda o olabilecek bir şey, herhangi bir şey aradım. “Vale!”

Ras güçlü spot ışığıyla olabildiğince geniş bir alanı aydınlatmak için tekneyi olduğu yerde döndürüyordu. Bir şey görmek zordu.

Gövdeden geriye kalan yüzen bir parçanın yanında bir deri parıltısı gördüğümü sandım. “Orada, geri dön,” diye bağırdım.

Ras ışığı o yöne tuttu, artık orada hiçbir şey yoktu ama *görmüştüm*. Bundan emindim. Onu görmüştüm.

Tekneden atladım. Su yüzümü yaladı, denizin kokusu benzin ve alevler nedeniyle bozulmuştu. Tam olarak onu gördüğümü sandığım noktaya gelene kadar yüzdüm, sonra daldım.

Ras ışığı bana doğru tuttu, herhangi bir şey görebilmemin tek yolu oydu. Ciğerlerimde hava kalmayıncaya kadar yüzdüm, sonra tekrar yüzeye çıkıp aynı şeyi yaptım.

Burada bir yerlerde olması gerekiyordu. Ciğerlerim yanıyordu, göğsüm patlayacakmış gibiydi.

O anda her şey netleşti.

O kadını seviyordum. Onu bana geri getirecekse bu denizin dibine kadar yüzerdim. Lütfen Tanrım, onu bulmama izin ver. Bunu yaparsan sana söz veriyorum, onun yanından asla ayrılmayacağım.

Bir nefes daha almak için sudan çıktığımda sağ tarafımda güçsüz bir ses duydum. Başta oksijen eksikliğinin işitme duyumu etkilediğini ve hayal görmeme neden olduğunu düşündüm. Ama sonra tekrar duydum.

Etrafıma bakınırken onu gördüm. Yaklaşık on metre ötede suyun yüzeyindeydi, saçları yüzüne yapışmıştı.

Bunun serap olmadığından emin olmak için gözlerimi kırptırdım. Hâlâ oradaydı, bunu takip eden adrenalin dalgası bana uçabilecekmişim gibi hissettirdi.

“Vale!” Kollarım suyu yardı. Beş metre. Üç metre. Bir metre.

Bedenini kollarımda tutunca rahat bir nefes aldım. Hafifledim. Yüzünü boynuma gömerek ağlamaya başladı.

Ayaklarımı toprağa basana kadar vücudumdaki adrenalin azalmadı. Tekneden indik ve onu kucağıma aldım. Ras tekneyi bağlamak ve bizi biraz yalnız bırakmak için geride kaldı.

Birkaç koruma bana doğru koşmaya kalktı ama onları bir bakışla korkutarak kaçırdım. Ona bir süre sarılmaya ihtiyacım vardı. Onu neredeyse dalgaların arasında kaybedeceğimi anlamıyorlar mıydı?

Vale ıslak gömleğime tutunarak gözlerime baktı. “Öldü mü?”

“Onu öldürdün bebeğim. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sen onu öldürdün.”

Yüzünü buruşturdu. “Ona taşla vurdum,” dedi inler gibi. “Yüzüne indirdim.”

İçimi suçluluk duygusu kaplarken ona daha da sıkı sarıldım. Bunu yapan ben olmalıydım. “Sen yapman gerekeni yaptın.”

Burnunu çekti ve eliyle burnunun altını sildi. “Benden böyle bir şey beklemiyordu. Ondan kurtulmak için kendi hayatımı riske atmamı.”

“Bunu yalnızca özgür kalmak için yapmadın. Mari’yi kurtardın.” Kalbim düzensiz bir ritimle atıyordu. “Bunu asla unutmayacağım, Vale.”

Eve girdiğimizde kardeşim oturma odasında bizi bekliyordu. Kanepeden atlayıp yanımıza koştu, üzerinden sular damlayan giysilerimizi görünce gözleri irileşti. “Ah, Tanrı’ya şükür! İyi misiniz?”

Vale’yi yere bırakıp kucaklaşmalarını izledim. Onları bir arada görmek göğsümde bir şeylerin hareket etmesine neden oldu.

Vale, Martina’nın saçını düzelterip şakağından öptü. “Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm.”

Kardeşim ona daha sıkı sarıldı. “Özür dileme. Senin suçun değildi. Ne oldu?”

Vale derin bir nefes aldı. “Ona bulduğum bir taşla vurdum. Öleceğini düşündüğüm anda suya atladım. Tekne üstümde patladı.”

Onu *kahrolası* bir taşla öldürmüştü. Bakışlarımız buluştu ve o birkaç ânın dehşetinin içime yansıdığını gördüm. Artık insanlara zarar vermek istemiyordu ama bunu yapmak zorunda kalmıştı.

Bir daha böyle bir şey yapmak zorunda kalmayacağına yemin ettim.

Mari'nin yanından ayrılıp üstümüzü değiştirmek için yukarı çıktık. Vale odamdaki duşa gidince onu takip etme isteğimi bastırdım. Onu rahat bırakmak istiyordum ama omzunun üzerinden bakarak beni yanma çağırıyordu. Giysilerimizi çıkarıp duşa girdik.

Suyu açtığı anda artık dayanamıyordum. Ona söyleyecek o kadar çok şeyim vardı ki.

“Berbat ettim,” dedim hırlar gibi. “Seni koruyacağıma söz vermiştim ama tutamadım.”

Sabunu alıp göğsümde gezdirdi.

“Tamamen seni korumaya odaklanmalıyım ama bunun yerine aklımın yarısı Sal'da ve onu nasıl alt edeceğimdeydi. Seni yarı yolda bıraktım.” Sabunu elinden alıp parmak uçlarını dudaklarıma götürdüm. “Ama seni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağım. Benimle kal. Birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi sana göstermem için bana bir şans daha ver.”

İçini çekti. “Senin metresin olmak istemiyorum. Hayatım boyunca daha büyük gemilerin yarattığı dalgaların savurduğu küçük bir bot gibi yaşadım. Artık kendi rotamı çizmemin zamanı geldi.”

Çenesini kaldırdım. “Ben metres istemiyorum. Bir ortak istiyorum. Benim yanımda duran eşit birini. O sensin. Eğer kral olacaksam sen de kraliçem olacaksın.”

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı, henüz ikna olmadığını görebiliyordum. “*Donların ortağı olmaz.*”

“Belki senin babanın yoktur ama ben o değilim ve Casallıların kadınlara önemli roller vermekle ilgili sağlam bir geleneği var. İstediklerini yapabilirsin. Yönetmek için imparatorluğun istediğin bölümünü seç.”

Yanaklarına biraz renk geldi. “Mafyanın işleyiş yöntemlerini klana bir yabancıyı getirip sonra ona bütün bu gücü veremeyeceğini bilecek kadar iyi biliyorum.”

Ona yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Bir yabancıya olmaz. Ama eşime verebilirim.”

Dudakları aralandı. “Bana evlenme mi teklif ediyorsun?”

“Evet.”

“Tanışalı daha bir ay oldu.”

“Babam anneme ikinci buluşmalarında evlenme teklif etmiş. Birbirlerini tanıdığım herkesten daha çok seviyorlardı. Yalnızca bir ay olmuş olabilir ama içimde en ufak bir şüphe yok. Sen isteyeceğim tek kadınsın. Seni seviyorum, Vale.”

Kirpikleri titredi, bakışlarını göğsüme indirdi. “Düşünmem lazım.”

“Tabii.” O anda ondan bir yanıt beklemiyordum. Çok şey yaşamıştı. Ama her gün onu benim olmaya ikna etmeye çalışacaktım.

BÖLÜM 36

VALENTINA

Sonraki birkaç günü Damiano'nun yatağında sayısız morluklarımın ve derin olmayan kesiklerimin iyileşmesini bekleyerek geçirdim. Bütün yemeklerimi Martina getiriyor, Ras günde en az bir kere uğruyor ve Damiano yanımdan en fazla bir saatliğine ayrılıyordu. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ettiğini hissediyordum.

Fiziksel durumumun kötü olmasına rağmen kendimi iyi, hatta hafiflemiş hissediyordum. Lazaro beni bir daha asla bulamayacaktı. O yüzüğü parmağıma taktığından beri üzerimde olan etkisi kalkmıştı.

Teknik olarak duldum ama kendimi asla öyle düşünmeyecektim. Lazaro'nun geçmişimde yeri olmayacaktı.

Uzun süre bana dönüşü olmayacak derecede zarar verdiğini düşünmüştüm ama artık o kadar kötümser değildim. Martina'yı kurtararak kendimi de kurtarmış olabileceğimi düşünüyordum. Artık kendimi o kadar da kötü bir insan gibi hissetmiyordum.

İnsanlara işkence eden ve onları öldüren o kadına dönüp baktığımda hayatta kalmak için elinden geleni yapan yaralı bir ruh görüyordum. En çok güvendiğim insanlar tarafından ihanete uğradıktan sonra yapabileceğim en iyi şey buydu. Annemle babam. Beni çıkışı olmayan korkunç bir duruma sokmuşlardı.

Ben bunu kendi çocuklarıma asla yapmazdım.

Damiano, Lazaro'dan söz edince babam üzülmüştü. Babamın orada olduğumu bilmemesine rağmen konuşurlarken ben de odadaydım. Bunun gerekli olduğunu bildiğini ama en iyi adamlarından birini kaybettiğini söyledi.

Damiano ona Lazaro'yu öldürenin ben olduğumu söylediğinde sessiz kaldı. Ondan özür dilemesini beklemiyordum zaten buna ihtiyacım da yoktu. Ben kendimi affetmiştim. Onu asla affetmeyecektim.

Yatak odasının devasa penceresinin diğer tarafında deniz vardı. Yataktan kalkıp balkona çıktım.

Son birkaç gündür ısıltılı suya bakmak ve Lazaro'nun öldüğü gece eve döndüğümüzde Damiano'nun söylediklerini düşünmek için buraya sık sık geliyordum.

Burada kalmamı istiyordu. Benimle evlenmek ve kraliçesi yapmak için. Beni sevdiğini söylemiş ama ben karşılık vermemiştim. O anıyla aniden sıcak bastı ama bir esinti onu uzaklaştırdı. Kollarımı korkuluklara dayayıp nefes verdim.

Sabah ondan önce uyandım (bu nadir görülen bir durumdu) vücudunu ve yüz hatlarını inceledim. O kadar yakışıklıydı ki bazen ona bakmak acı veriyordu. Sağ kalçasının hemen üzerinde küçük bir doğum lekesi vardı ve sabah dudaklarımı ona bastırduğымda kıpırdanarak uyanırken asla unutamayacağım bir ses çıkarmıştı. Uykulu bir iniltiyle karışık mutlu bir iç çekiş. Bu sesi

kutulayıp saklamak isterdim. Ondan yalnızca benim saklayabileceğim bir parça olarak.

Karar vermem için bana baskı yapacağını düşünmüştüm ama konuyu bir daha açmamıştı. Geliyor ve bana eşlik ediyordu. Film izliyor, yemeklerimizi paylaşıyor ve günü hakkında konuşuyorduk. Sık sık, uyarılmaktan aklımın karıştığı uzun sevişme seanslarımız oluyordu. Yüzde yüz iyileşene kadar benimle başka bir şey yapmayacağı konusunda ısrarcıydı. Ona Sal’la ya da klanla ilgili bir soru sorduğumda hiçbir şey gizlemeden dürüst yanıtlar veriyordu.

Bütün bunlar kafamın içine fikir tohumları ekiyordu, onun niyetinin de aynı olduğundan emindim. Bana, ona *evet* dersem nasıl olabileceğini gösteriyordu. Ve dürüst olmam gerekirse, beni kazanmaya başlamıştı.

Her şey çılgıncaydı. Bir mafya üyesiyle yaptığım zehirli evlilikten yeni kurtulmuştum ve şimdi ciddi ciddi bir başkasına evet demeyi düşünüyordum.

Ancak Damiano, Lazaro değildi ve artık kendi isteklerim dışında kimsenin isteklerine boyun eğmek zorunda değildim. Kabul edersem bu benim kararım olacaktı. Eşit bir evlilik olacaktı. Hiç sır, yalan ya da gözüme çekilecek perde olmayacaktı.

Kapı gıcırdayarak açıldığında onun geldiğini anladım. Deri ayakkabılarının sert ahşap zemindeki sesi artık tanıdıktı. Balkona çıkıp sıcak elini belime koydu.

Ona döndüm. Yüzünde küçük değişiklikler vardı. Tanıştığımız gece çok net hatırladığım sert çizgileri yumuşamıştı. Gözleri artık o kadar da karanlık değildi. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, midemde bir kelebek sürüsü canlandı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu kalın sesiyle.

Gülümsedim. “Seni.”

Kaşları çatıldı ve bakışlarını başka tarafa çevirdi, sanırım ilk kez tedirgin görünüyordu. “Endişelenmeli miyim?”

“Belki,” diye takıldım.

“Sana, bana birkaç puan kazandıracak bir şey göstereceğim.”

“Penisini zaten gördüm.”

Bir kahkaha patlattı. “O değil.” Kolu belime doğru kıvrıldı. “Gel.”

Odada üç gün geçirdikten sonra buradan çıkmaya can atıyordum, bu yüzden onu şevkle takip ettim. Koridordan geçip merdivenden inerken eli hâlâ kalçamdaydı.

Oturma odası görüş alanıma girince ağzım açık kaldı. Destek almak için koluna tutundum. “Gemma?”

Kardeşim dik dik bakan Ras’ın karşısındaki kanepede oturuyordu ama beni duyunca ayağa fırlayıp hızla döndü. “Vale!”

Gözlerime inanamıyordum. Onun burada olması nasıl mümkün olabilirdi? Babam gelmesine nasıl izin vermişti?

Gözlerim Damiano’nunkileri buldu. Kendinden oldukça hoşnut görünüyordu.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordum hayret dolu bir sesle.

Yanıt vermedi, yalnızca gülümsedi ve beni ileri doğru itti.

İşte o zaman anladım.

Bu adamla evlenecektim.

Alacakaranlıkta akşam yemeğini verandada yemek için hepimiz dışarı çıktık. Masa beş kişilikti. Damiano’yla Gemma’nın ortasına yerleştim ve aşçının hazırladığı muhteşem yemek çeşitlerinden atıştırdım. Servis tahtası üzerinde İber jambonu,

domates sosu ve ekmek, ızgara keçi peynirli yeşil salata, zeytin-yağlı sardalye ve karides ceviche. Hepsi ağzımı sulandıracak kadar güzel görünüyordu.

Gemma hangi şarabı içmemiz gerektiği konusunda Ras'la tartışırken (onun bu konuda bu kadar güçlü fikirleri olduğunu hatırlamıyordum) Damiano tabağıma yemek doldurma işini üstlenmişti.

“Umarım bu kez beni beslemeyi planlamıyorsundur.”

Bana muzip bir bakış attı. “Önce ipi getirmem lazım.”

Bakışlarım Martina'ya takılınca kahkahalarım sona erdi.

Gözlerinin altındaki koyu gölgelere bakılırsa hâlâ kendine gelmemişti. Ras ona şarap ikram edince başıyla onayladı. Gemma, Martina'ya bir şeyler fısıldadığında genç kadının yüzünde küçük bir gülümseme belirse de bu gülümseme hüznle karıştı. İyileşmesi gerekiyordu ve bu biraz zaman alacaktı. O da benim gibi omuzlarında bir yük taşıyordu. Bu, bir gün yüzleşmek zorunda kalacağı bir şeydi. Hazır olduğunda ona destek olacaktık.

Gemma yanıma yerleşince uzanıp elini tuttum. Burada olması hâlâ o kadar gerçeküstüydü ki. Damiano babamı Gemma'nın birkaç günlüğüne ziyaretimize gelmesine izin vermeye ikna etmeyi başardıktan sonra onu buraya özel uçağıyla getirmişti. Karşılığında Sal resimden çıktığında imzalayacakları taklit ürün anlaşması için daha uygun koşullar teklif etmişti. Damiano işleri devraldığında yürürlüğe girmeye hazır olması için müzakerelere başlamışlardı.

Damiano çok zekiydi... Babamı nasıl manipüle edeceğini tam olarak çözmüştü. Babam, işin ucu ticari çıkarlarına bağlandığında bir anda çok daha makul bir adam hâline gelebiliyordu.

Rafaele Messero'yla nişanlanması hakkında Gemma'yla konuşmayı denediğimde beni geçiştirdi. Görünüşe göre bu beni onu endişelendirdiğinden daha fazla endişelendiriyordu. Konunun üzerinde durmama izin vermedi. Bunun yerine Lazaro'yla aramızda yaşananları anlatmam için yalvardı. Sonunda anlattım. Ona her şeyi anlattım. Birbirimize sarılarak gözyaşlarımız kuruyana kadar ağladık. Onu hiç, annemizle babamızın her şeyi bildiğini ve bir şey yapmayı reddettiklerini söylediğim zamanki kadar kızgın görmemiştim. Bir daha böyle bir şey yaparlarsa asla yanlarına kalmayacağını söyledi ve bence haklıydı. Damiano'nun babamın üzerindeki etkisi güçlendiğinde kardeşlerimi koruyabilecektim.

Masada sohbet kolayca akıyordu. Tatlı için tabaklar toplanırken Ras'a telefon gelene kadar keyifli şeylerden söz ettik.

Döndüğünde gergin görünüyordu, dudakları ince bir çizgi olmuştu.

Damiano ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Garzolo'dan ilk sevkiyatı teslim aldık. Diğerleriyle bağlantımızı kesmemiz için yeterli. Senden harekete geçmek için onay bekliyorlar."

Peçetemi dudaklarıma bastırdım. Damiano'yla planından, bunun geri dönüşü olmayan nokta olduğunu anlamama yetecek kadar sık söz etmiştik. Sal'ın tedarikçisinden uyuşturucu almayı bıraktığı anda Sal bir şeyler döndüğünü anlayacaktı.

Sonra da bu, klanın kilit üyelerinin güvenini ilk kimin kaybedeceği oyununa dönüşecekti.

Damiano'nun bana dönmesini beklemiyordum ama öyle yaptı. "Seninle bir dakika konuşmam gerekiyor."

Peşinden çalışma odasına gittim. Kapıyı arkasından kapayıp karşımda durdu. "Bu emri verdiğimde ne olacağını biliyorsun."

“Evet.”

Gözleri yüzümü inceledi. “Yalnızca birkaç gün geçtiğini biliyorum ama bu hamleyi yapmadan önce ne düşündüğünü bilmem gerekiyor. Söylemek istediğin bir şey varsa şimdi söyle.”

Parmaklarımı yanağına götürdüm. “Sanırım sana ait olanı geri alma zamanın geldi.”

Bir nefes aldı. Bu bir cevaptı ama aradığı cevap değildi. “Peki ya sen?”

Duvardaki saatin gürültülü tik-takları nabzımın ne kadar hızlı attığını fark etmeme neden oldu. “Ve bunların hepsinde yanında olacağım. Karın olarak.”

Damiano gözlerini kapadı ve yüzünü parmak uçlarımı öpmek için eğdi. Beni göğsüne çekti. “Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin.”

Dudakları benimkileri bulup dili ağzıma girdiğinde evime dönmüş gibi oldum.

Sahip olduğum ilk gerçek eve.

“Yeni *don* olmak için ne yapmam gerektiğini biliyorsun,” dedi bir süre sonra. “Bu ne ilk ne de son olacak.”

Sal’ı çıplak elleriyle öldürmek zorunda kalacaktı. Ben bir *don* tarafından büyütülmüştüm ve böyle bir pozisyonun nasıl bir hayat gerektirdiğini biliyordum.

Ama beni korkutan şiddet değildi. Bunun arkasındaki nedenlerdi ve Damiano’yla diğerlerinin arasındaki fark da buydu. Onun her zaman haklı gerekçelerinin olacağına inanıyordum.

“Beni sevdiğim insanlardan korkutarak kaçırmak için bundan fazlası gerekiyor,” dedim boynuna sarılarak.

Yüzünü memnuniyet kapladı. “İşte bu yüzden sen benim mükemmel eşimsin.”

SON SÖZ

DAMIANO

“Çiçekler trafiğe takılmış ama bir saat içinde burada olacak. Bunu bu kadar kısa sürede yapacak bir rahip bulamadım ama yat kulübünde evlendirme yetkisi olan bir tanıdığım var ve o da yolda,” dedi yatak odamın açık kapısına yaslanan Ras.

Aynada kravatımı düzelttim. Koridorun sonundan boğuk kadın kahkahaları geliyordu. Dışarıda, balkonda bir keman akort ediliyordu.

“İdeal olmasa da idare eder,” dedim.

Ras bar arabasına gidip iki bardağa viski doldurdu ve birini bana uzattı. “Nasıl hissediyorsun?”

“İki saat sonra evleniyormuş gibi,” dedim.

Sırıttı. “Çin çin.”

Bardaklarımızı tokuşturup içtik.

En büyük üzüntüm Vale’ye hak ettiği düğünü verememektir, bu yüzden ona iki kere yapacağımızı söyledim... Biri şimdi kar-

deği burada bizimleyken diğeryse *don* olarak yerimi aldığım da. Onu Napoli’de annemlerin evlendiği bazilikanın merdivenlerinde görmek istiyordum.

O güne ait bir fotoğraf komodinin üzerinde duruyordu. Tekrar bakmak için oraya gittim. Aile fotoğraflarımızın çoğu yangında yanmıştı ama yıllar içinde Ras’ın babası birkaç fotoğraf bulmama yardım etmişti.

Ne zaman bu fotoğrafı görsem annemlerin bu kadar normal görünmesine hayret ederdim. Arka planda yalnızca bazilikanın girişiyle, kadrada hiçbir davetli olmadan onları yakından gösterecek şekilde kırpılmıştı. Annem yüksek yakalı beyaz dantel bir elbise, babamsa özenle dikilmiş bir takım elbise giymişti. Güzel-di, evet. Ama normaldi. Çift hakkında bir şey bilmeden onları *sistemanın donu* ve *donun* eşi yerine sıradan bir İtalyan ailesi olarak hayal etmek kolaydı.

Birbirlerine olan sevgileri onları insanlaştırıyordu.

Vale’ye âşık olduktan sonra sanırım sonunda onları da insan olarak görmeye başlamıştım. Kusurları ve hatalarıyla ama muazzam bir sevgiyle.

Zamanı geldiğinde yatak odasından törenin yapılacağı bahçeye doğru yola çıktık. Mari’nin birkaç yıl önce yarattığı çardagın altında evlenecektik.

“Güzel görünüyor,” dedim Ras’a alanı gözden geçirirken.

“Keşke övgüyü ben alabilseydim ama çoğunlukla Gemma’nın işi.”

Kaşlarım çatıldı. “İkiniz sonunda anlaşmaya başladınız mı?”

“Yağ ve su gibi,” dedi bakışlarını kaçırıp ellerini cebine sokarak.

Sırıttım. “Bakmadığı zamanlarda ona baktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ne yazık ki nişanlı.”

Asla cevap vermedi. Keman sesi duyuldu ve tören başladı.

Önce kardeşim göründü ve ardından Gemma, ikisi de güzel mavi elbiseler giymişti. İkisi de bana sıcak bir şekilde gülümseyip Ras'ın karşısında yerlerini aldı.

Yürüyüş yolunun sonunda Vale belirdiğinde kalbim boğazımda atmaya başladı. Ellerim titremeye başlayınca iki yanımda yumruk yapıp kendimi nefes almaya zorladım.

Tanrım, bu kadın.

Çıplak omuzlarıyla, kollarında bir buketle yolda süzülüyordu. Üzerindeki elbise tahrik edici bir rüya gibiydi, şimdiden onu üzerinden ne kadar çabuk çıkarabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Benim. Bu sözcük karşımda durup gözlerime bakana kadar kafamda yankılandı.

Bahçe, dostlarımız hatta bastığım zemin bile yok oldu. Onun dışındaki her şey kayboldu. Bu gözlerin içinde asla sahip olacağımı düşünmediğim bir geleceğin vaadi vardı, dolgun dudakları soluksuz bir gülümsemeyle kıvrılınca sırtarak yüzümü masmavi gökyüzüne kaldırdım.

Umarım şu anda beni izliyorsundur.

BİRKAÇ GÜN SONRA

Vale duştan çıktığında saçlarını havluyla sarmıştı. Yanına gitmek niyetindeydim ama sonra o kahrolası ağzımı açtım. Son birkaç günümü yatakta, karıma olan takıntımı iyice tatmin ederek geçirmiştım. Planımız akşam yemeğine kadar bunu yapmayı sürdürmektı ama onu kızdırmayı ve moralini bozmayı başarmıştım.

Bakışları beni balkonda dururken buldu ve hüsrana dolu bir nefes verdi. “Gerçekten düğünümüzden birkaç gün sonra beni bir yere göndermene izin vereceğimi mi sandın, Damiano? Bu iş böyle yürümez.” O, buraya taşındıktan sonra odaya eklenen makyaj masasına gidip oflayarak sandalyeye oturdu. “Sana inanamıyorum.”

Bu şekilde tepki vereceğini tahmin etmeliydim. Ras hâlâ Sal'ın gelirini kesme emrini vermemişti. Ortalığı karıştırmak için düğünümüzün bitmesini beklemek istemiştin. Benimle evleneceğini söylediği andan itibaren o altın halkayı parmağına takmak önceliğim hâline gelmişti ama artık sonunda benim olmuşken hissettiğim onu kaybetme korkusu daha önceki hiçbir korkuma benzemiyordu.

Parmaklarımla saçlarımı karıştırarak yanına gidip arkasında durdum. “Güvende olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Senin yanında güvendeyim,” diye çıkıştı. “Denemeye kalkışma bile. Gitmiyorum. Beni uyuşturup bir bagaja tıkmak istemiyorsan hiçbir yere gitmiyorum.”

Ellerimi narin omuzlarına koydum ve aynadan öfkeli gözlerine baktım. “Güzel karımı bagaja tıkmayacağım,” diye mırıldandım. “Tekrar olmaz. Bu yalnızca bir fikirdi.”

“Kötü bir fikir,” diye karşılık verdi. “Şimdiye kadar sana beceriksiz olmadığımı kanıtlamadım mı? Benim korunmaya ihtiyacım yok. İbiza’da geçirdiğim bu haftalardan sonra zannettiğimden çok daha güçlü olduğumu fark ettim.”

“Vale, sen tanıdığım en güçlü insansın. Beni korkutan şey senin zayıf olman değil. Benim.”

İtirafım üzerine ifadesi yumuşadı. Tarağını makyaj masasına bırakıp elini benimkinin üzerine koydu. “Bunu yapacaksak birlikte yapacağız. Sen tahtın için savaşırken ve hayatını tehlikeye atarken ben uzaklarda, bir İtalyan villasında tıkilip kalmayacağım. Bana ihtiyacın var, Dem.”

Parmaklarını benimkilerin içinden geçirdim. Ona ihtiyacım vardı. Bilgeliğine, gücüne ve cesaretine. Ona bakmak bile beni bunun tek bir şekilde sonuçlanabileceğine inandırıyordu.

Zaferimizle.

Ayağa kalkıp boynuma sarıldı. “Seni seviyorum. Ne olursa olsun, seni her şeye rağmen seveceğim.”

Sıcaklık göğsüme yayıldı. Nemli saçlarını elime dolayıp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. O kadar güzel bir tadı vardı ki.

Ayrılınca alnımı onunkine dayadım. “Seninle tanışmadan önce romantik aşkların insanları delirtip zayıflattığını sanırdım. İlkinde haklı çıktım. *Cazzo*, senin için deli oluyorum. Ama aşk bizi zayıflatamaz. Tam tersi. Bize kesinlikle neyi kaybedemeyeceğimizi... Neyin uğrunda ölmeye değer olduğunu gösteriyor. Senin için ölürüm, Vale.”

Beni tekrar öptü. “Bunun yerine benim için yaşamayı tercih ederim.”

Bir saat sonra çalışma odamda oturuyordum. Konuşmamız bittikten sonra Vale’yi benimle ikinci kez duş almaya ikna ettiğim için saçlarım hâlâ ıslaktı.

Telefonu alıp Napoletano’yu aradım.

Üçüncü çalışta açtı. “Tebrikleri kabul ettiğini duydum.”

“Sen bunu nasıl...” Gözlerim odanın köşesine kaydı. “Şu anda beni mi izliyorsun?”

“Az önce Ras aradı.”

Koltuğumda arkama yaslanıp burun kemiğimi sıktım. “Doğru.”

Kısa bir kıkırdama duyuldu. “Evli bir erkek olmak nasıl bir duygu?”

“Harika. Denemeyi mi düşünüyorsun?”

“Hayır.”

Daha fazlasını söylemesini bekledim ama görünüşe göre konuyla ilgili söyleyeceği tek şey buydu, bu yüzden bir süre sonra devam ettim. “Tetiği çekmek üzereyim.”

“Zamanlama doğru. Aralarında çok fazla hoşnutsuzluk var. İhtiyacın olan desteği, beklediğinden çabuk alacağını düşünüyorum.”

“İyi. Yine de en kötüsüne hazırlanmam gerekiyor.” Kalemimi parmak eklemimin üzerinde döndürerek nefes verdim. “En çok değer verdiğim iki kişiyi aynı yerde tutamam. Vale kalmakta ısrar ediyor ama Mari hâlâ... İyi değil. Olanların etkisinden tam olarak kurtulamadı ve ben onun güvenli bir yere gitmesini istiyorum. İyileşebileceği bir yere.”

Hattın diğer ucunda, altında hoşnutsuzluk olduğundan kuşkulandığım uzun bir sessizlik oldu. Muhtemelen onu becerilerine daha uygun bir şey yerine bu konuda aradığım için bana kızmıştı.

“Bak, senin bebek bakıcısı olmadığını biliyorum. Bir iyilik istiyorum—”

“Onu alırım.”

Sözcükleri söyleyişinde hiçbir duygu yoktu ama sesi neredeyse fazla düzdü. Sesini duygusuz tutmak için özellikle çabalıyormuş gibiydi.

Omurgama bir tedirginlik çöktü. Omuz silkerek geçiştirdim. Bırakın telefon etmeyi, yüz yüze konuşurken bile Napoletano’yu okumak neredeyse imkânsızdı. Adam bilmece gibiydi. Yaptığı işte bu kadar iyi olmasının birçok nedeninden biri de buydu. Mari’yi gönderme fikrinden nefret ediyordum ama Ras dışında güvenebileceğim tek kişi oydu.

“Ortalık sakinleşene kadar, ne kadar zaman geçeceğini bilmiyorum.”

“Benimle ihtiyacı olduğu süre boyunca kalabilir.”

Başımı geriye atıp badanalı tavana baktım. Yapılacak doğru şey olsa da bu işi kolaylaştırmıyordu. “Teşekkürler. Onu nereye götüreceksin?”

“İtalya’da bir yere. Söylemesem daha iyi olur. Güvenli bir hat üzerinden iletişim hâlinde kalabileceksiniz.”

“Tamam.”

“Yarın sabah onu almaya gelirim.”

Bu bana haberi ona vermek için fazla zaman bırakmasa da Vale’nin yaptığı gibi itiraz etmeyeceğini biliyordum. Belki ho-murdanabilirdi ama Napoletano’yla gidecek ve dönmesi güvenli olana kadar onunla kalacaktı.

“Sana borçlandım,” dedim.

“Evet, öyle.”

Telefonu kapadık, ben de tuttuğum nefesimi bıraktım.

Gelecekte yapılacak bir iyilik karşılığında kardeşimin güvenliğinin garantisi.

Omuz silktim. Kâğıt üzerinde şimdiye dek yaptığım en basit anlaşma buydu.

Napoletano benden ne isterse istesin Mari’nin güvende olması için buna değerdı.

Artık bu sorun çözüldüğüne göre oyalanmak için bir neden kalmamıştı. Planımızı uygulamaya koyma zamanı gelmişti.

Ras’a mesaj gönderip telefonumu masanın üzerine bıraktım. Bu düşen ilk domino taşının sesiydi.

Düzenleme
Ny.ozlem

TEŞEKKÜRLER

Özellikle birkaç kişi olmasaydı muhtemelen bu kitap da şu an var olmazdı. Öncelikle kocama teşekkür etmeliyim çünkü bu konuda çok şanslıyım. Bazen onun gerçek olduğuna inanmak için kendimi çimdiklemem gerekiyor. Bu kariyeri (bu dayanıklılık gerektiren eylemi), onun işime olan saygısı mümkün kılıyor. Bunun ötesinde, birçok yazım hatasını yakaladığın ve bana hikâyeyle ilgili mükemmel geri bildirimler verdiğin için teşekkür ederim.

Sevgili dostum Skyler, arkadaşım ve iş partnerim olduğun için teşekkür ederim. Bu inişli çıkışlı çılgın yolculukta en zor dönemleri atlatmamı sağlayan senin enerjin, coşkun ve sevgin oldu. Taslak için benim ideal okuyucumdun ve ilk geri bildirimlerin Damiano'yu dönüştüğü o çekici alfa hâline getirmeme yardımcı oldu.

Heidi, bu kitabı başka bir seviyeye taşıdın. Geliştirici düzenlemelerin hikâyenin hayal bile edemeyeceğim kadar canlanmasını

sağladı ve nihai sonuçla gurur duyuyorum. Senin gibi usta bir editörle çalıştığım için minnettar ve müteşekkirim.

Bütün yazar arkadaşlarıma ve mentörlerime çok teşekkür ederim. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz!

Ve son olarak, bu kitabı alıp sonuna kadar geldiğin için teşekkür ederim sevgili okur. Umarım sen de Valentina ve Damiano'ya benim gibi âşık olmuşsundur ve sana bu seriyle birlikte daha fazlasını vermek için sabırsızlanıyorum.

Sevgiler,
Gabrielle

